

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên

Truyện Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên của tác giả Thất Tịch thuộc thể loại truyện hiện đại sủng. Chứa đựng những tình tiết vô cùng mới và thú vị, truyện là một chuỗi những bất ngờ gửi đến bạn đọc.

Cuộc trò chuyện phía dưới xảy ra trong phòng ăn của một khách sạn, nhân vật theo thứ tự là bốn học sinh tiểu học cùng với một người phụ nữ già.

Có thể đây là một buổi lễ tốt nghiệp tiểu học nào đó, Thất Tịch ham vui vừa vắn cùng bọn họ ở chung phòng khách sạn, thời gian ăn sáng, thời gian ăn trưa, đều là bữa ăn theo kiểu tiệc đứng.

Trước bàn, một đồng người xếp thành bàn dài, trước mặt A Tịch là hai học sinh nam, phía sau là hai học sinh nữ. Tại sao phải miêu tả cận kề như vậy? Bởi vì, đối với lời nói thú vị của hai người kia làm cho người lớn như tôi cũng phải xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

“Lâm Lâm, theo quan hệ hiện tại của hai chúng ta, em không nên làm như vậy!”

Tổng giám đốc của công ty Ngự Lũ cả giận nói.

“Không nên làm gì cơ?” Nhà thiết kế Bùi Mã Lâm mờ mịt.

Quan hệ của hai chúng ta? ! Quan hệ như thế nào?

“Anh muốn em lập tức từ chối lời mời của ‘Milan’, đến ‘Ngự Lũ’ làm cố vấn thiết kế!”

“Xin hỏi tổng giám đốc Mặc, anh dựa vào cái gì mà ‘đề nghị’ tôi làm như vậy?” Bùi Mã Lâm bất đắc dĩ cười khổ nói.

Chỉ là hai năm trước cô có mượn anh một tấm vải làm vật liệu để hoàn thành bản thiết kế mà thôi, sau này cũng không có gặp lại nhau nữa, tính ra hai người cũng chẳng quen thuộc, tại sao cô phải--

“Anh là bạn trai của em! Thế nên em tất nhiên phải đứng cùng một trận tuyến với anh.”

“Anh là bạn trai của tôi?!” Bùi Mã Lâm ngạc nhiên nhìn anh.

Chuyện này xảy ra lúc nào? Một mối quan hệ làm người ta phải rung động nha ~

Chẳng qua nếu Mặc Khiếu Long nghĩ anh ta là Tổng Giám đốc thì anh có thể nói gì với cô cũng được, vậy thì anh ta đã quá sai lầm rồi!

Bùi Mã Lâm cô tuyệt đối không phải là đèn đã cạn dầu ~

~~~~~
Đàn ông trưởng thành nên học hỏi một ít rồi!

Cuộc trò chuyện phía dưới xảy ra trong phòng ăn của một khách sạn, nhân vật theo thứ tự là bốn học sinh tiểu học cùng với một người phụ nữ già.

Có thể đây là một buổi lễ tốt nghiệp tiểu học nào đó, Thất Tịch ham vui vừa vắn cùng bọn họ ở chung phòng khách sạn, thời gian ăn sáng, thời gian ăn trưa, đều là bữa ăn theo kiểu tiệc đứng. Trước bàn, một đồng người xếp thành bàn dài, trước mặt A Tịch là hai học sinh nam, phía sau là hai học sinh nữ. Tại sao phải miêu tả cận kề như vậy? Bởi vì, đối với lời nói thú vị của hai người kia làm cho người lớn như tôi cũng phải xấu hổ.

Đầu tiên, một trong hai bạn học sinh nữ ở phía sau tôi hỏi: “Này! Người phía trước, vợ của cậu hỏi cậu muốn chia cho cô ấy bao nhiêu vậy?!”

Tôi nghi ngờ quay đầu lại, có chút không hiểu cô gái nhỏ đang “Này” với người nào.

Cô gái nhỏ không để ý đến tôi, lúc này hai cậu bé trai xếp hàng phía trước tôi cùng lên tiếng.

“Chia cái gì?”

Tôi còn chưa quay đầu lại, bé gái ấy nói lại.

“Học bổng của cậu đấy! Hơn một vạn ~ ít nhất nên chia một ít cho vợ của cậu tiền trợ cấp sửa soạn hành lý chứ!”

Lần này, đầu tôi không vòng vo, chờ nghe đến ai trả lời.

“Được rồi! Minh sẽ chuyển 5000 tệ cho cô ấy mang đi gửi tiết kiệm, và cho các cậu đi mua một ít quần áo, nếu không đủ thì nói với mình.”

Người trả lời là cậu bé cao gầy đứng phía trước, vừa nói xong, hai bé gái phía sau tôi lập tức hét lên vui sướng, cậu bé lộ ra nụ cười hả hê kiêu ngạo.

Oa! Thật là cậu bé đẹp trai siêu cấp vô địch! Không chỉ có hai bé gái này muốn hoan hô, mà ngay cả tôi cũng vỗ tay ở trong lòng.

Người đàn ông có bờ vai tốt đấy!

Cho tiền trợ cấp cũng thật dứt khoát, hi vọng cậu tiếp tục giữ vững, bởi vì hiện tại người đàn ông trưởng thành càng không hiểu được trách nhiệm đưa tiền trợ cấp, làm cho vợ phải mệt mỏi giống như đàn bà đã quá tuổi, còn phải lo đông lo tây .

Chỉ là, chân chính làm tôi giật mình là, học sinh tiểu học bây giờ không chỉ biết nói chuyện yêu đương, còn biết lập gia đình, hiểu được trách nhiệm và nghĩa vụ rồi.

Chỉ là, không biết về sau bọn họ có nói yêu thương với ma túy hay không?

Aiz~~

Có phải là tôi quá già rồi, quá nên buồn lo vô cớ hay không?!

Trong quyển sách này, ba của vai nam chính là một móc nối, kì vọng vô lý của ông thật ra chính là mơ ước của A Tịch.

Ông trời! Nếu quả thật có thể như vậy thì tốt biết bao. . . . .

Đọc sách đi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1

Editor: --Tứ Minh--

“Ha ha...” Một tràng cười đắc ý, vang vọng khắp mọi góc ngách của hội chợ triển lãm rộng lớn.

Tại thành Phố Frankfurt của nước Đức, mỗi năm một lần, Hemitextile là hội chợ vải và phụ liệu may mặc có quy mô lớn nhất thế giới, mặt hàng tơ sợi nhân tạo của ‘Ngự Lũ’ đến từ Đài Loan có thể nói là tạo được sự quan tâm vô cùng lớn.

Bởi vì đây là, loại vải do Ngự Lũ sáng tạo ra từ một loại sợi rất độc đáo, dường như trở thành tiêu điểm của hội chợ. Màu sắc và hoa văn vô cùng xinh đẹp rực rỡ lại ẩn chứa một loại khí chất quý tộc. Trở thành mục tiêu tranh giành của các nhà thiết kế danh tiếng.

Kết quả này đã làm cho người dẫn đầu đoàn người đi tham gia hội chợ là giám đốc bộ phận kinh doanh Tạ Đình Ngạn hài lòng cười không ngừng, đồng thời không ngừng vỗ vai đàn em đứng bên cạnh mình là Mặc Khiếu Long, người phụ trách giám sát quầy trưng bày sản phẩm.

“Chú em, cái này được gọi là sức mạnh, là thực lực. Lần này Ngự Lũ đã thành công, ha ha ha...” Sửa sang xong một đơn đặt hàng cuối cùng, anh ta cười đến không thể khép miệng lại. Cuối năm này chắc chắn là -- -- được no căng bụng!

“Bộ phận thiết kế có công lớn nhất.” Người đàn ông bị gọi là chú em nhú nhú mày, dường như không thích hành động đập vai, lại xưng hô anh em thân mật như vậy.

Tạ Đình Ngạn nhiệt tình lắc đầu, có chút không đồng ý với tính khiêm tốn của anh. “Người có công lớn nhất là cậu, nếu không phải cậu có ánh mắt sắc sảo, biết nhìn xa trông rộng, có năng lực ngăn trở mọi nghị luận của mọi người, lại có thể thuyết phục được cấp trên đồng ý thành lập nên bộ phận nghiên cứu, thì làm sao có thể nghiên cứu ra loại tơ nhân tạo có hoa văn đặc sắc thịnh hành như vậy được? Năm nay sợi tơ nhân tạo làm nên thành tích to lớn như vậy, tôi dám chắc cậu làm việc ở Ngự Lũ cũng sẽ thuận lợi.”

“Đó là do giám đốc có phương pháp lãnh đạo.”

“Nói hay lắm!” Người đàn ông bị đề cử rất hào phóng tiếp nhận, vỗ nhẹ bả vai của Mặc Khiếu Long, rõ ràng là hết sức hài lòng với cách nói này.

“Cho dù nói như thế nào đi nữa thì năm nay cậu sẽ thành công rực rỡ, khi trở về tôi sẽ báo cáo kết quả lên trên, lúc đó tôi sẽ khen cậu thật tốt.” Anh luôn có một loại cảm giác, chàng trai có dáng vẻ đầy quý khí này chắc chắn có hậu thuẫn không nhỏ, nếu không làm sao cấp trên có thể tiếp nhận đề án của cậu ta, không nói hai lời liền bỏ ra hàng triệu tệ để thiết lập bộ phận nghiên cứu chuyên môn.

“Cảm ơn quản lý Tạ.” Mặc Khiếu Long vẫn lịch sự nói cảm ơn, trong khi đó ánh mắt lại tập trung vào cô gái đang đi qua đi lại trước gian hàng.

“Thật xin lỗi.” Cô bé kia vừa thấy đã thu hút được sự chú ý của anh, ngay lập tức nhìn về phía anh: “Xin chào hai vị tiên sinh, các ngài khỏe chứ, tôi là sinh viên thiết kế thời trang của Học viện Nghệ thuật Milan, cũng đến từ Đài Loan. Xin hỏi, các ngài có thể cho tôi một ít vải để làm vật liệu thiết kế cho tác phẩm tốt nghiệp của tôi không?”

Đó là một cái cô gái Phương Đông, dáng người cao gầy, một cặp kính gọng đen che khuất toàn bộ khuôn mặt, mái tóc dài hơi quăn xòa trên vai, phối hợp với chiếc áo sơ mi có kiểu dáng giống con trai và quần dài cá tính, nhìn như thế nào cũng thấy cực kì nhếch nhác.

Vừa nghe xong mục đích đến, trên mặt của Tạ Đình Ngạn lập tức hiện lên vẻ chán ghét..

“Bạn học, những tấm vải này có giá trị rất lớn.” Tạ Đình Ngạn rất không khách khí lộ ra ánh mắt xem thường. Vừa nhìn vào cách ăn mặc của cô là biết đây là một sinh viên nghèo không gia thế không có bối cảnh, thời gian của ông không phải dùng để ứng phó với mấy loại học sinh nghèo kiệt xác như thế này.

Nhưng người sinh viên nghèo này không thêm để ý đến ánh mắt coi thường của ông, trên mặt vẫn mang theo nụ cười chân thành như trước: “Tôi biết giá cả của chúng rất cao, nhưng là, chúng nó rất tuyệt vời, là loại vải trong mơ của tôi, cầu xin các ngài đây.”

Ánh mắt của Bùi Mã Lâm nhìn về phía tấm vải được treo trên tường triển lãm, rất tập trung, rất chuyên chú.

Đi một vòng xung quanh hội trường, cuối cùng cô lựa chọn quay lại trước bảng hiệu bằng tiếng Trung này, ngoài nguyên nhân là do tấm vải thu hút cô quay lại đây ra còn có nguyên nhân khác nữa là cảm giác thân thiết bên trong hàng chữ này.

Một công ty dám ở hội chợ triển lãm quốc tế lấy tên tiếng Trung cho bảng hiệu của công ty, có thể thấy được họ tự tin về sản phẩm của mình như thế nào.

Tạ Đình Ngạn cố ý ngoáy ngoáy lỗ mũi, quyết định không để ý tới cô nữa.

Bùi Mã Lâm cắn cắn môi dưới, ánh mắt mong ngóng chuyển về phía người con trai cao lớn vẫn im lặng không lên tiếng kia.

“Bản thiết kế của cô đâu?”

Làm cho cô vui mừng là, người con trai kia thế nhưng lại để ý đến cô!

“Ở chỗ này.” Vừa nghe xong câu hỏi, cô hết sức vui mừng, ngay lập tức từ trong ba lô lấy ra một quyển sách vẽ.

Cầm lấy quyển sách vẽ, người con trai nghiêm túc lật xem từng tờ từng tờ một, khuôn mặt vốn bình thản dần dần chuyển thành chuyên chú.

“Tất cả đều do cô vẽ?”

“Ừm.” Bùi Mã Lâm đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, nghiêm túc gật gật đầu.

“Chính cô thiết kế?”

“Đúng!”

“Không tệ.” Tiếp tục lật qua lật lại nhìn xem quyển sách vẽ, Mặc Khiếu Long cực kì khẳng định nói lời khen ngợi.

“Tôi xem một chút...” Vừa nghe được lời khen của anh, Tạ Đình Ngạn tò mò, lại gần cầm lấy quyển sách vẽ bắt đầu lật.

“Tạm tạm thôi!” Người trong nghề như anh ta chỉ cần nhìn là có thể phân biệt được các loại màu sắc trong đó.

“Có thể chứ, tiên sinh?” Sau nhiều lần rút kinh nghiệm, Bùi Mã Lâm đã biết ai mới là tri âm của cô. Nâng mí mắt lên, cô hướng về phía người con trai lạnh lùng cao hơn mình một cái đầu hỏi. diendanlequydon.com

“Không thể!” Trả lời cô là Tạ Đình Ngạn.

Cầm quyển sách vẽ nhét lại vào tay cô, Tạ Đình Ngạn vẫy vẫy tay giống như đang đuổi ruồi: “Cô gái nhỏ, vải của Ngự Lũ không phải để cho người ta lấy ra làm vật phẩm thí nghiệm, có thể dùng vải của Ngự Lũ để thiết kế đều là các nhà thiết kế tài giỏi, có trình độ cao, cô hãy đi đi!”

“Nhưng tôi chỉ cần vài mét vải là được rồi, không cần nhiều.” Cô gái bị từ chối vẫn chưa từ bỏ ý định cầu xin.

“Mười centimet cũng không được!” Tạ Đình Ngạn nghiêm khắc từ chối. Nói đùa, vải chuyên dùng của các nhà thiết kế có trình độ, làm sao một học sinh

nghèo có thể sử dụng chứ? !

“Tiên sinh...”

Bùi Mã Lâm còn muốn nói thêm, không nghĩ tới Tạ Đình Ngạn nhìn cũng không thèm nhìn cô thêm lần nào, quay đầu dặn dò nói: “Stone, tôi đi uống ly cà phê, cậu chờ Aken về rồi thu dọn mọi thứ trong quầy lại nhé.”

Triển lãm chỉ còn một ngày, đơn đặt hàng của bọn họ đã sớm đầy tủ hồ sơ, hiện tại còn trông coi quầy hàng đơn giản là cho người đứng ra tổ chức một chút mặt mũi mà thôi, nếu không bọn họ đã sớm rời khỏi nơi này.

Dặn dò xong, Tạ Đình Ngạn xoa người rời đi.

Đề lại Bùi Mã Lâm và người đàn ông được gọi là Stone tiếp tục nhìn nhau.

Bầu không khí có chút lung tung, nhưng cô gái giống như con gián đánh mãi không chết, đẩy đẩy kính mắt, tiếp tục chuyển mục tiêu sang người đang đứng trong quầy hàng.

“Tiên sinh, xin ngài đây! Tôi chắc chắn sẽ không làm hỏng tấm vải này.”

“Chủ đề tốt nghiệp của cô là gì?” Mặc dù Mặc Khiếu Long không cười lại luôn im lặng ít nói, nhưng ít ra vẫn còn để ý đến cô.

Bởi vì anh nhìn ra được, đằng sau cặp kính vừa to vừa dày như cặp mắt ếch kia, là một đôi mắt tràn ngập tự tin và mong đợi.

Đương nhiên, mấy bản thiết kế thời trang trong quyển sách vẽ vừa rồi cũng là một trong những nguyên nhân làm cho anh nảy sinh “lòng tốt”.

Không nghĩ tới một học sinh như cô, vậy mà trình độ thiết kế còn cao hơn hẳn so với bộ phận thiết kế của anh, anh thật sự rất bất ngờ!

“Dòng chảy vàng.” Cô cho anh một đáp án.

“Dòng chảy vàng? !” Lòng mày của Mặc Khiếu Long nhíu lên, vẻ mặt bình tĩnh chuyển thành kinh ngạc. Không ngờ chủ đề của cô lại không hên mà trùng hợp với chủ đề nghiên cứu phát triển của anh năm nay.

“Nếu như không lấy được vải của chúng tôi, cô sẽ làm như thế nào?” Thảo nào cô lại coi trọng tấm vải treo trên tường triển lãm kia, bởi vì tấm vải kia có tên là “Năm tháng hoàng kim”

“Tôi chắc chắn phải lấy được.” Ánh mắt của Bùi Mã Lâm lộ ra vẻ kiên định.

Mặc Khiếu Long hít một hơi thật sâu mà nhìn cô gái đứng trước mắt.

Đầu của cô bé này có phải có vấn đề hay không? Đồ vật ở trong tay anh, anh không cho cũng không bán, cô lại có thể nói được chắc chắn như vậy?

“Tôi không điên, tôi biết tôi có thể thuyết phục được anh.” Dường như cảm nhận được sóng não của anh, cô nói.

“Cô định thuyết phục như thế nào?” Ha ha! Ngược lại anh lại muốn nghe cô sẽ thuyết phục anh bằng cách nào.

“Cho tôi vài nguyên gốc, tôi sẽ tự tay nhuộm màu, như vậy sẽ không giống với loại vải mà các anh bán cho các nhà thiết kế lớn.”

“...” Mặc Khiếu Long im lặng không lên tiếng, chờ câu nói tiếp theo của cô.

“Tôi thích tấm vải này và tính chất của sợi vải, nhưng lại không có một chút hứng thú với màu sắc và họa tiết được in trên tấm vải do các anh thiết kế, cho nên tôi sẽ tự tay nhuộm lại lần nữa.”

“Nhuộm lại một lần nữa? ! Ý của cô là, cô coi thường màu sắc và họa văn được in trên vải của chúng tôi.” Khuôn mặt của Mặc Khiếu Long trầm xuống.

“Thật xin lỗi, đúng vậy.” Bùi Mã Lâm lớn mật gật đầu.

Cô gái không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt sắc bén của anh: “Nói thực ra, những họa văn được thiết kế trên tấm vải này rất tốt, nhưng thiết kế “dòng chảy vàng” của tôi mới có thể thể hiện được điểm tốt nhất của tấm vải này.”

“Ồ?” Vẻ mặt của Mặc Khiếu Long lạnh hơn, ánh mắt trừng cô càng đáng sợ hơn. Con nhóc không biết trời cao đất rộng này, thế nhưng lại dám nói màu sắc và họa văn anh tham gia thiết kế không được đẹp! diendanlequydon.com

“Tiên sinh, xin tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ thiết kế làm cho tấm vải này thêm rực rỡ và sinh động.” Cô gái tự tin kiêu ngạo, giọng điệu không nhượng bộ chút nào.

“Tốt, tôi sẽ cho cô.” Mặc Khiếu Long đồng ý rất dứt khoát.

Lần đầu tiên trong đời cảm thấy tò mò với một cô gái, ngược lại anh muốn nhìn xem cô sẽ làm cách nào để “Năm tháng hoàng kim” của anh càng thêm

rực rỡ xinh đẹp.

Trên sân khấu, khung cảnh thôn quê phủ một màu trắng tuyết, hiện lên một vẻ đẹp thanh bình, yên ả giữa mùa đông nơi phía bắc của đất nước. Ân Nhã hát một ca khúc “May It Be”, nhạc nền của bộ phim Ma Giới, giọng hát trang nghiêm mà sâu lắng, vang vọng khắp mọi nơi bên trong nhà hát lớn.

Mặc Khiếu Long ngồi tại một phòng riêng trên lầu hai, cùng tất cả khán giả nhìn tấm màn đang chậm rãi được kéo ra.

Nói thực ra, anh cũng không biết tại sao mình lại tới nơi này, xem buổi biểu diễn thời trang của một đám học sinh không chuyên nghiệp. Thậm chí còn phải quỳn góp năm trăm franc ngoài cửa mới giành được phòng riêng này, cùng một giá tiền như thế đủ để anh có thể xem một vở kịch rất hot hiện nay.

Nếu không phải ban ngày lúc kí kết hợp đồng với khách hàng, công ty đề cử anh đến xem lễ tốt nghiệp của Học Viện Nghệ thuật Milan, không chừng có thể phát hiện được gương mặt ưu tú mới, thì anh cũng không tới nơi này.

Mà anh sớm đã quên nữ sinh kiều ngạo ba tháng trước làm náo loạn tại hội chợ triển lãm, cũng quên mất khuôn mặt của cô, nhưng khi trên bảng danh sách tiết mục hiện lên hai chữ “Dòng chảy vàng” đập vào mắt, mới làm anh chợt nhớ ra.

Không sai, sau khi hội chợ triển lãm kết thúc, anh có gửi cho nữ sinh kiều ngạo kia một số mẫu vải để làm thiết kế cho buổi tốt nghiệp, sau đó liền không liên hệ với cô nữa. Không nghĩ tới hôm nay lại trùng hợp như vậy, có thể nhìn thấy thiết kế của cô trong buổi lễ này.

Cũng tốt, đêm nay sẽ xác nhận xem năng lực của cô có đúng như những gì cô đã từng nói không.

Ánh đèn trên sân khấu có chút thay đổi, tất cả sự chú ý của anh đều đặt lên sân khấu.

Bên trên sân khấu hình chữ T truyền thống, được trải đầy tơ lụa, khi âm nhạc vang lên, hai bên sân khấu từ từ xuất hiện hai người mẫu với mái tóc được chải giống như những người đẹp thời Trung Cổ, trên người không mang một đồ trang sức nào, cả giày cũng không đi, chỉ mặc một chiếc váy ngắn liền thân bằng vải lụa có họa tiết được dệt bằng tơ vàng.

Chiếc váy mỏng màu trắng ngà mềm mại xen kẽ với tơ vàng, cùng với tính chất đặc thù của sợi vải, làm cho người xem có cảm giác như trong mây mù đột nhiên xuất hiện một hạt mưa, hạt mưa rơi xuống trên thân thể lung linh tinh tế của những người mẫu này, giống như những viên trân châu, trang nhã, xinh đẹp mà thoát tục.

Theo sát, là thánh nữ mặc chiếc váy dài cao quý, những họa tiết tơ tằm màu tím nhạt, xanh biếc, đỏ nhạt, phấn vàng, làm cho vải vóc dường như trở nên sống động như có sinh mệnh, lộ ra đường cong quyến rũ trên người những người đẹp này.

Đột nhiên tấm màn sân khấu đột ngột rơi xuống, toàn bộ biến thành đêm tối, một lát sau trên trời bay xuống những viên pha lê như những bông hoa tuyết màu bạc, lúc này nhóm người mẫu bắt đầu múa váy, trở thành những đóa hoa, lấp lóe ánh lửa, nở rộ trong đêm.

Mặc Khiếu Long cùng toàn bộ khán giả bị một màn này làm cho kinh ngạc không nói lên lời, anh không ngờ, thật sự không ngờ tới tám vài “năm tháng hoàng kim” của anh lại có thể tạo ra một sức sống mãnh liệt như vậy.

Cho dù là cảnh ban ngày ở thôn quê đầy tuyết trắng, hay ban đêm ảm đạm ánh sao tám vài của anh đều có thể lộ ra sự hấp dẫn đặc thù.

Trước khi kết thúc, anh lặng lẽ rời đi.

Không cần xem kết thúc, bởi vì anh biết, người con gái phương đông tên Mã Lâm đã thành công phủ lên tám vài “năm tháng hoàng kim” của anh một sức sống mới đầy rực rỡ.

Anh không thể không thừa nhận, cô gái tên Mã Lâm này thật sự có chút tài năng.

Hai năm sau

Đài Bắc, vào cuối đông.

Trong phòng họp Tổng quản lý của công ty Ngự Lũ, bầu không khí như đông lại, một cuộc hội nghị cấp cao đang nghiêm túc tiến hành.

“Tổng Giám Đốc, đây là vụ kiện đầu tiên mà cậu nhận kể từ khi thăng chức, cậu có thể giải quyết được chứ?” Chủ tịch Hội đồng quản trị Mặc Đông Tiến lạnh lùng nhìn người con trai đang ngồi ở phía bên kia bàn hội nghị, giọng nói cũng không có vì cậu là con trai của mình mà dịu dàng hơn chút nào.diendanlequydon.com

“Có thể.” Mặc Khiếu Long chắc chắn đáp, giọng điệu cũng không tốt hơn so với cha mình là mấy.

Buổi sáng, từ lúc bắt đầu nhận được tin tức kia cho đến giờ, tâm trạng của anh cũng chẳng tốt hơn chút nào, biểu cảm trên khuôn mặt càng thêm rét lạnh như băng ở bắc cực.

Shit! Lại có người dám uy hiếp anh? !

“Rất tốt, tôi cũng không hi vọng công ty con xảy ra vấn đề gì, cũng đừng để cho giới truyền thông đưa ra những lời đánh giá không tốt đến toàn bộ tập đoàn, Tổng giám đốc, làm thế nào để nắm bắt lòng người chắc hẳn cậu cũng biết đúng không?”

Mặc Đông Tiến nhìn con trai của mình, nhìn không được mà cười trộm trong lòng. Ông dám chắc hiện tại trong lòng thẳng nhóc này đang nóng như lửa đốt nhưng vì ngại có ông ở đây nên không dám phát tác.

Dù sao, bị người khác bắn lên phía sau, cũng không phải là chuyện vinh dự gì, người rất sĩ diện như con trai ông có thể nuốt trôi được con tức này mới là lạ!

Quả thật, Mặc Khiếu Long không thể nuốt trôi được con tức này: “Tôi biết, thưa chủ tịch, ngài không cần phải lo lắng về chuyện này, tôi sẽ không để cho tập đoàn chịu một chút tổn thất nào.” Bởi vì anh chẳng có gì sai trong toàn bộ sự việc này.

“Đừng vậy! Chủ tịch, xin ngài yên tâm, Tổng Giám Đốc chắc chắn có thể xử lý chuyện này một cách tốt nhất.” Tạ Đình Ngan ngồi bên tay phải của Mặc Khiếu Long, khiêm tốn hứa hẹn với người ngồi phía đối diện. Năm đó, anh biết lai lịch của thẳng nhóc này không nhỏ nhưng không nghĩ tới cậu lại là thái tử, anh rất vui mừng vì ánh mắt của anh hơn người, theo đúng thái tử.

Mặc Đông Tiến quay đầu nhìn Tạ Đình Ngan, ánh mắt nghiêm khắc: “Tạ quản lý, anh là người quản lý bộ phận PR cùng bộ phận nghiệp vụ, nếu chuyện này mà giải quyết không tốt thì anh cũng không có kết quả tốt đâu.”

“Tôi biết, thưa chủ tịch, tôi biết rồi.” Tạ Đình Ngan ngồi nghe lời giáo huấn, hai tay không ngừng lau chùi mồ hôi chảy ra ở trên trán, gật đầu như gã tôi.

Hai năm nay, anh dựa vào mối quan hệ từng làm cấp trên của Mặc Khiếu Long mà liên tục thăng chức, cho đến bây giờ chức vụ của anh đã nắm giữ đối nội đối ngoại hai ngành lớn, ở Ngự Lũ anh có thể được xem là dưới một người trên ngàn người.

“Tốt, các cậu cứ tiếp tục thảo luận với nhau, tôi phải đi rồi.”

Mặc Đông Tiến đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, từ ba, bốn năm trước sau khi để cho Khiếu Long vào Ngự Lũ, ông cũng từ từ mờ nhạt khỏi giai cấp quản lý. Tháng trước Mặc Khiếu Long chính thức trở thành tổng giám đốc, ông cũng chẳng còn lý do gì mà ở lại nơi này cho vương chân vương tay.

Nhất là, hiện tại ông phải nhanh chóng rời đi, để cho các nhân viên xấu số này làm con tốt thế mạng, để cho con trai bảo bối của ông “bày tỏ cảm xúc” thật tốt.

“Chủ tịch đi thông thả.” Tất cả nhân viên tham dự hội nghị đều đồng loạt đứng lên cung kính chào, cho đến khi ông cùng thư ký đi ra khỏi cửa mới ngồi xuống.

Không có Mặc Đông Tiến ở trong phòng họp, bầu không khí càng trở nên nặng nề hơn, tất cả mọi người đều biết thời gian kế tiếp bọn họ sẽ cực kì khô sở, bởi vì cách giải quyết vấn đề của Mặc Khiếu Long càng lạnh lùng, tàn khốc hơn so với Mặc Đông Tiến, làm việc ở dưới trướng của anh lúc nào cũng phải duy trì trạng thái chuẩn bị chiến đấu cao độ.

“Nói đi! Tình huống hiện tại là như thế nào?” Ánh mắt nhìn chăm chú vào đội ngũ luật sư, Khiếu Long nhanh chóng đặt ra câu hỏi.

Năm vị luật sư nổi tiếng trong nước ngồi thành một hàng hết nhìn bên trái lại nhìn sang bên phải, không ai muốn đứng ra làm người chết thay.

“Nói nhanh! Tôi không có thời gian mời các anh đến đây để uống cà phê.”

Ánh mắt sắc bén lại liếc qua một lần nữa, tiếp nhận được ánh mắt khiếp người ấy, tất cả mọi người đều đồng loạt dựa sát vào chiếc ghế sau lưng hơn một chút, dường như muốn tìm kiếm một chút cảm giác an toàn.

Đừng đùa, trước mặt một con sư tử đang nổi giận, vẫn nên tránh xa một chút thì tốt hơn.

“Báo cáo tổng giám đốc . . .”

May mắn, trong tình thế nguy hiểm vẫn còn người hùng xuất hiện, một người phụ nữ ngồi gần Mặc Khiếu Long nhất mở miệng nói trước.

“Luật sư đại diện cho công ty Mã Lâm nói rằng, tầm vải được làm từ công nghệ nano này là ý tưởng của Bùi tiểu thư nghĩ ra cho nên nó thuộc về bản quyền sáng chế của cô ấy.”

Tạ Linh Ngan – một trong những thành viên trong nhóm tư vấn của công ty, là ứng cử viên số một cho chức con dâu của chủ tịch Mặc, ở trước mặt Mặc Khiếu Long, cô có tư cách dũng cảm hơn so với người khác.

“Chết tiệt!” Nghe xong lời nói của cô, Mặc Khiếu Long tức giận đập bàn, làm cho tất cả mọi người ngồi ở đó hoảng sợ: “Chó má! Nói vậy! Cô ta chỉ được cái nói mồm, trên thực tế phát triển nghiên cứu và sản xuất đều do Ngự Lũ đầu tư, các người nói xem bản quyền nên thuộc về bên nào?”

Đúng như anh dự đoán, buổi lễ tốt nghiệp đã thành công làm cho cô gái có đôi mắt to như mắt ếch kia thể hiện một cách xuất sắc tài năng của mình, vừa mới tốt nghiệp xong đã trở thành đối tượng tranh giành của các nhà thiết kế nổi tiếng.

Chỉ hai năm ngắn ngủi đã nổi tiếng toàn thế giới, hiện tại đã trở thành một thương hiệu thiết kế độc lập.

Tốt! Cái người này, lòng tham cũng thật lớn.

Hừ! Nếu không phải năm đó anh ra tay giúp đỡ thì cô ta có được như ngày hôm nay sao?

“Thế nhưng...” Tạ Linh Ngạn lập tức đánh vỡ sự tự tin của Tổng giám đốc. “Đối phương nói bọn họ có chứng cứ về lời hứa hẹn độc quyền của ngài với cô Mã Lâm.”

“Nói lung tung gì thế!” Đúng như mọi người dự đoán, tổng giám đốc nóng tính lại quát lên.

Từ sau lần trình diễn trong buổi lễ tốt nghiệp làm cho anh nhớ mãi không quên, anh đã không gặp lại cô gái tên Mã Lâm này, cô ta sẽ có chứng cứ gì chứ?

Tạ Linh Ngạn cười lạnh một tiếng, mang một đồng tư liệu đưa đến trước mặt anh.

“Trong này có một số email do đối phương cung cấp, trên đó có lời hứa hẹn của Tổng giám đốc.”

Từ trước đến giờ cô vốn không biết Mặc Khiếu Long thường xuyên trao đổi email với cô gái này, tuy nội dung được viết bên trong đều rất ngắn gọn, phần lớn là những câu hỏi liên quan đến công thức và lời quan tâm. Nhưng, khi biết người yêu của mình có một người bạn trên mạng, vẫn làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

“Shit!” Nhìn xem từng tờ từng tờ một, Tổng giám đốc Mặc rất không lịch sự lại mắng một tiếng.

Đáng chết! Anh đã sớm quên mất mấy thứ này!

Đúng thế, anh không có bất kì quan hệ gì với cô, cũng không quan tâm tới “ân tình” cho vài, nhưng cô muốn trả ơn, nên không ngừng gửi tới những mẫu hàng ở Châu Âu, cùng những tin tức mới nhất coi như báo đáp.

Khi nhìn thấy những tư liệu có cơ hội buôn bán to lớn kia, theo phép lịch sự anh cũng thỉnh thoảng sẽ gửi thư lại cảm ơn cô, không ngờ rằng... Cô gái này lại dùng nó làm chứng cứ!

Đáng giận! Sao cô ta có thể công khai thông tin trao đổi giữa hai người?

Tạ Linh Ngạn lạnh lùng nhìn anh, trong mắt lộ ra sự khôn khéo của luật sư “Vì thế nên kế hoạch của ngày hôm nay chính là gặp mặt Bùi tiểu thư bàn điều kiện”

“Bàn điều kiện gì chứ?!” Mặc Khiếu Long trừng mắt nhìn cô một cái, gần như gầm thét lên: “Tôi với cô ta thì làm gì có điều kiện gì mà để bàn chứ? Đúng thế, trong email cô ta gửi phương án cho ta, có mấy khối vài dẹt Pháp cũng là do cô ta đưa tới, nhưng người bỏ tiền ra để mở rộng công tác nghiên cứu là tôi, vì cái gì mà cô ta được độc quyền? Tại sao tôi lại phải bàn điều kiện với cô ta?”

Nhìn anh gào thét Tạ Linh Ngạn cũng không sợ hãi, cười lạnh trả lời: “Quan trọng là anh có hứa hẹn với người ta.”

Cô lấy từ bên trong ra một bức thư đưa cho anh.

“Anh ở chỗ này viết là đồng ý cùng cô ta chia sẻ thành quả, điều này không phải đã nói rằng kỹ thuật nano cũng là tài sản trí tuệ của cô ta sao? Loại kiện cáo này phải nên nhanh chóng kết thúc, cách tốt nhất là ngồi xuống cùng nhau nói chuyện, nếu mục đích của bọn họ là tiền, vậy thì chúng ta đưa tiền cho bọn họ là giải quyết được rồi.”

“Đưa tiền liền giải quyết được?” Nghe được ý kiến của cô, lửa giận trong người Mặc Khiếu Long bốc lên: “Tại sao tôi lại phải đưa tiền cho cô ta, tại sao tôi phải hòa giải? Nếu như những chuyện như thế này đều chỉ cần bỏ tiền ra để giải quyết, vậy một năm chúng tôi phải bỏ bao nhiêu tiền để chi trả cho nhóm tư vấn của các cô để làm gì?”

Thật là tốt!

Tạ Linh Ngạn cố gắng kiềm chế tính tình, nghe anh nổi bão, khuôn mặt càng lúc càng khó coi: “Nếu không làm như vậy, Tổng giám đốc ngài còn có phương pháp giải quyết nào tốt hơn, trong thư anh đúng là đã cảm ơn đối phương cung cấp phương pháp nghiên cứu và phát triển công nghệ nano.” Dám ở sau lưng cô gửi thư qua lại với người con gái khác, đáng đời rơi vào bẫy của người phụ nữ xấu!

Nghe được lời trách móc của cô, Mặc Khiếu Long mím chặt môi, vẻ mặt lạnh lùng.

Hai năm qua, anh không có cách nào nảy sinh tình cảm với cô, cũng là bởi vì cô quá mạnh mẽ.

Trước kia, khi làm một công tố viên cô lúc nào cũng nói chuyện hung hăng, giống như cả thế giới này đều là kẻ ngu ngốc, chỉ có mình cô mới là người thông minh, có trí tuệ.

Nhìn thấy người yêu của mình không vui, Tạ Linh Ngạn tiếp tục chỉ vào đồng văn kiện nhấn mạnh: “Đây đều là những chứng cứ có tác dụng của đối phương, anh không được coi thường”

“Cho nên em cảm thấy anh nên đưa tiền nhận thua?”

“Hòa giải mới là phương pháp giải quyết có lợi nhất cho chúng ta.”

Tổng giám đốc không nói thêm gì nữa, vẻ mặt càng thêm lạnh lùng.

“Khụ khụ khụ... Tổng Giám Đốc...” Nhìn thấy bầu không khí trở nên có chút cứng nhắc, một vị luật sư lớn tuổi vội vàng lên tiếng hòa hoãn: “Theo điều nghị của tôi, trước hết ngài nên gặp mặt Bùi tiểu thư nói chuyện, nhân tiện làm rõ một số vấn đề.”

Sau khi đọc xong những thư tín đó, ông có cảm giác là đối phương rất kính trọng đối tổng giám đốc Mặc, thậm chí còn có chút cảm ơn ở trong đó.

Có lẽ, mọi chuyện cũng không khó giải quyết như những gì bọn họ nghĩ, nếu như có thể đạt thành chung nhận thức, thì sẽ tìm được phương pháp giải quyết mà không có tổn thất gì.

Hơn nữa đề nghị của vị luật sư có kinh nghiệm cũng làm cho Mặc Khiếu Long có thể chấp nhận được, anh chắc chắn gật đầu nói: “Sẽ, tôi chắc chắn sẽ đi tìm cô ấy để nói chuyện.”

Những sợi vải được làm từ công nghệ nano không thấm nước, sợi vải siêu mềm, không những được gọi là phát minh thế kỷ của con người, mà còn là cơ hội kinh doanh, buôn bán vải của cả thế giới với lợi nhuận cực lớn là hàng trăm triệu đô là trong một năm.

Đây là công sức anh bỏ ra hơn một năm để nghiên cứu, không ai có thể cướp đi được!

Cái đồ vong ơn bội nghĩa, đừng quên năm đó là ai ra tay trợ giúp cô trở thành nhà thiết kế nổi tiếng trên thị trường quốc tế...

Bọn họ nói không sai, anh nhất định phải tự mình tìm cô để nói chuyện.

Anh nhất định phải ở trước mặt cô hỏi cho rõ ràng, chẳng lẽ nhưng bức thư cảm ơn kia đều là giả hết sao?

Bằng phát minh này và ân tình cô thiếu anh trong quá khứ, anh sẽ cảm lại hết tất cả.

Không có?!

Mặc Khiếu Long kiểm tra lại lần nữa trong hàng chục thư tín kia, quả thật không có thư trả lời mà anh đang chờ đợi.

Người phụ nữ đáng chết!

Hiếm khi đại thiếu gia nhà họ Mặc là anh chủ động viết thư cho cô, vậy mà cô ngay cả trả lời cũng không thèm trả lời.

Ba ngày! Anh đã kiên nhẫn chờ đợi trong ba ngày.

Chưa có một ai có thể làm cho anh phải ngồi chờ đợi thư suốt ba ngày liền!

\$^%*... Mặc Khiếu Long nhìn không được chửi rủa một tràng dài.

Trước kia đều là cô chủ động viết thư cho anh, chỉ cần anh có đáp lại, cho dù chỉ là hai chữ “cảm ơn” đơn giản, cô sẽ trở lời lại ngay lập tức nói “đã nhận”.

Nhưng là lần này, cô gái kia lại không thèm đề trong lòng.

Uổng công lần này anh viết cho cô một bức thư “hỏi thăm” thật dài, vậy mà trong hộp thư ngay cả bóng dáng của cái thư hồi âm cũng chẳng thấy đâu.

Cô là cố ý, nhất định là cố ý!

Bản chất của con người vốn tham lam, tham lam lợi ích.

Tại sao lại có thể có người phụ nữ thay đổi nhanh như thế chứ?? Người phụ nữ vong ân bội nghĩa như thế?? Người phụ nữ không biết tốt xấu như thế?

Mặc Khiếu Long liên tục mắng người con gái kia một chuỗi thật dài, chỉ hận không thể xuất hiện trước mặt cô chửi mắng một trận.

Nếu biết trước cô là loại người qua sông đoạn cầu thì lúc trước anh chắc chắn sẽ không mềm lòng đưa vải cho cô, giúp cô hoàn thành bài tốt nghiệp.

Đáng giận! Đáng giận!

Những bức thư gửi qua email, cô cũng dám công khai, để cho anh bị mất mặt.

Một đám luật sư chỉ biết ăn! Ngay cả chuyện đơn giản như thế này cũng bắt anh phải tự mình giải quyết...

“Anh trai “

Trong lúc anh tức giận muốn đập nát cái máy tính thì dưới màn hình xuất hiện một lời mời chat video.

Chân mày của Mặc Khiếu Long nhíu chặt hơn, dùng sức nhấn nút tròn nhỏ tắt đi.

Lúc trước, anh không nên để con nhóc kia giúp anh cài đặt internet để kịp thời nói chuyện với nhau. Mỗi lần nên internet đều bị cô bắt được.

“Anh trai “

Chưa từ bỏ ý định, Mặc Linh Lung lại call lại lần nữa, lần này cũng là một lời mời chat video.

Cạch!

Mặc Khiếu Long trực tiếp tắt máy tính, không thèm để ý đến đứa em gái trong bụng toàn ý nghĩ kì quái kia.

Đêm nay tâm tình của anh rất không tốt, hiện tại anh không muốn nghe nhất là những lời oán giận, kêu khổ.

Mà con nhóc kia, chỉ biết gây phiền phức, lúc nào cũng oán giận, kể khổ với anh!

Anh đẩy một bụng oán giận còn chưa biết trút lên ai đây này?!

Bùi Mã Lâm chết tiệt! Chẳng lẽ cô thật sự muốn tôi tự mình đến cửa tìm cô để nói chuyện sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2

Editor: --Tứ Minh--

Bầu không khí trên bàn ăn của nhà họ Mặc lúc nào cũng âm áp và náo nhiệt.

Một trong những nguyên nhân là nhà họ Mặc có một nữ chủ nhân ôn nhu, hiền thực, tính tình lại tốt, nấu ăn giỏi, ngay cả đầu bếp của nhà hàng năm sao cũng không thể sánh kịp khả năng nấu nướng của Vệ Ly Hoa. Không những có thể nắm được dạ dày của chồng mà còn có thể làm cho hai đứa con đều phải về nhà ăn cơm mỗi ngày.

Bà thông minh, hiền dịu, nấu ăn tốt, làm cho nhà họ Mặc càng thêm náo nhiệt, vui nhộn, thêm tiểu thư Mặc Linh Lung miệng nói không ngừng làm cho bàn ăn của nhà họ Mặc muốn nhàm chán cũng không được.

Nhìn đi! Giống như bây giờ, khi Mặc Linh Lung gặp được lão ba Mặc Đông Tiến, cuộc nói chuyện của hai cha con họ nếu người ngoài mà nghe được chắc chắn sẽ cười không ngừng.

“Cha, tại sao người có thể làm như vậy?” Nặng nề để bát cơm trong tay xuống, Mặc Linh Lung trừng đôi mắt to như quả chanh của mình nhìn cha mình: “Con mới có bao nhiêu tuổi mà người đã muốn con lấy chồng rồi?”

“Con không lấy chồng thì còn làm cái gì?” Mặc Đông Tiến chậm rãi ăn thức ăn ngon do vợ yêu nấu, không chút nào để ý việc con gái không biết lớn nhỏ. Quen rồi, không phải nói là ông quá nuông chiều con gái.

“Con muốn quản lý một công ty giống như Mặc Khiếu Long.” Mặc Linh Lung cầm cây dưa khua khua, nói ra yêu cầu của chính mình.

Cha Mặc còn không có đáp lại, mẹ Mặc đã lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình.

“Tiểu Lung, Khiếu Long là anh trai của con, tại sao con có thể gọi cả tên lẫn họ của anh trai con như vậy chứ?” Mẹ Mặc đang trộn rau xà lách làm Salad nghe được thì nhíu mày, rất không đồng ý con gái không biết lớn nhỏ.

Cô là lười, tính nghịch cười với mẹ của mình, lực chú ý lực lại quay lại trên người cha mình đang ngồi ở chủ vị.

“Cha, cuối cùng người có đồng ý cho con một công ty để làm tổng giám đốc hay không?” Mơ ước lớn nhất cuộc đời này của cô là được làm một tổng giám đốc.

“Con gái con đưa làm tổng giám đốc cái gì!” Mặc Đông Tiến trực tiếp gọi cho cô một thùng nước lạnh: “Con chỉ cần gả cho một người đàn ông làm tổng giám đốc là được rồi, Linh Lung bé nhỏ của cha chỉ cần làm thiếu phụ nhân là được.”

“Cha, người trọng nam khinh nữ, chỉ thương mỗi Mặc Khiếu Long mà không thương con.” Cô muốn làm tổng giám đốc, cô muốn được làm tổng giám đốc.

“Mặc Linh Lung, anh có làm gì đắc tội với em à?”

Mới vừa vào cửa Mặc Khiếu Long, còn chưa kịp bước vào nhà ăn, đã nghe thấy tên của mình bị con nhóc kia gào lên.

“Anh trai, anh trở về thật đúng lúc, nhanh mau đến nói giúp em.” Mặc Linh Lung nhìn thấy anh giống như nhìn thấy cứu tinh của đời mình.

“Giúp em cái gì? Cha, mẹ.” Mặc Khiếu Long gật gù đầu với cha mẹ của mình, rồi ngồi xuống bên người em gái.

“Giúp em thay đổi quan niệm bảo thủ của lão cha đi.”

“Nhóc con, nói chuyện đàng hoàng chút.” Mặc Đông Tiến trừng mắt liếc nhìn con gái một chút, bắt đầu nghi ngờ có phải ngày xưa ông đã quá nuông chiều con gái rồi không.

“Anh, người mau nói thử xem, lão cha muốn em sau khi tốt nghiệp lấy bằng Thạc sĩ xong thì ở nhà lấy chồng, không được đi làm.”

“Cái này có cái gì không đúng?” Mặc Khiếu Long biết quan điểm của cha, phụ nữ là để lấy về nhà nuôi chứ không phải để cho cô xuất hiện trước mặt công chúng.

“Hai người chỉ xem phụ nữ là đồ vô dụng để nuôi.” Mặc Linh Lung nói ra sự bất bình trong lòng và kháng nghị.

“Này! Nhóc con, con đang mắng chính con và mẹ của con là đồ vô dụng đấy.” Mặc Đông Tiến cười nhắc nhở cô.

“Con đâu có ý đó... Thôi, con không cùng người nói về vấn đề này nữa, anh cả, hiếm khi anh lên internet như tối hôm qua. Em mời anh cùng nói chuyện phiếm mà sao anh lại tắt đi? Không có lẽ phép!”

Mặc Khiếu Long trừng mắt liếc cô: “Có việc thì gọi điện thoại là được, còn bày đặt chat video? Anh không có hứng thú.”

Cô cho rằng anh nhàm chán nên lên mạng để chơi à! Nếu không phải do người phụ nữ Bùi Mã Lâm kia làm trò, anh sẽ không lên mạng để nhận tin nhắn đâu.

“Gọi video như vậy mới hiện đại biết chưa? Hiện tại ai còn dùng điện thoại để nói chuyện phiếm nữa chứ, tất cả đều lên mạng để nói chuyện phiếm hết rồi!”

“Nhàm chán.” Mặc Khiếu Long kinh thường cười lạnh một tiếng.

Mặc Đông Tiến lập tức nói hòa theo. “Đúng vậy! Thật nhàm chán! Con nên đi học nấu ăn đi, giống như mẹ của con đấy, nấu thức ăn ngon như vậy kia mà...”

“Mẹ giống như chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, chỉ phụ trách lấy lòng mình người, không tin người hỏi Mặc Khiếu Long thử đi, anh có muốn vợ của mình mỗi ngày đều ở trong nhà đợi mình về, không phải làm gì cả.”

“Ý nghĩ của Khiếu Long đương nhiên phải giống cha rồi, sau này Linh Ngạn cũng sẽ ở trong nhà cho nó nuôi.”

Nghe nói như thế, Mặc thiếu gia vốn muốn an tĩnh ăn cơm không thể không lên tiếng. “Cha, người với tiểu Lung tranh cãi sao lại chuyển đến người của con rồi. “Anh chưa từng nói qua là sẽ kết hôn mà.

“Tranh chấp? Cha với tiểu Linh thì có gì để tranh chấp chứ? Cha chỉ muốn nói với con, Linh Ngạn nói năm nay sẽ hết hạn hợp đồng, có thể an tâm ở nhà lấy chồng rồi.”

“Cha, hiện tại con không muốn nói đến chuyện này.” Nghe được Tạ Linh Ngạn ba chữ, anh liền cảm thấy một cổ áp lực vô hình.

“Làm sao vậy? Hai đứa cãi nhau à? Bởi vì chuyện kiện cáo về độc quyền kia sao?”

“Cha, con không có cãi nhau với ai cả, con cũng không muốn nói chuyện công việc ở bàn ăn.”

“Đừng đừng đừng... Không nói chuyện công việc, đến, mau ăn cơm trước đi! Đồ ăn đều sắp nguội cả rồi.” Nhìn thấy vẻ mặt của con trai không tốt, Vệ Ly Hoa vội vàng nói sang chuyện khác.

Tính cách của con trai giống với bà, dịu dàng nội liễm ưa thích thời gian bình thường, nhưng đứa bé Linh Ngạn kia tính cách tích cực, hướng ngoại, càng cảm thấy có hứng thú với việc truy đuổi danh lợi hơn.

Nếu xét về công việc, Tạ Linh Ngạn là một trợ thủ tốt; nhưng ở trong gia đình, bà biết rõ con trai chắc chắn sẽ không thích bà xã quá cường thế.

Aiz... Ông già này tại sao lại không hiểu tâm trạng mâu thuẫn của con trai như vậy chứ?

Thực sự, không chỉ có cha Mặc không hiểu tâm trạng của Mặc Khiếu Long, mà nơi này còn có một đứa em gái không hiểu tâm tư của anh trai nữa.

“Anh trai, sau khi kết hôn chị Linh Ngạn thật sự không làm việc nữa sao? Làm sao có thể được chứ! Em sẽ không tin đâu.” Tạ Linh Ngạn rất tự phụ đối

sự nghiệp, thân phận mọi người đều biết.

“Ăn com.” Trả lời cô lại là cái nhìn đầy sắc bén của mẹ.

“Mẹ...” Mặc Linh Lung nhìn mẹ của mình một chút, cô biết Mặc Khiếu Long không thích người khác xen vào chuyện riêng tư của anh, nhưng mà mẹ... Mặc kệ, làm một đứa con gái hiếu thuận cô phải nói ra tiếng lòng thay mẹ!

“Mặc Khiếu Long, mẹ cũng chỉ hi vọng anh lấy vợ sớm một chút, nhưng mẹ nói chị Linh Ngan không cần phải ở nhà với mẹ, anh đừng để ý đến yêu cầu của lão cha.”

“Mặc Linh Lung!” Một ánh mắt giết người lại bắn tới, tâm trạng không vui của Mặc Khiếu Long đã biểu hiện cực rõ ràng.

“Tốt tốt tốt... Ăn com thì ăn com, không nói.” Cô hết nhìn qua mẹ rồi lại nhìn sang phía cha, phát hiện hai người căn bản là không có ý định phụ họa với mình, đành ngậm miệng lại..

Nói thực ra người mà cô sợ nhất trong nhà, chắc cũng chỉ có người anh trai đang ngồi trước mắt này, khi nghiêm túc lên còn đáng sợ hơn cả lão cha... Thôi, kè thức thôi là tuần kiệt, im miệng ăn com mới là kế sách hay.

Dưới ánh mắt đầy nghi vấn của mọi người, Mặc Khiếu Long rầu rĩ cúi đầu xuống bới com.

Con nhóc chết tiệt kia lại làm bậy, làm hại tâm trạng vui vẻ về nhà ăn com của anh tụt dốc không phanh.

Cái người “Âm mưu vợ vết của cải” Bùi Mã Lâm kia vẫn là không có trả lời, mà Tạ Linh Ngan vẫn lấy thân phận luật sư bức bách anh như cũ.

Chết tiệt! Anh thực sự phải lấy loại phụ nữ như vậy sao?

“Tiên sinh, đây là nơi làm việc, người không phận sự miễn vào.”

Một người mặc đồ công sở nói vọng ra từ đằng sau cánh cửa, nhân viên đang cố sức ngăn cản nhưng không lại người đàn ông giống như quỷ satan này.

“Tránh ra.” Mặc Khiếu Long không vui nhìn cô gái gầy yếu bên cạnh, khí thế bức người.

Nhận được tin tức từ các mối quan hệ, tối nay người phụ nữ kia sẽ trình diễn ở nhà hàng của tòa cao ốc này, nhất định phải nắm được cơ hội cùng cô ta nói cho rõ mọi chuyện.

“Thật xin lỗi, tiên sinh, đây là hậu trường, người ngoài không được phép tiến vào.” Nhân viên nho nhỏ vẫn không chịu thua, tiếp tục ngăn cản trước mặt anh.

“Tôi không phải là người ngoài, cô đi nói với Mã Lâm, tôi là Mặc Khiếu Long.”

Sớm biết thế này anh đã mang theo mấy người trợ lý hoặc thư ký đi cùng, đường đường là một Tổng giám đốc của một tập đoàn lại bị một nhân viên nhỏ bé ngăn cản, chuyện này thật là không tưởng tượng nổi!

“Mặc Khiếu Long? Vâng! Vậy phiền ngài đợi một chút.” Không biết có phải là do đã nghe qua tên của anh ở đâu hay là bị khí thế của anh làm cho hoảng sợ, nhân viên nhỏ vừa nghe xong yêu cầu của anh liền nhanh chân chạy đi mất.

Mặc Khiếu Long cứ bức bối như vậy mà đứng chờ tại cửa.

Đáng chết! Trong hai, ba năm trở lại đây, anh đã sớm không có thói quen chờ đợi người khác, nếu không phải vừa rồi nhìn thấy bên trong có mấy cô gái quần áo không nghiêm chỉnh, anh đã sớm xông vào rồi.

Đáng giận! Tại sao lại lâu như thế?

Đến lúc anh chờ không nổi chuẩn bị mắng người, thì nhân viên nhỏ cuối cùng cũng quay trở lại.

“Thật xin lỗi, vị tiên sinh này, cô Bùi nói không quen ai tên là Mặc Khiếu Long cả!”

“Cô ấy nói không quen người này?”

Nói linh tinh gì thế! Hai năm trao đổi email, vậy mà cô ta nói không biết anh?

“Cô đi nói lại một lần, tôi tên là Mặc Khiếu Long, Mặc của Thủy Mặc... Mà thôi, tôi nhìn thấy cô ấy rồi, để tôi đi tìm cô ấy.”

“Tiên sinh... Đợi một chút, tiên sinh, ngài không thể đi vào...”

Không để ý tới tiếng la hét phía sau lưng, càng không chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của các người mẫu để trần nửa thân trên, Mặc Khiếu Long từng bước đi về phía trước, giữ lấy một cô gái giống như Mã Lâm trong ấn tượng của anh.

“Mã Lâm, tôi có chuyện cần nói với cô.” Anh nhớ rõ mái tóc dài này, còn có cặp kính mắt kia nữa.

Tuy mới hai năm không gặp, nhưng hai năm đủ để biến bất kì một cô gái nào trở nên thành thục hơn, là một nhà thiết kế cũng có thể biến cô ấy càng trở nên có phong cách.

Anh tin tưởng vào trực giác của mình, cô gái trước mặt tuyệt đối là Bùi Mã Lâm.

“A?” Cánh tay đột nhiên bị kéo mạnh làm cô gái giật mình hét lên một tiếng.

“Hiện tại cô có thời gian không? Tôi muốn nói chuyện với cô về chuyện độc quyền.” Mặc Khiếu Long cau mày, cô gái này đầu tiên là là kính hải sau đó lại nhìn anh bằng ánh mắt say đắm, biết mình lại gặp phải loại con gái mê trai.

“Tôi có thời gian, nhưng có điều, tiên sinh, anh nhận nhầm người rồi, tôi tên là Vi Vi.” Cô gái tên Vi Vi nhìn anh bật cười, hai tay còn túm chặt lấy khuỷu tay anh, chỉ thiếu một chút nữa là dựa cả người vào người anh.

Heo!

Anh không ngờ là anh lại nhận nhầm người!

Cô gái đó khi cười không có lúm đồng tiền.

“Thật xin lỗi” Mặc Khiếu Long nhanh chóng bỏ cánh tay ra khỏi cùi chỏ của mình, Mặc Khiếu Long lạnh nhạt áy náy lên tiếng, lập tức xoay người bỏ đi.

“Tiên sinh...”

Không để ý tới giọng nói ồm ồm phía sau lưng mình, anh lại tiếp tục quan sát bốn phía, không tin bản thân lại phạm phải loại sai lầm này lần nữa.

Đáng chết! Mã Lâm là người nào đây?

“Tiên sinh, đây là hậu trường, ngài không thể đi vào.”

Hiện tại anh giống như kẻ săn người khắp nơi, nữ nhân viên nhỏ kia cũng đã tìm bảo vệ đến ngăn cản anh lại.

Vị này tiến vào đã sớm làm cho hậu trường bị rối loạn, dù sao giữa một nơi tràn đầy người mẫu thân trần, lại xuất hiện một người con trai cao lớn, thật sự quá gây chú ý rồi.

“Tòa cao ốc này là của tôi, cậu nói xem tôi có thể tiến vào hay không?” Mặc Khiếu Long không hề né tránh chút nào, trừng mắt nhìn bảo vệ, uy thế cùng ánh mắt nghiêm khắc dọa cho người bảo vệ chạy đến ngăn cản phải lùi lại.

“À! Thì ra là Mặc tiên sinh.” Bảo vệ đương nhiên biết anh, trong sổ tay của nhân viên, trang đầu tiên chính là ảnh chụp của anh.

“Thật xin lỗi, tôi không biết là ngài.” Nét mặt bảo vệ nom nớp lo sợ, giống như đang nhìn thấy thần tiên.

“Tôi muốn tìm người.” Mặc Khiếu Long cao ngạo nói rõ ý đồ đến.

“Vâng vâng vâng... xin hỏi Tổng giám đốc muốn tìm ai? Tôi lập tức giúp ngài tìm.” Đột nhiên một bảo vệ giống như đang dẫn đường cho ông chủ tiến về phía trước tham quan.

Nói đùa, khó có được cơ hội ra sức cho ông chủ, anh ta đương nhiên phải tích cực làm việc rồi.

Mặc Khiếu Long rất hài lòng với biểu hiện của anh ta, chuẩn bị ra chỉ thị, không ngờ phía sau có người lên tiếng trước anh.

“Đội dài!”

Một nhân viên trợ lý mặc quần dài, áo sơ mi cau mày ngăn cản hai người tiến lên.

“Vị tiên sinh này, tôi không quan tâm anh là ai, nơi này là nơi chúng tôi đã thuê, người không có phận sự không thể đi vào, cho dù là có bảo vệ dẫn vào cũng là như thế.”

Mặc Khiếu Long quay đầu nhìn chằm chằm người trợ lý đang nói chuyện, bảo vệ đang làm việc không tin nổi nhìn vào người con gái không có mắt này.

“Tiểu thư, người này là ông chủ của tòa cao ốc, cũng là chủ của nhà hàng này, Mặc tiên sinh, cô không thể không biết lễ phép như vậy.” Thật là, không biết con gà mờ này từ đâu tới, không biết sống chết, lờ như ông chủ tức giận, thì làm thế nào?

Trong mắt bảo vệ, con gà mờ này hình như vẫn chưa cảm thấy mình có gì sai: “Tôi không quan tâm anh ta là ai, nếu đã cho chúng tôi thuê địa điểm cùng nhà hàng, hiện tại chúng tôi có toàn quyền sử dụng, đương nhiên chúng tôi cũng có quyền thiết lập bảo vệ.”

Bên trong hậu trường, toàn là những người mẫu nổi tiếng nhất thế giới, cũng những trang phục đang thịnh hành nhất, nếu không thiết lập bảo vệ, toàn bộ

đều bị nhìn hết sạch.

“Điều này...” Bảo vệ bị chèn ép đến nói không ra lời.

Mặc Khiếu Long lần này đúng là phải dùng ánh mắt khác đánh giá cô gái nhỏ này.

Dừng cảm! nhìn cách ăn mặc có vẻ tùy tiện, khuôn mặt cũng coi như không tề, cô gái nhỏ này thực sự dừng cảm, trong tòa cao ốc này còn có ai dám nói chuyện với anh như thế, xem ra lá gan của cô gái nhỏ này cũng rất lớn.

“Cô nói không sai.” Mặc Khiếu Long đồng ý với cách nói của cô. “Nhưng cánh cửa này cấm không bao gồm cả tôi, cô đi gọi Mã Lâm tới, cô ấy nhất định sẽ gặp tôi.”

Một trợ lý nhỏ nhỏ cũng dám ngăn cản anh, thực sự là không biết thân biết phận mà.

“Anh thật sự quen Mã Lâm?” Cô gái nhỏ này nhìn anh, vừa nhìn hai tay vừa cầm lấy bút chì cuộn lấy mái tóc dài sau lưng búi thành một búi, giống như đang nói chuyện với một quần gia bình thường.

Còn phải hỏi.

“Đương nhiên! Chúng tôi biết nhau rất rõ.” Mặc Khiếu Long kiên định đáp, vẻ mặt có chút kinh ngạc khi nhìn thấy động tác của cô.

Trên thương trường, phần lớn mọi người khi nói chuyện với anh đều nom nớp lo sợ, không dám tùy tiện, nếu là con gái, thì càng cố gắng bộc lộ vẻ đẹp của mình trước mặt anh.

Chỉ có cô gái này, không chỉ nghi ngờ anh, còn không để ý đến sự thu hút của anh, vừa nói chuyện còn vừa chỉnh sửa lại đầu tóc có chút bị rối.

Gọi cái gì! Đợi một chút, nhất định là ông chủ lừa cô.

“Rất quen?” Tiểu trợ lý như chim anh vũ lặp lại một lần, dường như cảm thấy từ này rất thú vị: “Vậy thì xin hỏi ngài là?”

“Tôi là Mặc Khiếu Long, nhanh đi gọi Bùi Mã Lâm tới, tôi không có thời gian cùng cô nói linh tinh.”

Càng ngày Mặc Khiếu Long càng thiếu kiên nhẫn, bởi vì anh phát hiện bên cạnh xuất hiện một ít cô gái vây quanh, có người còn biểu lộ chế giễu.

Anh không thích bị người khác nhìn như trò cười như vậy.

Tiểu trợ lý theo ánh mắt của anh nhìn ra xung quanh, cảm thấy anh sắp phát hỏa đến nơi, mỉm cười gật đầu: “Được! Anh đi theo tôi.”

Mặc Khiếu Long đi theo tiểu trợ lý nhếch nhác vào phòng nghỉ phía sau hậu trường, vừa vào đến nơi thì thấy trong này không có một bóng người.

“Cô ấy đâu?” Không phải cô ta dẫn anh đi tìm người sao?

Đáng giận! Cô lừa anh? !

Không trả lời thẳng anh, tiểu trợ lý chỉ chớp chớp đôi mắt nhìn anh đầy tò mò: “Anh tìm Mã Lâm có chuyện gì?”

Lông mày của Mặc Khiếu Long cau lại: “Cô gái nhỏ, cô hỏi quá nhiều rồi, mau gọi bà chủ của cô ra đây.”

Tính kiên nhẫn của anh sắp hết rồi.

Nhưng điều ngoài ý muốn là, anh càng nhìn càng cảm thấy tiểu trợ lý mặc chiếc áo sơ mi nửa trong quần nửa ngoài quần này lại có chút quen mắt.

Anh đã gặp qua cô ở chỗ nào rồi?

Tiểu trợ lý nhếch nhác cười một cái gật đầu: “Được rồi! Anh bạn này, tôi chính là Mã Lâm, Bùi Mã Lâm, xin hỏi anh tìm tôi có việc gì không?”

Cô thả búi tóc đã được buộc lên xuống, nhìn anh, mong chờ nhìn vẻ mặt kinh ngạc và hét lên của anh.

Tất nhiên, Mặc Khiếu Long sẽ không hét lên, anh là ông chủ của một xí nghiệp lớn, là người đàn ông thành thực ôn trọng, làm sao anh có thể hét lên được?

“...” Chỉ là, hiện tại vẻ mặt của anh đã đen đến mức không thể đen thêm được nữa.

Báo động vừa rồi trong lòng anh đã trở thành sự thật, anh thật sự đã gặp qua cô? Nhưng mà làm sao có thể như thế! Nhìn qua trông cô rất trẻ tuổi mà?

Ha ha! Chắc anh cho rằng cô lại lừa anh. Bùi Mã Lâm thầm nghĩ.

Quả nhiên.

“Tiểu thư, đừng đùa nữa không buồn cười một chút nào đâu, mà sự kiện nhân của tôi có hạn.” Không thể nào, cô gái nhỏ này nhiều nhất chỉ là mười tám tuổi, còn Bùi Mã Lâm kia đã hai mươi tư tuổi rồi.

“Thật xin lỗi, tôi cũng không quen nói đùa, Stone.”

Vậy mà cô lại biết tên gọi anh sử dụng trong email.

“Cô...” Mặc Khiếu Long rung động, cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt này.

Hai năm trước dáng người rất lùn, mắt đeo một cặp mắt kính to màu đen, tóc rối loạn như rom rã, cùng cô gái đơn thuần như sinh viên đại học đứng trước mắt...

Lần đầu tiên trong đời, Mặc Khiếu Long cảm thấy mình như một tên ngốc.

Không thể nào! Người con gái này thực sự là Bùi Mã Lâm của hai năm trước.

“Cô thật sự là Mã Lâm?” Là con vị xấu xí kia?

“Đúng vậy.” Bùi Mã Lâm nghiêm túc gật đầu.

Thực ra, ngay từ lúc bảo vệ ngăn anh lại, cô đã nhận ra anh, hình dáng cao lớn, ngang ngược cùng khí chất kia đã để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu của cô suốt hai năm qua.

Chỉ có điều cô không biết trong giới doanh nghiệp, đại danh鼎鼎 Mặc Khiếu Long lại chính là Stone năm đó, là người nhân viên lạnh lùng, không thích cười nhưng lại rất tốt bụng kia.

“Tại sao cô lại nói với cô nhân viên kia là không biết tôi?”

Shit! Người con gái này cô ý đùa anh, muốn anh trở thành trò cười cho mọi người.

Không thể tin nổi! Người con gái hai mươi tư tuổi lại chẳng có chút trưởng thành nào, không có đồ hàng hiệu đắt tiền, cũng không có phong cách ăn mặc thời thượng... Cô lại là nhà thiết kế nổi danh Bùi Mã Lâm.

“Tôi thật sự không biết ai là Mặc Khiếu Long!” Cô tỉnh nghịch mỉm cười.

Năm đó, anh chỉ đưa cho cô địa chỉ hòm thư cùng tên tiếng anh của anh, cô cũng không phải thiên tài, làm sao có thể liên tưởng đến anh?

“Cô...” Mặt của người đàn ông đã đen đến mức không thể đen hơn được nữa.

Cô gái này, có ý định chọc cho anh tức chết mà.

Nhưng hết lần này đến lần khác cô cũng không sai, từ trước tới giờ anh chưa từng nói cho cô biết tên thật của mình, chỉ cho tên tiếng anh cùng email, ngay cả số điện thoại cũng không cho.

Bùi Mã Lâm cố ý nhìn khuôn mặt sắp nổi giận của anh, ánh mắt mang theo một chút suy nghĩ nhìn vào anh...

Xem ra, hai năm qua anh thăng chức cũng rất nhanh.

Theo như cô biết, hiện tại anh đã là Tổng giám đốc, Stone từ một nhân viên nhỏ biến thành Tổng giám đốc, tốc độ thăng chức thực sự rất kinh người.

Càng làm cho cô bất ngờ hơn là những ký ức từ hai năm trước vẫn còn rất rõ ràng trong đầu của cô.

Dáng người của anh, khí chất của anh, cách anh nói chuyện, vẫn giống hệt trong trí nhớ, lạnh lùng, cao ngạo, xấu đến mức để cho người ta nhớ mãi không quên.

Kì lạ!

Bọn họ thực sự rất quen như lời anh nói sao?

“Cô nhìn đủ chưa?”

Sau khi im lặng một lúc lâu, người đàn ông phát hiện mình bị người khác nhìn chằm chằm như con khi bị đùa giỡn, rất không lịch sự gầm lên một tiếng.

Anh đang rất tức giận! Tức giận vì mình bị đùa giỡn. Bùi Mã Lâm cười thầm, nhưng cũng biết không thể lại tiếp tục trêu chọc anh nữa.

“Xin hỏi Mặc tiên sinh sao lại vội đến tìm tôi như vậy, có chuyện gì sao?”

Nói thực ra, cô cũng từng nghĩ, cả đời này bọn họ sẽ không bao giờ có cơ hội gặp mặt.

Dù sao, cô cũng không phải là một cô gái năng động, trên mạng gửi thư là một chuyện, còn ra ngoài gặp mặt lại là một chuyện khác.

Cho nên, khi thấy anh lạnh nhạt trả lời thư, cô nhẹ nhàng thả lỏng hơn.

“Tất nhiên là có chuyện rồi! Tôi hỏi cô, sao cô không trả lời email của tôi?” Cảm giác bị đùa giỡn thật không tốt chút nào, lại càng không tốt nhất là khi bị một cô gái đùa giỡn.

Vậy mà tìm người kiện anh, lại không trả lời email của anh, hiện tại còn mang anh ra để đùa giỡn trong lòng bàn tay nữa chứ.

.

Cô gái này, cổ tình không muốn gặp mặt anh đây mà.

“Email?” Cô mơ hồ không hiểu giống như đang nghe tiếng Ả Rập vậy.

.

“Đúng vậy, mấy ngày trước tôi có gửi một tin nhắn cho cô, tại sao cô không trả lời?” Lâu nay nhận tin quen rồi, bây giờ gửi tin nhắn đi lại bị xem thường thật sự rất chán ghét.

“Anh gửi thư cho tôi?” Lần này Bùi Mã Lâm cảm thấy thực sự ngoài ý muốn, hai năm qua, đây là lần đầu tiên anh chủ động gửi thư cho cô.

“Cô nhất định phải bắt tôi lặp lại sao?” Một người đàn ông chưa nguôi giận, rất có ý kiến đối với việc cô lúc nào cũng lặp lại vấn đề của mình.

“Tôi xin lỗi.” Cô xấu hổ đỏ mặt xin lỗi.

Thật không thể trách cô được, cô thật sự kinh ngạc mà! Đến cùng là có chuyện gì mà anh chủ động gặp mặt cô?

“Tiểu thư, cô vẫn chưa trả lời tôi.” Anh mất kiên nhẫn thúc giục.

Nghe anh nói câu gì cũng thất thần, cô gái này, thật là quá kì lạ!”

“À.” Bùi Mã Lâm mỉm cười hoàn hồn: “Thật xin lỗi, máy tính của tôi mấy ngày hôm nay bị hỏng, chưa đi sửa được”

“Bị hỏng?” Cô dám dùng cái lí do này đến nói cho anh: “Cô chỉ có một máy tính sao? Tại sao không dùng máy tính của công ty để kiểm tra hộp thư, đừng nói là cô cố ý tránh mặt tôi”

Vì sao anh lại nổi nóng với cô? Bùi Mã Lâm nhin không được, nhủu chặt chân mày lại.

Người đàn ông này, sao càng lúc càng không lịch sự như vậy, mới mấy ngày trước cô bận tới mức không có thời gian xem thư, điều này rất nghiêm trọng sao?

“Thật xin lỗi, Stone tiên sinh, tôi tại sao phải tránh mặt anh?”

“Cô đương nhiên muốn tránh mặt tôi, bởi vì cô đuối lí, cô chột dạ, cô muốn tranh độc quyền công nghệ nano với tôi, cô là đồ vong ân phụ nghĩa, không dám gặp mặt tôi”

Anh mang hết cơn tức giận đè nén trong người mấy ngày hôm nay ra trút hết một lần, Mặc Khiếu Long cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái, bình thường anh sẽ không nóng nảy như vậy, mà tất cả là do cô gái này... quá cem thường người khác, xem thường người đến mức làm cho người ta tức giận.

“Tranh giành độc quyền công nghệ nano?” Đột nhiên bị lên án Bùi Mã Lâm kinh ngạc không thôi: “Tôi đâu có làm vậy.”

“Không có? Hừ!” Người đàn ông cười lạnh một tiếng: “Cô cùng cố vấn luật sư của tôi tranh giành độc quyền công nghệ nano, hiện giờ lại nói không có, đừng nói là cô rất giỏi việc bịa chuyện.”

Anh đây là đang nói chuyện với một cô gái như thế nào đây?

“Tôi thật sự không có!” Bùi Mã Lâm khẳng định: “Mặc tiên sinh, anh có thể bình tĩnh nghe tôi nói được không?” Cô cảm thấy sắp bị gương mặt kia dọa chết rồi.

Mặc Khiếu Long cho là thật im lặng nhìn cô, đợi cô nói.

Bùi Mã Lâm bị làm tới mức không biết nên khóc hay nên cười: “Nếu như anh nói đến chuyện về công nghệ nano thì, tôi chỉ muốn luật sư của tôi lấy lại quyền lợi vốn có của mình thôi, trước đây anh đã đồng ý với tôi, tôi là người đầu tiên được ưu tiên có quyền sử dụng, tại sao phải độc quyền, tôi chưa từng nghĩ tới chuyện đó.”

“Không đề ý? Quyền sử dụng? Đợi một chút, cô nói rõ ra!” Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Mặc Khiếu Long, mím chặt đôi môi, chờ đợi cô nói tiếp.

“Tôi nói, tôi từ trước tới giờ chưa từng có ý định tranh giành độc quyền gì cả.” Bùi Mã Lâm nhắc lại một lần nữa: “Nhớ trước kia ở bên trong email anh có nói, nếu một ngày kỹ thuật nano phát triển nghiên cứu thành công, loại vải mới này chỉ cần tôi muốn thì được tùy ý sử dụng.”

“Không sai!” Luật sư của cô đưa ra cũng chính là những bức thư hứa hẹn kia.

“Nhưng, gần đây, tôi bị gây khó khăn đủ đường...”

Nhìn thấy khuôn mặt đột nhiên chuyển sang lạnh lùng kia, Bùi Mã Lâm dừng lại một chút, nghĩ xem mình có nói sai chỗ nào không...

“Nói tiếp đi” Mặc Khiếu Long phát phát tay muốn cô tiếp tục nói.

Trong mơ hồ, anh dường như đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Bùi Mã Lâm cười khổ nói: “Nói đơn giản là, một số loại vải dạo gần đây chúng tôi mua đều không đủ dùng, đừng nói đến nano, ngay cả một số loại vải hàng mẫu kiểu mới chúng tôi đều phải tốn rất nhiều tiền mới mua được.” diendanlequydon.com

Thực ra mà nói, với danh tiếng của cô, các loại vải đối với cô không có bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng có một số loại vải có tính đặc thù, là ý tưởng của cô, cô muốn tự tay thử độ mềm mại của chúng.

“Ai nói muốn nâng giá tiền? Ai nói không cho các cô dùng vải?” Mặc Khiếu Long cảm thấy một luồng lửa giận đang từ từ bốc lên trong lòng.

“Một giám đốc bộ phận kinh doanh của các anh.”

“Tạ Đình Ngan?” Mặc Khiếu Long mơ hồ cảm thấy có một giao dịch dơ bẩn nào đó ẩn đằng sau.

Đột nhiên anh cảm thấy sự tức giận khi đến hỏi tội cô đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là xấu hổ cùng oán giận.

Bùi Mã Lâm nhún vai lắc đầu: “Tôi không biết anh ta là ai, chỉ biết bên mua sắm nói với tôi, công ty các anh không chỉ cấm chúng tôi sử dụng loại vải nano, mà còn muốn tôi từ bỏ quyền sử dụng hàng mẫu đối với loại vải nano trong tương lai, tôi chỉ có thể dùng giá cao mua lại để sử dụng”

Bùi Mã Lâm ngừng nói mấy lần nhìn anh, sau đó nhẹ nhàng nói tiếp: “Tôi nhớ lại khi chúng tôi thông báo về quá trình, anh nói chỉ cần tôi nguyện ý, thì tất cả các loại vải tôi tham gia thiết kế đều được tùy ý sử dụng.”

Chính lời hứa hẹn này đã làm cho cô nhớ mãi không quên, vào lúc cô không có danh tiếng gì, anh đã cho cô một không gian rộng lớn phát huy hết khả năng của mình.

Người đàn ông này là người tốt.

.

“Đúng thế! Cho nên cô ủy thác luật sư đến cơ bản là không phải tranh giành độc quyền với tôi?” Mất cả nửa ngày anh mới biết bản thân đang tự tìm phiền phức.

“Ừm” Cô kiên định gật đầu.

“Không có yêu cầu mức tiền hòa giải?”

Cô mỉm cười lắc đầu: “Tôi không thiếu tiền.”

.

“Tôi nghĩ là tôi biết chỗ nào xảy ra vấn đề rồi.” Trên trán hiện lên gân xanh, Tổng giám đốc Mặc muốn giết người.

Tạ Đình Ngan đáng chết! Thì ra một mình ông ta đang giờ trò.

“Anh hiểu là tốt rồi, vậy... Không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép đi trước”

Thấy anh giống như đã giải quyết được hiểu lầm, Bùi Mã Lâm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, kéo cánh cửa phòng nghỉ ra, chuẩn bị rời đi.

Cô còn một số công việc cần phải giải quyết.

“Chờ một chút!” Mặc Khiếu Long không kìm được giữ chặt lấy cô.

.

Người con gái này cứ như vậy mà rời đi, đây là lần đầu tiên anh thấy có người phụ nữ vội vàng muốn rời khỏi anh khi đang đứng bên cạnh anh.

“Còn có chuyện gì sao?” Người con gái nghe thấy giọng nói thì quay lại, nhìn xuống cánh tay đang bị giữ của mình, mở to mắt nghi hoặc nhìn anh.

“Cô ăn cơm chưa? Đi, tôi mời cô ăn, coi như là xin lỗi cô.”

Được rồi! Anh thừa nhận, người con gái này hết lần này đến lần khác thu hút sự chú ý của anh, cặp mắt to kia giống như có thể hút hồn người khác.

Một điều làm cho anh động lòng.

“Không cần, tôi còn công việc vẫn chưa làm xong.” Anh mời làm cô hoảng sợ nhảy lên một cái.

Trong email, người con trai kia tuyệt đối không phải là người dễ dàng làm bạn, hiện tại lại mở miệng mời cô ăn cơm? Tại sao?

“Buổi trình diễn cũng đã kết thúc, cô tan làm rồi.” Anh quyết định thay cho cô.

“Buổi trình diễn đã kết thúc, nhưng vẫn còn rất nhiều công việc phải làm...”

Không để cho cô nói xong.

“VẬY NHỮNG NGƯỜI TRỢ LÍ ĐÓ LƯƠNG KHÔNG PHẢI ĐỂ LÀM ÔNG CHỦ, CÔ GIAO CHO BỌN HỌ LÀ ĐƯỢC RỒI.”

“Nhưng mà...” Anh nói như kiểu anh mới là ông chủ của cô vậy.

“Không có nhưng mà, tôi nhớ không nhầm, cô còn chưa cảm ơn tôi chuyện hai năm trước”

“Ài?”

Không để cho cô cự tuyệt, Mặc Khiếu Long kéo tay cô ra khỏi phòng nghỉ.

Bùi Mã Lâm cũng không có lại giấy giũa, anh nói không sai, dù sao năm đó là cô thiếu nhân tình của anh trước, quả thực anh có quyền yêu cầu cô đi ăn cùng một bữa cơm.

Cũng tốt, mời anh ăn một bữa cơm xong, xem như là báo đáp lại nhân tình hai năm về trước, bọn họ sẽ chẳng còn nợ nần gì nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3

Tạ Đình Ngạn biết mình thâm rồi.

Chỉ cần nhìn đôi môi đang mím chặt của Mặc Khiếu Long là ông đã biết mình sẽ rất thảm.

“Nói đi! Tốt nhất ông nên giải thích cho rõ ràng.” Anh ném một đồng hóa đơn lên mặt của ông ta, Mặc Khiếu Long chỉ hận không thể lột da, róc xương của ông.

“Tổng Giám Đốc... Tôi... Tôi có thể giải thích, là do luật sư của Bùi tiểu thư ủy thác đến làm cho tôi hiểu lầm, tôi cho là bọn họ muốn đòi độc quyền về công nghệ nano ——”

“Hiểu lầm? Tôi đã thông báo, chỉ cần công ty thời trang Mã Lâm cần loại vải nào, tất cả đều miễn phí, vậy mà ông lại dám cãi lại mệnh lệnh của tôi, thu tiền vải hàng mẫu của bọn họ?” Con mắt của Mặc Khiếu Long bắn ra ánh mắt giết người.

Anh không muốn chối bỏ, mấy năm gần đây các loại vải vóc mà Ngự Lũ sản xuất ra và bán chạy, sáu phần trở lên là do Bùi Mã Lâm gợi ý cho anh qua thư điện tử.

Vậy là ông già này lại hãm hại đẩy anh thành người bội nghĩa.

“Tổng Giám Đốc, nhưng mà... nhưng mà... công ty cần phải làm bản kê khai! Có xuất hàng liền phải muốn tiêu tan trưởng...”

“À, làm kê khai? Muốn làm kê khai phải không? Vậy ông hãy nói cho tôi biết, kê khai đâu?”

Mặc Khiếu Long lại ném ra một chồng bản báo cáo trong năm nay.

“Bên trong đều là giá tiền của hàng xuất xưởng, nhưng lại không hề có cái nào là giá tiền của hàng mẫu, ngoài công ty của Bùi Mã Lâm ra, anh còn thu tiền hàng mẫu của bao nhiêu công ty nữa đây.”

Anh dám chắc chắn rằng, chuyện này không phải là lần đầu tiên.

“Tổng Giám Đốc, tôi...” Tạ Đình Ngạn chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tim đập rộn lên.

“Ông bị sa thải, quản lý Tạ, hiện tại lập tức rời khỏi Ngự Lũ, tất cả mọi thứ trong văn phòng của ông, tôi sẽ gọi chuyển phát nhanh gửi trả lại cho ông.” Tổng Giám Đốc đang nổi giận dút khoát đưa ra quyết định của mình.

Trong đầu của anh không ngừng hiện ra khuôn mặt thanh tú, lạnh nhạt kia, người con gái ấy càng không để ý tới chuyện này, trong lòng anh càng cảm thấy tội tệ hơn.

Tham ô là chuyện nhỏ, nhưng làm anh mất mặt trước người ngoài là chuyện lớn, loại chuyện như thế này tuyệt đối không thể tha thứ.

“Tổng giám đốc, xin anh hãy nể mặt Linh Ngạn...” Tạ Đình Ngạn vẫn còn có ý định ngăn cản cơn sóng dữ này.

“Cút!” Mặc Khiếu Long chỉ nói một câu.

Đây cũng chính là phong cách làm việc của Mặc Khiếu Long anh, chỉ cần người nào làm sai việc, người nào làm ra những chuyện trái với lương tâm, thì tất cả đều không đáng để anh quan tâm, cho dù người đó là ai.

Tạ Đình Ngạn mang về mặt cầu xin quay người đi, ông ta biết, lần này cho dù là thần tiên xuống cũng không cứu được ông nữa rồi.

“Tôi đã đuổi việc giám đốc kinh doanh rồi.”

“À...”

Nghe tiếng trả lời bình thản vang lên từ bên kia điện thoại, không có hưng phấn như trong dự đoán, làm cho anh cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Tôi nói cái người giám đốc nâng giá vải hàng mẫu của cô đã bị tôi đuổi việc rồi.”

Mặc Khiếu Long không hiểu tại sao anh lại vội vàng gọi điện cho cô, chỉ là một chuyện xử phạt nhân viên thôi mà anh lại vội vàng báo cáo cho cô, giống như cô mới là người lãnh đạo của anh vậy.

Anh muốn làm gì đây?

“Ừm...” Vẫn là cái giọng điệu không liên quan đến mình kia.

“Cô không vui sao?”

Phản ứng bình tĩnh của cô làm cho anh có chút tức giận, anh vốn cho rằng lần gọi điện thoại này có thể nghe thấy tiếng cười vui vẻ của cô, nhưng sao giọng nói của cô gái này lại giống như không có chút cảm giác nào vậy?

Thực ra anh đâu có biết rằng, không chỉ có mình anh cảm thấy kinh ngạc với với đối phương, đối với một người chỉ nhận được thư hồi âm lẻ tẻ như Bùi Mã Lâm, thì việc nhận được điện thoại của anh là việc quá ngoài ý muốn.

“Tại sao tôi lại phải vui vẻ? Anh ta là nhân viên của anh mà.”

Đây là lần đầu tiên anh gọi điện thoại cho cô, thông qua Microphone nghe được giọng nói nghiêm túc trầm thấp của anh, cô cảm thấy rất kì lạ.

Cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày hai người trở thành “bạn bè” của nhau.

Dù sao, hai năm trước quan hệ của bọn họ chẳng qua chỉ là “quan hệ cung cầu” hỗ trợ lẫn nhau mà thôi, hai năm qua ngoài những lần hỏi về công thức và cảm ơn, anh chưa từng liên lạc với cô, từ trước đến giờ dường như toàn là cô chủ động.

Chủ động giúp anh làm công tác tìm tư liệu, chủ động nói cho anh biết những phân tích của mình, chủ động quan tâm hỏi thăm anh.

Tất cả chỉ là để cảm ơn sự tài trợ cùng giúp đỡ của anh.

Ngày đó anh đột nhiên tìm tới cửa, không ngờ rằng sau đó hai người lại cùng nhau đi ăn một bữa cơm yên tĩnh đến kì lạ, đã làm cho cô hết sức ngạc nhiên rồi, cô không nghĩ tới, mới hai ngày không gặp, anh đã tự mình gọi điện thoại cho cô.

“Nhưng ông ta đã dắc tội với cô mà.” “Người bạn mới” cho rằng bản thân đã làm một việc tốt rất lớn, đáng được tán thưởng.

Bùi Mã Lâm cười nhẹ một tiếng. Người đàn ông này thực sự quá trẻ con mà.

“Thật xin lỗi, Tổng giám đốc Mặc, người giám đốc kinh doanh này chưa từng đắc tội với tôi, anh ta chỉ không biết thỏa thuận giữa hai người chúng ta mà thôi.”

Ý cô muốn nói, cô không trách ông ta.

“...” Microphone rơi vào yên tĩnh, phản ứng bình tĩnh của cô gái này làm Mặc Khiếu Long kinh ngạc.

Đối với một người cố ý cản trở phá hỏng công việc của mình, cô lại không để ý một chút nào, giống như cô không hề quan tâm tới giá trị mấy trăm triệu của độc quyền nano.

Cô gái này thật sự rộng lượng hay vẫn là không hiểu chuyện?

“Này? Anh vẫn còn ở đó chứ?” Yên tĩnh khá lâu làm cho người ta có chút lạ, Bùi Mã Lâm khẽ gọi một tiếng.

Người đàn ông này, làm sao vậy?

“Tôi nay đi ăn cơm cùng với tôi.” Anh đột nhiên muốn gặp lại cô.

Bùi Mã Lâm biết bản thân mình lại bị giật mình thêm một lần nữa vì một lời mời không đầu không đuôi của anh.

Nhưng cô không biểu hiện ra ngoài, ít nhất, cách điện thoại anh không thể thấy được sự kinh ngạc của cô.

“Thật xin lỗi, tôi nay tôi có buổi tiệc”

Ngày hôm đó lí do mời dùng cơm hoàn toàn có thể hiểu được, là cảm ơn anh, nhưng còn hôm nay thì sao?

Tại sao lại mời cô?

“Cùng với ai?” Mặc Khiếu Long đột nhiên hỏi một câu mà chính anh cũng không hiểu.

Đối phương hiển nhiên cũng là bị câu hỏi này của anh hù dọa, không có lên tiếng trả lời.

Giữa hai Microphone, bầu không khí trở nên có chút xấu hổ.

“Là một buổi bán hàng từ thiện, anh muốn tới không?” Ngừng lại rất lâu, Bùi Mã Lâm đưa ra lời mời, giọng nói bình tĩnh đến mức không ai cảm giác được sự hỗn loạn trong lòng cô.

“Không, tôi không quen đến những nơi đó.”

“À... vậy tôi xin lỗi, ngày hôm nay không thể đi ăn cơm cùng anh rồi.” Phản ứng của anh, làm cho cô thực sự không hiểu nổi.

“Không sao”

“VẬY... hẹn gặp lại.”

Cách nói chuyện của hai người lại khôi phục lại lạnh nhạt giống như bạn bè.

“Gặp lại.”

Cúp điện thoại xong, vẻ mặt của Mặc Khiếu Long lạnh đến cực điểm, tức giận hành động của chính mình.

Tại sao anh phải gọi cuộc điện thoại này? Tại sao cô gái kia lại có thể lạnh nhạt đến mức này chứ?

Mặc Khiếu Long nhin không được mà đứng dậy khỏi ghế, anh muốn hóa giải những cảm xúc khó hiểu trong lòng mình bằng cách đi bộ.

Shit! Tại sao cô lại không khen quyết định kiên quyết đuổi người của anh?

“Tại sao đột nhiên lại muốn tới tham gia buổi tiệc bán hàng từ thiện?” Nhanh chân đi theo người đàn ông đi phía trước, Tạ Linh Ngạn mặc lễ phục mở miệng hỏi mà hơi thở có chút gấp gáp.

Trên đường đi Mặc Khiếu Long không nói một tiếng nào, chỉ là rất lịch sự kéo tay cô đi lên phía trước.

“Khiếu Long...”

“Đừng hỏi.”

Bởi vì anh cũng không hiểu rõ tại sao mình muốn tới nơi này, cuộc đời anh chán ghét nhất loại hoạt động giả tạo mua danh chuộc tiếng này, muốn giúp đỡ người nghèo có rất nhiều cách, cần bản không cần phải tổ chức buổi tiệc bán hàng từ thiện gì cả.

Đây chẳng qua là một nơi để cho một đám nhà giàu tự cho là thân sĩ, mặc lên người những bộ quần áo thời thượng so sánh ai giàu có hơn mà thôi.

Nếu không phải vì cô...

Anh sẽ không tham gia.

Tạ Linh Ngạn có chút tức giận trừng mắt nhìn Mặc Khiếu Long.

Từ lúc nhận được điện thoại —— không, phải nói là từ lúc nhận được lệnh cùng anh đi tham gia buổi tiệc từ thiện đến giờ, cô cảm thấy rất kì lạ, anh nói tiếng là quái gở không thích xã giao, cuối cùng là nhân vật nào mà mời được anh đến tham dự như vậy?

Cô suy nghĩ đi suy nghĩ lại cũng không tìm ra được câu trả lời nào cho thỏa đáng cả.

Không khí đột nhiên trở lên im lặng để cho Mặc Khiếu Long phát hiện ra cô đang tức giận.

“Thật xin lỗi, Linh Ngạn, tôi chỉ muốn nhờ cô xác định giúp tôi tính hợp pháp của buổi bán hàng từ thiện này, cô không cần hỏi nhiều.”

“Không cần hỏi nhiều? !” Tạ Linh Ngạn mang theo chút oán giận hỏi lại. “Khiếu Long, trong những năm gần đây tất cả các buổi tiệc anh tham gia, em đều giúp anh ứng phó tốt, đó là vì em biết trước người chủ trì là ai, mục đích tham gia của anh là gì, em mới có thể tìm đến người chủ trì để ra tay, nhưng chỉ có lần này, em không thể hiểu được.”

Nàng không quen không có đi qua quy về hèn hò.

“Mục đích của hôm nay là đến giúp một người bạn, quyên góp một chút tiền thôi.” Lòng mày của anh cau lại, có chút chán ghét cô vượt qua giới hạn

“Người bạn nào thế?” Tạ Linh Ngạn theo thói quen lên tiếng chất vấn.

“Cô đừng có hỏi, chỉ cần giúp tôi để ý toàn bộ nội dung của việc quyên góp tiền có phạm pháp hay không là được rồi.” Khuôn mặt Mặc Khiếu Long lạnh lùng tiếp tục đi lên phía trước.

Anh không phủ nhận Tạ Linh Ngạn là người bạn gái rất khó có được, có kiến thức, có đầu óc, đáng đáp lại xinh đẹp, quan trọng nhất là biết cách ứng xử, ngoại trừ nhiều lúc quá mạnh mẽ ra, thì mấy năm nay thực sự đã giúp đỡ anh giải quyết rất nhiều việc.

Nhưng cũng chính vì một chút mạnh mẽ cùng dục vọng muốn quản lý và khống chế này để cho anh không có cách nào cùng cô tiến thêm một bước nữa.

Lời nói của anh cũng làm cho Tạ Linh Ngạn đau lòng.

Cho tới nay, chẳng lẽ giá trị của cô để được ở bên cạnh anh chỉ có kiến thức cùng luật pháp thôi sao?

Anh không thể dùng một chút ấm áp để nói chuyện với cô được hay sao?

Anh không biết rằng, cô không chỉ muốn làm một cố vấn pháp luật đơn thuần, mà cô còn muốn có được tình cảm của anh...

Hai người cứ im lặng như vậy không nói chuyện với nhau câu nào, trực tiếp đi vào hội trường của buổi đấu giá, vừa vào hội trường, Mặc Khiếu Long lại bị sự hỗn loạn bên trong làm cho kinh sợ.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy bên trong nhà hàng sáu sao xuất hiện trường hợp nào nhiệt như vậy —— không, phải nói là một bữa tiệc hỗn loạn như vậy.

Chỉ thấy một đám trẻ con đi qua đi lại bên cạnh bàn tiệc đứng, cầm đồ ăn, uống đồ uống, càng hơn nữa là trên người đám trẻ con đều mặc những bộ quần áo thường ngày, không có mặc lễ phục dạ hội như giới thượng lưu.

Đây quả thực là một buổi tiệc di động mà! Làm gì có buổi bán hàng từ thiện nào hỗn loạn như vậy chứ?

Mặc Khiếu Long cau mày lại tìm kiếm bóng dáng của Bùi Mã Lâm trong hội trường. Chỉ là, ở trong một cái hội trường đầy người như vậy tìm một người con gái mảnh mai nói nghe thì dễ đấy?

Không phải cô mời anh tới à?

Anh hỏi thư ký buổi đấu giá đứng là ở nơi này mà!

Cuối cùng là cô có tới hay không..

Đột nhiên ——

“Hello! Tổng giám đốc Mặc, luật sư Tạ.” Bên cách bức tượng bằng ở bên phải hội trường, có một người đàn ông vẻ mặt kinh ngạc tràn đầy ngoài ý muốn vẫy tay với anh và Tạ Linh Ngạn. “Tại sao hai người lại ở chỗ này?”

“Chào! Tổng giám đốc Ngô.” Tạ Linh Ngạn đáp lại chào hỏi của người đàn ông, rất tự nhiên lôi kéo Mặc Khiếu Long đi vòng vòng qua phía đấy.

Trùng hợp như vậy, Mặc Khiếu Long phát hiện mục tiêu mà anh muốn tìm cũng ở phía bên đấy đứng bên cách người đàn ông kia.

“Mặc tổng, không phải anh ghét nhất là những buổi tiệc bán hàng từ thiện hay sao? Tại sao tôi nay cũng tới vậy?” Nhận ra Mặc Khiếu Long, hai người đàn ông tiếp tục đặt câu hỏi, anh ta gọi Ngô Từ Kinh, là tổng giám đốc của công ty điện tử tiếp nhận hệ thống máy tính của Ngự Lũ.

Mà câu hỏi này lập tức dẫn đến một đồng người đứng bên cạnh nhìn sang, đương nhiên, trong đó cũng có cả Bùi Mã Lâm.

Mặc Khiếu Long thật vui mừng khi nhìn thấy trên khuôn mặt thanh tú kia lộ ra vẻ hơi ngạc nhiên.

“Từ khi nào thì Mặc tổng của chúng tôi lại chán ghét bán hàng từ thiện vậy, Ngô tổng anh thật thích nói đùa.” Tạ Linh Ngạn hỗ trợ giải vây, đồng thời cũng phát hiện bên cách còn rất nhiều nhân vật lớn đang đứng.

“Chủ tịch Trương, chủ tịch Lý, đã lâu không gặp, ai nha! Có vấn đề, thật khó tin, lại có thể gặp anh ở chỗ này.”

Không nghĩ tới một buổi đầu giá nhỏ nhỏ, lại thu hút nhiều ông chủ lớn như vậy, hội đến nhiều như vậy, ngay cả anh chàng họ Bùi này cũng đến.

Bùi Cự Mông —— chuyên gia quản lý doanh nghiệp hàng đầu Châu Á, ở trong này ngoài Mặc Khiếu Long ra thì anh ta là người có tiếng tăm nhất.

“Chào cô, luật sư Tạ.” Bùi Cự Mông lễ phép gật gù đầu với Tạ Linh Ngạn, nghiêng người đưa tay phải ra đối Mặc Khiếu Long. “Tổng giám đốc Mặc, chào anh, tôi là Bùi Cự Mông, là cố vấn hiện tại của doanh nghiệp Phi Tuyền, chúng ta hình như chưa gặp mặt bao giờ.”

“Chào anh.” Mặc Khiếu Long hồ hững, cũng không có quan tâm đã từng gặp qua anh ta hay chưa, hai mắt nhìn chăm chú vào người con gái đứng giữa anh ta và Ngô Từ Kinh.

Tránh không được ánh mắt của anh, Bùi Mã Lâm nhìn anh mỉm cười hào phóng.

Dưới ánh mắt sắc bén đầu óc sáng suốt của Tạ Linh Ngạn, lúc đầu cô suy nghĩ không biết người bí mật đứng đằng sau kia có bối cảnh thế nào, làm sao để nhận ra, nhưng người đàn ông kia lại giống như đang nhìn phạm nhân, nhìn chăm chăm vào cô không rời.

Bùi Cự Mông không hồ là chuyên gia quản lý doanh nghiệp, lập tức phát giác em gái cùng vị tổng giám đốc trẻ tuổi này có chút kì lạ.

“Tổng giám đốc Mặc, để tôi giới thiệu cho anh một chút, đây là em gái của tôi Mã Lâm, buổi đầu giá tôi nay là do chính em ấy chủ trì, rất cảm ơn Mặc tổng có thể thu xếp công việc bớt một chút thời gian đến đây.”

“Thì ra người chủ trì là Bùi tiểu thư!” Mặc Khiếu Long chưa kịp nói thì Tạ Linh Ngạn đã cướp lời đáp lại, dùng hình thức xã giao để nói những lời xã giao. “Khó trách lại làm tốt như vậy.”

Đây là chuyện đương nhiên, có chuyên gia quản lý Bùi Cự Mông giúp đỡ, kẻ vô dụng đều có thể làm hoàng đế.

“Cảm ơn cô.” Bùi Mã Lâm rất muốn cười, bởi vì vẻ mặt của Mặc Khiếu Long giống như bị đánh một bàn tay vậy.

Anh không biết buổi tiệc tối này là do cô làm chủ trì?

“Đừng vậy! Tổng giám đốc Mặc, là ai có mặt mũi lớn mời được ngài tới tham gia buổi đầu giá này như vậy? Tôi chỉ biết, cuộc bán đầu giá này chỉ có sáu công ty biết thôi, anh thay thế Thái tổng đến tham gia sao?” Ngô Từ Kinh tiếp tục kéo dài vấn đề trước đó.

Ở trên thương trường, Mặc Khiếu Long nổi tiếng là tính tình quái gở, không thích đám đông, không tham gia tiệc tùng, càng không thích xã giao, đối với những buổi đầu giá như thế này càng khịt mũi coi thường, làm sao anh ta lại đến đây?

Nguyên nhân có thể hiểu chính là, anh ta đến tham gia thay cho nhà họ Thái là người duy nhất không có mặt trong sáu công ty.

“Tôi đến đây không phải đi thay cho ai cả, là Bùi tiểu thư mời tôi tới.” Lời nói của Mặc Khiếu Long vừa nói ra là bao nhiêu người kinh ngạc.

Vừa nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Mã Lâm vốn dĩ đã rất kinh ngạc khi nhìn thấy anh xuất hiện, càng trở nên không hiểu.

Cô có mời anh sao?

“Bùi tiểu thư mời anh?!” Đừng nói Bùi Mã Lâm kinh ngạc, ngay cả Ngô Từ Kinh cũng ngoài ý muốn không thôi.

“Nói như vậy thì công ty Ngự Lũ là nhà tài trợ thứ bảy rồi! Thế anh định tài trợ vài vốc? Hay là muốn nhận nuôi vậy?” Ngô Từ Kinh vội vã nhìn anh hỏi.

Từ lúc nào Tiểu Lâm lại quen biết người đàn ông quái gở này vậy?

Anh cho rằng công ty của anh là nhà tài trợ quyền góp nhiều nhất bữa tiệc này, nhưng nếu như Mặc Khiếu Long là nhà tài trợ thứ bảy thì vị trí đứng đầu của anh tràn đầy nguy hiểm.

“Nhận nuôi?” Mặc Khiếu Long chau mày lại.

Đây là trò quái gì vậy?

Về mặt của anh biểu lộ rất rõ ràng, rõ ràng đến mức Ngô Tử Kinh nhìn không được giấu cợt nói: “Chẳng lẽ Mặc tổng không biết chủ đề của bữa tiệc tối nay do Bùi tiểu thư chủ trì à? Không thể nào!”

Nhìn đáng vẻ hoàn toàn chưa hiểu rõ mọi chuyện của Mặc Khiếu Long, các ông chủ lớn đứng ở xung quanh cũng lộ ra nụ cười không thể tin được.

Vị tổng giám đốc này thật đúng là không thể tin được, đến tham gia buổi tiệc quyền góp từ thiện mà lại hoàn toàn không biết phải tri tiền ở đâu? Thật cá tính!

Nhìn thấy nụ cười một đám đàn ông ngu ngốc, khuôn mặt vốn dĩ còn bảo trì vẻ mặt xã giao vừa đủ, lập tức xì xuống. Anh không quan tâm đến chủ đề đó là gì! Anh đến đây chỉ vì cô gái kia.

Bầu không khí có chút kì lạ.

May mắn là lúc này Tạ Linh Ngạn vẫn còn có thể nở ra nụ cười tươi tắn.

“À! Các ông chủ, chỉ cần là làm việc thiện, thì đối tượng là ai, nội dung là cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là Ngự Lũ chịu bỏ tiền ra là tốt rồi, các ngài nói xem có đúng hay không?”

“Không sai, nói hay lắm.”

Hết sự thành công, cô lại lấy được lời khen từ mọi người.

Chỉ tiếc, ông chủ của cô dường như không cảm kích, bởi vì, trong lúc mọi người khen ngợi, thì anh lại đặt tất cả sự chú ý lên người “Bà chủ”.

Mặc Khiếu Long một mực trừng mắt nhìn vào nữ chủ nhân giống như người câm kia, dường như đang tự hỏi cô còn muốn để anh đứng ngoài đây như người ngu ngốc đến bao giờ nữa!

Tiếp nhận được ánh mắt chỉ trích của anh, Bùi Mã Lâm lại cảm thấy áy náy như đã làm một chuyện sai lầm.

“Thật xin lỗi, là tôi không đúng, tôi đã không nói chi tiết về chuyện quyền góp cho tổng giám đốc Mặc nghe.” Cô nuốt nước miếng, khách sáo nhận sai. “Mặc tổng, luật sư Tạ, mời hai người đi cùng tôi đến phòng họp đi, tôi sẽ giới thiệu một chút cho hai người.”

“À! Như vậy thì quá tốt rồi, vậy xin làm phiền cô, Bùi tiểu thư...” Tạ Linh Ngạn còn đáp lại một câu, rồi kéo tay Mặc Khiếu Long, đi theo sau Bùi Mã Lâm.

Chỉ là ——

Vượt qua khỏi ý nghĩ của mọi người là, Mặc tổng lại ra lệnh cho cô.

“Linh Ngạn, cô ở lại cùng Ngô tổng và cố vấn Bùi trò chuyện, để tôi đi theo Bùi tiểu thư là được rồi.”

Tạ Linh Ngạn nghe vậy thay đổi sắc mặt, nhưng cô từng được tiếp nhận cách giáo dục thực nữ nghiêm khắc, vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

“Dạ... vâng.”

Rất tốt! Mệnh lệnh của tổng giám đốc Mặc không thể nghi ngờ là đang chiêu cáo toàn thế giới, anh, Tổng giám đốc Mặc làm khách quý ghé thăm với một mục đích duy nhất là tìm nữ chủ nhân!

Cô bắt đầu nghiêm túc quan sát người phụ nữ nhìn như vô dụng nhưng thực ra lại cực kì lợi hại kia.

Bùi Mã Lâm! Một cuộc kiện cáo đòi độc quyền không có thật làm cho nhóm luật sư cố vấn của Ngự Lũ gà bay chó sủa, giám đốc kinh doanh cũng vì vậy mà bị đuổi việc.

Cô không hiểu là, từ khi nào Mặc Khiếu Long lại quen biết cái con vẹt xấu xí kia?

Cô hoàn toàn không hề biết gì về chuyện này.

Bùi Mã Lâm đương nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt sắc bén không tốt đang nhìn mình.

Trừng tôi làm gì!

Ông trời chứng giám, cô cũng cực kì xấu hổ nha!

“Tiểu Lâm, có cần anh đi cùng em không?”

Cuộc nói chuyện đầy xấu hổ vẫn chưa kịp kết thúc, một người đàn ông khác cố tình xông đến.

Ngô Từ Kinh liếc mắt nhìn Mặc Khiếu Long một chút, rất tự nhiên kéo nhẹ cánh tay của Bùi Mã Lâm qua.

Đây là bạn gái của tôi! Ý đồ của anh ta đã quá rõ ràng rồi.

Nhìn thấy hai ánh mắt giằng co trong không khí, Bùi Mã Lâm chỉ có một cảm giác —— không biết nên khóc hay cười.

Hai người kia đang làm gì vậy?

“Không cần, anh Từ Kinh. Các vị, thật xin lỗi, tôi đi trước một chút, xin lỗi vì không tiếp đón mọi người chu đáo. Anh, nơi này nhờ anh nhé.”

Làm chủ không có quyền bỏ chạy, khách nhân yêu cầu như thế nào, theo lẽ phép cô nhất định phải làm tròn trách nhiệm của mình.

Cứ như vậy, Bùi Mã Lâm dẫn Mặc lão bản rời đi, trước khi đi, cô đương nhiên không tránh được ánh mắt nghi vấn của anh trai Bùi Cự Mông.

Đừng hỏi em! Em cũng không biết.

Bùi Mã Lâm nhúu chặt chân màu, dùng ánh mắt vô tội trả lời anh.

Hiện tại ngay cả chính cô cũng không thể hiểu rõ Mặc Khiếu Long rốt cuộc đến nơi này để làm trò gì.

“Nếu nói tối này là một buổi bán hàng từ thiện, không bằng nói đây là một bữa tiệc quyên góp...”

Người bên cạnh một mực im lặng không lên tiếng nói chuyện, Bùi Mã Lâm chỉ có thể phối hợp nói cho xong.

Tuy nhiên, cô vốn chưa từng làm bình luận viên bao giờ.

“Những đứa trẻ mà anh vừa mới nhìn thấy là một số đứa trẻ nghèo khổ sống ở khu Thiên Viễn, phần lớn bọn họ đều không có đồ để mặc, không có quần áo để mặc, thời trang Mã Lâm dự định may đồ giúp những đứa trẻ sống ở khu này, chỉ là kinh phí quá lớn nên phải mở buổi đấu giá từ thiện này để nhờ các ông chủ lớn giúp đỡ quyên góp...”

“Tại sao cô không nói sớm cho tôi biết buổi đấu giá này do cô chủ trì?”

“Anh cũng không có hỏi mà!” Cô thật sự rất vô tội, huống chi ngay từ đầu anh đã nói anh chán ghét các buổi đấu giá còn gì.

“Cô nên nói rõ ràng với tôi chứ.” Anh lại oán giận nói thêm.

Thư ký chỉ nhớ anh nói muốn biết địa chỉ của buổi đấu giá, không có nói muốn biết nội dung chính, hại anh bị người ta cười chê như người ngốc.

Bùi Mã Lâm cố nhịn cười, giống như đang dỗ dành trẻ nhỏ nói: “Tổng giám đốc Mặc, đầu tiên là tôi không biết là anh muốn đến, sau đó anh lại không hỏi rõ nội dung chính của buổi đấu giá là do anh sơ xuất, anh không nên tức giận.”

Cô không phải là người tốt, sẽ không mù quáng nói hùa theo.

“Tôi đâu có tức giận!” Mà anh, làm theo giống như đứa nhỏ bị bắt được làm chuyện sai mà chối cãi.

“Vừa rồi vẻ mặt của anh giống như bị người ta lừa mất một vạn vậy.” Nhớ lại vẻ mặt vừa rồi của anh khi Ngô Từ Kinh hỏi anh muốn quyên góp hay là gì, làm cho cô nhìn không được mà cười ra tiếng.

“Tôi không có, chỉ là tôi không thích bị nhìn như một kẻ ngốc như vậy thôi.” Tiếng cười của cô làm cho mí mắt của anh thoáng híp.

Cô tối này hoàn toàn khác so với hôm ở hậu trường kia, không còn mặc áo sơ mi cùng quần dài nữa, thay vào đó là một bộ lễ phục đơn giản hào phóng được cắt xén tỉ mỉ, một đầu tóc dài bóng loáng thả xuống hai vai.

Cô gái này, làm cho người khác nhìn vào có cảm giác rất thoải mái.

“Không ai coi anh là kẻ ngốc cả.” Hần phản nản để cho nàng khương ngươi. Nam nhân này, sĩ diện yêu đến quá phận!” Là chính ngươi nghĩ quá nhiều.”

“Vừa rồi tên kia quyên góp bao nhiêu?” Hần dùng khoeo mắt liếc về phía vòng vòng bên trong Ngô Từ kinh.

“Anh đang nói Từ Kinh?” Cô nhìn theo anh nhất của anh. “Công ty của anh ấy hàng năm hỗ trợ 10 vạn, thời hạn là mười năm.”

“Từ Kinh?” Trong tất cả lời nói anh rất có ý kiến đối với cách xưng hô của cô.”Nghe qua dường như hai người rất quen.”

“Anh ấy là bạn học chung cấp 3 của anh trai tôi.”

“Anh ta đang theo đuổi cô, đúng không?”

“Tổng giám đốc Mặc, đây là việc riêng của tôi.” Cô không có trực tiếp trả lời, nhưng giọng điệu lại có chút không vui.

Có một số việc, cô có quan điểm riêng của chính mình, nhất là chuyện riêng tư. Người đàn ông này hỏi chuyện rất không lễ phép.

“Gọi tôi là Khiếu Long.” Anh không có quan tâm cô có tức giận hay không, chỉ nghĩ muốn được đối đãi ngang bằng với người đàn ông kia.

“Thật xin lỗi, chúng ta chưa có quen thuộc như vậy.”

Người đàn ông này rốt cuộc là muốn làm gì? Như có phải quá đường đột rồi không!

“Hai năm trước, khi cô dám đứng trước mặt tôi hỏi muốn vài vốc, quan hệ của chúng ta đã quen rồi.” Anh cảm thấy chẳng có chút nào gọi là đường đột cả.

“...” Không phản bác được.

Anh không cần phải nhắc nhở cô năm đó thiếu nợ nhân tình của anh hết lần này đến lần khác như vậy chứ?

Bùi Mã Lâm cảm thấy không biết nên khóc hay cười nữa, phản ứng của anh rất giống một đứa trẻ to xác vậy.

“Vừa rồi cô mới nói Ngô Từ Kinh kia tài trợ một trăm vạn còn chia cho mười năm? Hừ! Làm việc thật không dứt khoát gì cả, tôi tài trợ năm trăm vạn, thanh toán trong một lần.”

Không nghĩ tới, lời nói anh tự nhận là quyết đoán hào phóng của anh lại làm cho lông mày của Bùi Mã Lâm nhăn lại.

“Mặc tổng, anh cho rằng đây là đang đầu giá đồ cổ sao?” Cô bắt đầu dĩ cười khỏ.”Giáo dục là kế hoạch trăm năm, tôi hi vọng là đạt được các doanh nghiệp liên tục duy trì giúp đỡ, chứ không phải một lần, hai lần.”

Khí thế của những người đàn ông này làm sao có thể so sánh được như anh chứ!

“Vậy cô hãy thành lập một quỹ ngân sách để cho tôi chuyển khoản vào, tùy cô dùng như thế nào cũng được.” Mặc Khiếu Long thờ ơ nói.

Đột nhiên, kéo tay cô.

“Tôi đói bụng, đi! Chúng ta đi ăn cơm.”

“Bên kia có tiệc đứng.” Cô bị kéo làm cho giật mình, cả người suýt chút nữa bị anh kéo vào trong ngực.

Lại nữa! Cái người này muốn nói gì cũng được à!

“Tôi không ăn tiệc đứng.” Người đàn ông cũng không quay đầu lại đáp, bước chân một chút cũng không ngừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Này! Tôi là chủ nhân của buổi tiệc, không thể rời đi.” Vì ngăn ngừa cử động quá mức quái dị của hai người, Bùi Mã Lâm không thể bước theo tốc độ của anh.

“Rời đi nửa giờ, một giờ sẽ không ai chú ý tới, huống chi cô có một người anh trai là chuyên gia quản lý rất vĩ đại, anh ta có thể giúp cô quản lý được hết tất cả.”

“Tôi ——” không sai, thực sự mọi chuyện trong hội trường đều là anh trai đang giúp cô quản lý, nhưng là...

“Đồ ăn ở quán cơm truyền thống của Nhật Bản rất ngon, cùng tôi đi ăn đi.”

Lại một lần nữa, anh không để ý tới sự phản đối của cô, lôi kéo cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

Thỏ phi!

Mã Lâm thật sự không thể nào hiểu được tại sao chính mình lại có thể chịu đựng được cách nửa bắt cóc kia, để mặc cho anh kéo cô đến nơi này.

Người đàn ông thỏ phi này rốt cuộc muốn làm gì?

Theo đuổi cô?! Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, làm cho cả người cô nóng bừng lên.

Không thể trách cô suy nghĩ lung tung, hành động của anh trong những ngày này không thể không làm cho người ta có ý nghĩ như vậy.

“Tại sao cô vẫn chưa ăn?”

Sau khi ăn xong một phần cơm nhím biển, Mặc Khiếu Long đột nhiên phát hiện đồ ăn để trước mặt cô chưa hề động đến.

“Tôi vừa ăn no rồi, giờ ăn không vào.” Cô bị giọng nói của anh dọa đến hoàn hồn, trên mặt nóng bừng lên.

Nguyên nhân chính không ăn là do mãi ngần người suy nghĩ lung tung, mặt khác, anh gọi giúp cô tổ hợp sashimi, vừa nhìn thôi dạ dày của cô đã lạnh rồi.

Anh nhìn cô một cái, đột nhiên đầy lòng trực đứng thức ăn ra, hướng về phía người đầu bếp đứng sau bàn sushi hô: “Ông chủ, mang đến cho cô ấy một phần bong bóng cá.”

Nghe được anh gọi món ăn, cô chỉ kém chút nữa là té xỉu.

“Này! Tôi không dám ăn thức ăn sống.” Không thể ăn, cô thành thật nói.

Cô không cần lãng phí tiền.

Nghe được lời nói của cô, anh nhìn cô giống như nhìn Alien một dạng.”Sashimi là loại món ăn rất ngon, đi cùng với tôi, cô cần phải học ăn, hướng chỉ ăn cá mới có dinh dưỡng.”

“...” Không phản bác được.

Bùi Mã Lâm lẳng lặng mà nhìn xem người đàn ông nói chuyện rất bá đạo kia, không biết phải làm sao đáp lại mệnh lệnh như thế này.

Cô theo lễ phép cùng anh tới dùng cơm, nhưng anh giống như Bạo Quân ép buộc cô ăn cái gì.

Người đàn ông này, có phải độc tài quá mức rồi hay không?

“Đến, thử ăn kèm với mù tạc và sọi củ cải xem.” Trong lúc cô trừng mắt nhìn anh, anh đã gấp một miếng bong bóng cá từ trong đĩa của mình, đồng thời chấm vào nước tương cùng với sọi củ cải trắng giúp cô, rồi để vào trong đĩa của cô.

Bùi Mã Lâm nhìn thấy thức ăn để trong đĩa của mình, không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Ăn đi!” Mặc Khiếu Long khích lệ nói.

Không còn cách nào khác, cô đành phải cầm đũa, há mồm, một hơi nuốt vào miếng thịt cá giá trị năm trăm nguyên.

Nhìn cô ngay cả cắn cũng không cắn, giống như tráng sĩ từ chặt tay, trực tiếp gấp lên miếng thịt cá nuốt vào cổ họng, hiếm khi Mặc Khiếu Long nở nụ cười thoải mái.

“Tiểu thư, ăn cái gì cũng phải nhấm nuốt, không được cứng rắn nuốt. Đến, lại ăn một miếng nữa, cô có thể cảm giác được mùi thơm của thịt cá thơm ngon.”

“Không muốn, tôi cảm thấy buồn nôn.” Cô giống như bị dọa sợ vội vàng từ chối.

“Sẽ không, cô trước uống ngụm trà nóng, lại ăn một miếng, nào há miệng ra...” Anh trước vì cô đổ một chén trà nóng, giống như quan tâm người tình kẹp lên một mảnh thịt cá đưa đến gần miệng cô.

Bùi Mã Lâm hơi kinh hãi, có chút không biết phải làm sao.

Cô chưa từng bị người thân mật bắt ép cho ăn như vậy...

“Tin tưởng tôi, cảm giác lần này chắc chắn không giống nhau.” Trên mặt Mặc Khiếu Long không có chút nào khác thường, động tác tự nhiên như đang châm trà vậy.

Bùi Mã Lâm hơi hơi há mồm, ép buộc chính mình hào phóng tiếp nhận ý tốt của anh.

“Ngaoan, đừng sợ, đừng cảm cần đi.” Anh mỉm cười cổ vũ cho cô, hai khuôn mặt gần trong gang tấc.

Bùi Mã Lâm nghe theo chỉ thị, tinh tế nhắm nuốt miếng thịt cá, không nghĩ tới miếng thịt cá trơn bóng, non nớt trong miệng nhanh chóng tan ra.

Thật ngọt...

Không chỉ là thịt cá, mà còn có trong lòng của cô.

“Không đáng sợ đúng không?” Mặc Khiếu Long đắc ý cười cười, cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng giúp cô lau đi nước tương dính trên khóe miệng.

Tốt lắm! Lần này, cô chắc chắn người đàn ông này là đang đùa giỡn cô.

Bùi Mã Lâm bối rối gật gật đầu, giờ tay lên muốn tiếp nhận khăn tay trong tay anh, nhưng lại trong lúc vội vàng, trực tiếp cầm lấy đầu ngón tay anh, đưa rơi xuống mặt đất.

“Đề cho tôi tự ăn đi!” Vẻ mặt của Mặc Khiếu Long giống như không việc gì nắm chặt tay cô, ổn định sự bối rối của cô, tiếp tục giúp cô lau khóe miệng, một bên tiếp tục giới thiệu thức ăn trong miệng cô.

“Đây là món bong bóng cá ngon nhất ở Đài Loan, ngay cả Thiên Hoàng của Nhật Bản đều ưa thích, thân là người Đài Loan mà không dám ăn.”

“Ừm... Nhưng... Nghe nói một mảnh nhỏ trị giá năm trăm nguyên...” Buồn cười là, cô cũng đáp lại đề tài.

Tại sao anh lại có thể trấn định như thế? Làm sao có thể giống như thói quen làm những động tác này như vậy?

“Đồ tốt, đương nhiên đáng giá giá cao rồi...” Ánh mắt của anh mang theo hàm ý nhìn chăm chăm vào cô, hai từ “đáng giá” này dường như dùng để chỉ cô vậy.

“...”

Một bầu không khí kì lạ bao trùm lên hai người.

Cô biết ánh mắt của anh đang nhìn khuôn mặt của cô, tay phải của anh đang chậm rãi mon trón gò má cô.

“Tôi... Ăn no rồi.” Cô cũng không phải là một người con gái dễ dàng bối rối, trước kia không phải, hôm nay cũng không phải.

Cho dù... Anh, hiện tại anh làm ra những hành động quá mức...

Đừng hốt hoảng! Đừng hốt hoảng!

Trừ vuốt ve mặt của cô, anh không có khả năng làm ra những động tác dọa người hơn!

Trước bàn sushi có nhiều người như vậy... Anh không dám hôn cô...

“Tôi... Tôi nên trở về hội trường.” Trong lúc miên man suy nghĩ, Bùi Mã Lâm nghe được nhịp tim đập nhanh ‘thình thịch, thình thịch’ không ngừng của chính mình.

Mặc Khiếu Long không nói chuyện, chỉ là lộ ra nụ cười trào phúng.

Đồ hèn nhát!

Nụ cười kia nói như vậy.

“Tôi nên trở về hội trường.” Bùi Mã Lâm giống như đang hờn dỗi nói lại lần nữa.

Cô mới không phải đồ hèn nhát, buổi tiệc bán hàng từ thiện thực sự cần cô.

“Tốt lắm!” Anh dùng ngón tay trỏ của mình dùng lực nhấn một cái trên môi của cô, ý tứ rất rõ ràng.

Anh thực sự tính hôn cô!

Nhìn thấy anh móc ra bóp da trả tiền, Bùi Mã Lâm phát hiện mình thế nhưng lại có một chút thất vọng.

Thất vọng?! Chẳng lẽ cô lại hi vọng anh hôn cô?

Trả tiền xong, Mặc Khiếu Long rất tự nhiên dặt tay cô, dẫn cô ra khỏi nhà ăn.

“Ngày mai tôi sẽ phái người mang chi phiếu đến công ty của cô, ở trước khi cô quay lại hội trường, tôi muốn nói với cô một câu...” Anh vừa đi vừa nói, cuối cùng ở cửa thang máy dừng lại, quay người đối mặt với cô.

Bùi Mã Lâm dừng bước lại theo anh, ngẩng người nhìn anh.

“Tôi muốn nói... Cảm giác khi được đi cùng với cô rất tốt!”

“Cảm giác khi đi cùng với cô rất tốt!”

Mỗi lần nghĩ đến vẻ mặt của người đàn ông kia khi nói chuyện ngày hôm đó, Bùi Mã Lâm nhịn không được lại cười rộ lên như con cóc.

Anh thận trọng như vậy là muốn biểu đạt điều gì?

Cảm giác khi đi cùng với cô rất tốt?

Câu nói này đồng nghĩa với câu “Anh rất thích đi cùng với cô” sao?

Đáng tiếc ngày hôm đó cô cũng không có cơ hội tiếp tục nghe tiếp, bởi vì cửa thang máy vừa vận mở ra, mà thật khéo là, Tạ Linh Ngạn đang tìm bóng dáng tổng giám đốc khắp xung quanh vừa vận đi từ trong thang máy ra, tổng giám đốc Mặc ‘tuyên bố công khai’ cũng kết thúc.

Nói cách khác, từ đầu đến cuối, anh căn bản không có làm sáng tỏ tấm lòng của mình.

Nhìn ra được vẻ mặt không vui của Tạ Linh Ngạn, điều này cho thấy tổng giám đốc Mặc và luật sư Tạ ngoại trừ giao tình trong công việc ra, hẳn là còn có anh...

Cô là bạn gái của anh à?

Chắc là, nếu không phải vậy sắc mặt của Tạ Linh Ngạn sẽ không khó coi như vậy.

Nếu luật sư Tạ đã là bạn gái của anh, vậy Mặc Khiếu Long sẽ không có khả năng theo đuổi cô, bởi vì luật sư Tạ xinh đẹp như vậy, ưu tú như vậy, làm sao anh lại không cảm thấy đủ mà lại đi theo đuổi cô được?

Đúng vậy, không có khả năng...

Bùi Cự Mông đứng ở bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn Bùi Mã Lâm giống như đang ngồi vẽ tranh trong đình viện nhưng rõ ràng là đang ngẩn người. Sau khi cân nhắc một lúc lâu, anh quyết định đi ra ngoài, quấy rầy cô gái vẽ tranh.

“Em gái, em và Mặc Khiếu Long của Ngự Lũ cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Nghẹn mấy ngày, anh cuối cùng cũng nói ra những nghi vấn trong lòng.

“Anh ấy cùng em đâu có chuyện gì.” Bùi Mã Lâm giống như rất chuyên chú vào phối hợp màu sắc trên bức tranh sơn dầu, nghe được giọng nói của anh, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên một chút, thuận miệng lên tiếng trả lời anh.

Phản ứng lạnh nhạt của cô người lại làm cho anh càng thêm nghi ngờ.” Theo như anh biết, Mặc Khiếu Long cực kì chán ghét với những buổi tiệc từ thiện hoặc những trường hợp xã giao, người trong ngành tra hỏi và đặt cho anh ta danh hiệu ‘quái gở tiểu sinh’, vậy mà ngày hôm đó anh ta lại tự mình có mặt tại bữa tiệc quyên góp của em——“

“Có lẽ đột nhiên anh ta có lòng yêu người.”

Bùi Mã Lâm hơi nghi ngờ gấp rút cắt ngang lời nói của anh, biểu hiện không bình thường của cô làm cho Bùi Cự Mông càng thêm hiếu kỳ.

“Tốt, có lẽ thật sự anh ta đột nhiên trở nên có lòng yêu người, nhưng làm cho anh cảm thấy ngoài ý muốn nhất là, đứa em gái không thích xã giao của anh, vậy mà cũng trùng hợp đột nhiên bắt đầu nguyện ý đi ăn cơm cùng với công ty tài trợ.”

Em gái của cũng là quái gở thành tính, những năm gần đây anh vì cô trở thành nhà thiết kế quần áo nổi tiếng, đã bỏ ra không biết bao nhiêu tâm huyết, bởi vì cô là người mới thế nhưng lại không tham gia dạ hội, không đồng ý truyền thông phỏng vấn, không đi ăn cơm cùng với công ty...

Còn may là, khả năng thiết kế của cô cùng với tác phẩm cần trình độ cao, không cần anh giúp đỡ cũng nhận được đánh giá cao từ thị trường.

Chỉ là, lần này anh tuyệt đối không nghĩ đến, đứa em gái luôn luôn làm việc khiêm tốn của anh vậy mà lại cùng “Khách hàng” đi ăn cơm.

“Anh ta là người bạn em mời đến, em đương nhiên phải làm tròn trách nhiệm của người làm chủ rồi.” Lần này, cô buông xuống cộ màu, trong giọng nói tăng thêm một chút độ ấm.

Bùi Cự Mông nhẹ nhàng cười một tiếng.”Bạn bè? Người nắm giữ vàng Tân Sản - Lý Đồng và chủ tịch Trương xây dựng nên Xương Lập đều là bạn bè do em mời tới, nhưng anh chẳng thấy em đi ăn cơm một mình cùng ai cả.”

Ngay cả bình thường Từ Kinh hẹn cô đi ăn cơm cũng phải ba thúc bốn mời mới được.

“Tiểu Lâm, nói cho anh biết, có phải em có chuyện gì giấu anh đúng không?” Trực giác của anh cho thấy cảm giác của cô đối với Mặc Khiếu Long rất đặc biệt.

“Không có.” Bùi Mã Lâm chắc chắn đáp.

“Vậy hai người quen nhau lúc nào?”

Anh không có bởi vì cô lạnh nhạt mà từ bỏ cái đề tài này, trong ấn tượng của anh, Tiểu Lâm cùng tổng giám đốc Mặc kia căn bản không có cơ hội quen biết.

“Hai năm trước tại Frankfurt quen nhau.” Cô cực kỳ trực tiếp cho anh một câu trả lời hoàn chỉnh.

“Frankfurt!” Bùi Cự Mông kinh ngạc kêu to. “Em nói là em đã quen anh ta khi đi du học từ hai năm trước?”

Làm cho người ta rất ngoài ý muốn! “Tại sao em lại không nói với anh?”

“Có gì đáng để nói đâu.” Nhìn bức tranh tham khảo trên bàn, về mặt Bùi Mã Lâm vẫn bình thản như cũ.

Chỉ có duyên gặp mặt một lần, công thêm một cái email lúc có lúc không, số lần tiếp xúc còn ít hơn so với khách hàng là công chúa Đan Mạch, có cái gì tốt để nói chứ?

“Thế nào lại là không có gì đáng nói chứ? Hai người —— “

Không phải là người yêu đi?

Cô nhanh chóng cắt ngang anh trai đang mơ màng. “Anh, Mặc tiên sinh thuần túy chỉ là người cung cấp vài vốc cho em để làm vật liệu thiết kế trong buổi lễ tốt nghiệp, chỉ vậy.”

“Ngược lại anh không cảm thấy Mặc Khiếu Long đối em cảm giác sẽ lạnh nhạt giống như em nghĩ như vậy.” Ngày hôm đó biểu hiện của tổng giám đốc Mặc đối với cô, có thể không hề thuần túy giống như mối quan hệ cung ứng trong thương nghiệp.

“...” Bùi Mã Lâm không phản bác được.

Bởi vì, sau khi nếm qua miếng Sashimi kia, cô xác thực cũng không có cách nào chắc chắn giống như trước đó.

“Tiểu Lâm...” Bùi Cự Mông sau một lúc suy tư quyết định đưa ra lời khuyên. “Ngoài trừ phương diện giao tiếp có chút quái gở ra, Mặc Khiếu Long ở trong giới kinh doanh danh tiếng cũng không tệ lắm, nếu như anh ta theo đuổi em, anh trai sẽ ủng hộ, chỉ là...”

Sau khi nói xong hai chữ “Chỉ là”, anh đột nhiên dừng lại, muốn nói lại thôi.

“Anh muốn nói cái gì thì cứ việc nói thẳng ra đi!” Tuy cực kì không muốn tiếp tục cái đề tài liên quan đến Mặc Khiếu Long này, nhưng cô cũng không thích cảm giác nhìn người khác muốn nói lại thôi.

“Chính tai anh từng nghe được chủ tịch Mặc nói, luật sư Tạ Linh Ngạn trong năm nay sẽ trở thành vợ của anh ta; cho nên, em với Mặc Khiếu Long...”

Bùi Cự Mông lo lắng mà nhìn em gái của mình.

“Anh trai, anh nghĩ quá nhiều rồi, Mặc Khiếu Long cùng em không hề có một chút quan hệ nào cả.”

Không có chứng cứ, không thể nói Mặc Khiếu Long mời cô ăn Sashimi là đang theo đuổi cô, chưa đâu vào đâu cả chỉ suy đoán không thôi thì chẳng có ý nghĩa gì hết.

Cô không muốn bàn về vấn đề này nữa.

“Tiểu Lâm...” Bùi Cự Mông không thích phản ứng của cô, anh là đang nói nghiêm túc.

Bùi Mã Lâm cười nhạt một tiếng, thử làm cho anh trai bớt phiền muộn. “Anh, anh yên tâm, em sẽ không để cho cuộc đời của em trở nên phức tạp đâu.”

Cô quyết định quên đi câu nói làm cho người ta phải suy nghĩ lung tung của người đàn ông kia để lại.

Từ nhỏ cô đã không thích cuộc sống phức tạp, Mặc Khiếu Long có lẽ chỉ là đột nhiên cảm thấy hiếu kì đối với cô mà thôi, chưa chắc cũng là đang theo đuổi cô, mà cô cũng sẽ không tham gia vào tình yêu của người khác.

“Nếu như là như vậy thì tốt, hướng chi tình cảm của Từ Kinh dành cho em rất sâu đậm.”

“Em biết.”

Cô đương nhiên biết tình cảm của Ngô Từ Kinh dành cho cô rất sâu đậm, chỉ là cô cảm thấy không có hứng thú đối với anh ta. Cuộc sống như thế này cô không muốn thay đổi, cũng không muốn tăng thêm phiền toái gì đến cuộc đời của mình.

Bùi Cự Mông nhìn khuôn mặt của em gái đột nhiên cảm thấy vẻ lo lắng, hi vọng là do chính mình lo nghĩ nhiều.

Nhưng, nghĩ đến ánh mắt của Mặc Khiếu Long nhìn em gái mình ngày hôm đó, lại nhìn xem về mặt hiện tại của em gái...

Tại sao anh lại không có một chút chắc chắn nào.

Bùi Mã Lâm cảm thấy mình thật quá ngây thơ, bởi vì, cô phát hiện mặc dù chính mình không muốn làm cho cuộc sống trở nên phức tạp, nhưng, người bên ngoài rất dễ dàng hỗ trợ làm nó thêm phức tạp.

Buổi tối giữa mùa hè xinh đẹp nóng bỏng, bên trong khách sạn sáu sao Westing Grand, tới Italy thời trang Milan đang diễn ra buổi phát biểu ra mắt sản phẩm mới về mùa xuân, giống như thường ngày, theo thường lệ hấp dẫn đông đảo sự có mặt của danh媛 thực nữ.

Bùi Mã Lâm cũng là một trong những khách quý được mời đến, nhưng, cũng không phải là thân phận của nhà giàu đến tiêu dùng, mà là bởi vì ông chủ của thời trang Milan đang tích cực mời cô trở thành nhà cổ vấn thiết kế cho công ty. Mặt khác, những trang phục xuất sắc của những nhà thiết kế cùng người mẫu xuất hiện trong tối nay dường như đều là bạn học cùng giáo sư thời đại học của cô, sau buổi phát biểu là một buổi tiệc ăn mừng họp lớp nghiêm chỉnh, cô đương nhiên phải có mặt.

“Hello! Lâm, oa! Tác phẩm năm nay của cô thực sự rất nổi tiếng đâu!”

“Này! Pierre, cảm ơn cậu, nghe nói ngồi lên vị trí tổng biên tập của Fashion Magazine...”

“Hello! Toa Mạn... Này! Carmen...”

Bùi Mã Lâm khó được ở nơi công cộng biểu lộ ra dáng vẻ hưng phấn hoạt bát, lượn vòng quanh bên trong hội trường theo từng người bạn cũ hàn huyên đùa giỡn, bên trong toàn bộ tiệc ăn mừng không ngừng truyền đến tiếng cười vui cùng kinh ngạc

Ngô Tử Tinh thủy chung im lặng đứng bên cạnh người cô, đặc ý nhìn những ánh mắt của những nhân sĩ tham gia hội nghị thường thức bạn gái của mình, cùng hâm mộ dáng vẻ đàn ông của anh.

Đêm nay Bùi Mã Lâm không thể nghĩ ngờ là người con gái xuất sắc nhất trong hội, một bộ quần áo Thu Hương màu trắng, phối hợp với thắt lưng được chế tạo từ kim loại cùng vòng tay, một cứng một mềm thể hiện rõ nét cá tính và tự tin của cô.

Mái tóc dài mềm mại đen bóng tùy ý thả trên bờ vai trắng như tuyết, cùng bộ quần áo được cắt xén vừa vặn bằng lụa trắng làm nổi bật dáng người lung linh đường cong như ẩn như hiện, trên khuôn mặt thanh tú từ đầu đến cuối vẫn duy trì nụ cười đầy hàm xúc, cả người nhìn tràn đầy gọi cảm cùng cao nhã (cao quý cùng trang nhã). Nhìn, nhìn, Ngô Tử kinh nhìn không được mà cười ngây ngô. Anh thật sự là hạnh phúc, có thể làm hộ hoa sứ giả của nữ thần xinh đẹp.

“Lâm, đã lâu không gặp.”

Đang mãi cười ngây ngô, Ngô Tử Kinh đột nhiên phát hiện nữ thần vốn một mực đứng yên bên cạnh anh không thấy đâu, chỉ chớp mắt mấy cái vậy mà đã rơi vào trong ngực của một người đàn ông người Italya.

Người đàn ông kia ngay sau khi phát hiện Bùi Mã Lâm, lập tức đưa một cái ôm nhiệt tình cùng một nụ hôn ân cần hỏi thăm, dáng vẻ thân thiện vượt qua tiêu chuẩn lễ nghi của quốc tế, thấy vậy làm Ngô Tử Kinh trợn mắt há hốc mồm.

Chết tiệt! Ngay cả anh còn không có chạm qua cái miệng nhỏ nhắn kia vậy mà anh ta lại dám nhanh chân dành trước?

“Hello! Alex, buổi biểu diễn tối nay quá tuyệt vời.”

Bùi Mã Lâm mang theo ngượng ngùng nhìn người đàn ông đang ôm lấy cô, vẻ mặt có chút không được tự nhiên.

Alex • Roland —— là giáo sư thiết kế đại học của cô, là nhà thiết kế của trang phục xuất sắc nhất tối nay. Năm đó anh là thần tượng của toàn bộ nữ sinh trong trường, lúc dạy học thì hài hước vui tính, phong độ nhẹ nhàng, mê đảo không biết bao nhiêu cô thiếu nữ, cô cũng từng một lần bị mê luyến, đáng tiếc cho tới bây giờ anh cũng không có phát hiện sự tồn tại của cô.

“Cảm ơn em, oa! Lâm, em trở nên đẹp hơn rất nhiều!”

Buồn cười là, nhiều năm sau giáo sư phóng khoáng dường như phát hiện sự “tồn tại” của cô, biểu hiện nhiệt tình ngoài sức tưởng tượng, dường như muốn nuốt cô vào bụng.

“Cảm ơn.” Bùi Mã Lâm lễ phép cúi người, tránh thoát đôi tay đang siết chặt lấy thắt lưng của cô.

Làm sao lại có giáo sư ?!

Công lực của giáo sư là số một, theo động tác lùi lại của cô thuận thế di chuyển hai tay xuống phía dưới...

“Tôi xem qua những tác phẩm trong mấy năm này của em, thật rất tuyệt! Tôi lại ở Đài Bắc ba ngày, có lẽ chúng ta có thể tự ôn chuyện.” Ngữ điệu ám chỉ rất rõ ràng, phối hợp với phần tay không được nhàn rỗi, biểu hiện ra sức quyến rũ của người đàn ông thành thực của Italy.

Bùi Mã Lâm cắn cắn môi, cười đến lúng túng.

Cái tay của giao sư đẹp trai đang đặt trên cặp mông của cô.

Cái này, Ngô Từ Kinh làm hộ hoa sứ gia đương nhìn cũng nhìn thấy cô đang khó chịu, anh đang muốn phát huy làm anh hùng cứu mỹ nhân, không nghĩ tới, vậy mà có người còn nhanh chân hơn anh một bước.

“Lâm!”

Một người đàn ông kéo Bùi Mã Lâm ra khỏi cánh tay heo của người kia. Tốc độ này quá nhanh chóng, làm cho tất cả mọi người phải hoảng sợ.

Mặc Khiếu Long một tay ôm lấy bờ vai của cô gái, một đôi mắt giống như muốn giết người trừng mắt nhìn Alex • Roland.

“Mặc ——” Bùi Mã Lâm ngoài ý muốn nhìn qua người giải cứu cô, không nghĩ tới lại gặp được anh ở chỗ này.

“Chúng ta đi qua bên kia đi, tôi có lời muốn nói với cô.” Cắt ngang câu nói của cô, cũng không để ý người đàn ông khác đang đứng ở đây có ý kiến gì, Mặc Khiếu Long tiện tay bắt lấy tay cô, nắm ngón tay nắm chặt lấy tay của cô kéo đi.

“Tiểu Lâm!”

Ổ động tác nhanh như chớp, Ngô Từ Kinh chỉ kịp kêu lên một tiếng gọi.

Cái tên này! Còn ghê tởm hơn cả Alex • Roland, liên tiếp hai lần vô lễ kéo Tiểu Lâm rời khỏi bên người anh, anh ta có hiểu cái gì là lễ phép hay không vậy?

Bùi Mã Lâm quay đầu lại, dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Ngô Từ Kinh, hai chân lại không có chút nào dừng lại bước nhanh đi theo Mặc Khiếu Long.

“Shit!” Ngô Từ Kinh vốn đang định kéo lại bạn gái, đành trơ mắt nhìn hai người cứ rời đi như vậy.

Trong cả quá trình diễn ra, người chịu nhiều kinh ngạc nhất là thuộc về Alex • Roland, hấn bị cái kia đạo ánh mắt sắc bén giết đến thẳng rùng mình.

Ông trời ơi! Tại sao Lâm lại đi theo cái người đàn ông nhìn giống như Mafia này cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 5

“Tổng giám đốc Mặc, tôi đang nói chuyện với bạn...” Cô gái bị kéo đi, lên tiếng phản đối.

Đáp lại sự phản đối của cô là ánh mắt nghiêm khắc của Mặc Khiếu Long: “Bạn cô? Ai là bạn của cô? Chính là cái tên biến thái chuyên quấy rối tình dục? Hay là cái người yếu đuối, nhút nhát kia?”

“Tiên sinh, tại sao miệng của anh lại độc như vậy chứ!” Bùi Mã Lâm lên tiếng trách, khóe miệng lại không nhịn được mà nhếch lên.

Người đàn ông này mắng chửi người thật là, thú vị!

Nhưng Mặc Khiếu Long một chút cũng không cảm thấy thú vị, thờ phỉ phò tiếp tục mắng: “Tôi độc mồm độc miệng? Cái tên yếu đuối kia trơ mắt nhìn tên háo sắc kia ăn đậu hũ của cô, ngay cả phản ứng cũng không có, cô nói thử xem trên đời này có người bạn nào như vậy không? Cô! Bị người ta ăn còn giúp người ta đi lau miệng nữa.”

Giống như vì thể hiện cơn giận của anh, Mặc Khiếu Long giơ tay lên dùng ngón tay gõ nhẹ lên trán của cô.

Bỗng nhiên bị gõ đầu Bùi Mã Lâm kinh ngạc trừng mắt nhìn anh, lồng ngực loạn lên.

Người này...

Mắng chửi người khác là sắc lang, không phải chính anh cũng luôn ăn đậu hũ của cô đấy thôi!

“Cô đừng cứ mãi ngốc không hiểu chuyện làm cho người khác phải lo lắng như vậy nữa.” Có thể cảm thấy lực tay quá lớn, sau khi gỡ hai cái, tay kia lại đổi thành xoa nhẹ, giọng nói cũng không còn hung dữ như vậy.

“Tôi không có ngốc nghếch, không hiểu chuyện...” Đấy rõ ràng là ân cần quan tâm tùy ý cho cô dựa vào làm nũng phản đối.

Vừa nói, lại dọa chính mình giật mình!

Ông trời ơi! Cô đang làm cái gì thế này? Đây chính là cách nói truyện thân mật với người yêu sao! Một cô còn nói với anh trai là đừng để trong lòng, nói mình chắc chắn sẽ không để cho cuộc sống của mình thêm phức tạp, lại càng không tham gia vào chuyện tình cảm của người ta.

Tốt lắm, hiện tại cô đã cho anh thành người yêu mà làm nũng, hiển nhiên chứng minh những lời nói bảo đảm của cô trước kia là chuyện cười.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Mặc Khiếu Long.

Nếu như anh thông minh, hiện tại tốt nhất nên biểu lộ ra tấm lòng của anh, bởi vì, biểu hiện của cô, đã quá mức rõ ràng rồi...

Đáng tiếc Mặc Khiếu Long sẽ không biết thuật đọc tâm, không hiểu tâm tư hiện giờ của cô, cho nên lời nói kế tiếp, nói xong cực kỳ mất hứng.

“Này! Cô cảm thấy một quý Milan sử dụng vải vóc so với Ngự Lũ thì như thế nào?”

“A?” Tại sao đột nhiên lại nói đến đề tài này?

“Vừa rồi cô không chú ý nhìn kỹ sao?” Thấy mặt cô lộ vẻ mờ mịt, người đàn ông nhú nhú mày, giống như đang chỉ trích cô không chuyên tâm.

“Tôi có chú ý nhìn, tiên sinh.” Cô nói lại. “Chẳng lẽ anh là vì hỏi cái vấn đề này, cho nên vừa rồi mới có thể kéo tôi đến chỗ này?” Làm cả buổi, căn bản không phải anh hùng cứu mỹ.

“Tôi đương nhiên là vì giải vây giúp cô mới kéo cô ra ngoài.” Người đàn ông nghiêm nghị lên tiếng thanh minh. “Chẳng qua là, cũng muốn thuận tiện hỏi xem một chút cảm giác của cô đối với buổi ra mắt tối nay. Tới, nói một chút cảm giác của cô đi! Người nào tương đối khá hơn một chút?”

“Thật xin lỗi, hiện tại tôi không có phương tiện bình luận.” Người đàn ông này thật lợi hại, liên tục hai ba lần làm tan rã trái tim vừa mới rung động của cô.

“Vậy buổi tối cô viết Mail nói với tôi.” Anh nhìn chung quanh một chút, cho là cô từ chối vì hội trường quá ồn ào.

Bùi Mã Lâm đảo hai mắt, thật đúng là bá phúc anh ta luôn.

Muốn cô viết cái Mail nói với anh?

Có làm hay không! Anh cho cô là là sinh viên nghiên cứu nộp bài báo cáo sao?

“Thật xin lỗi, Mặc tổng, có gì hãy nói sau! Hai ngày nay tôi bề bộn nhiều việc lắm.”

Xem ra, từ trước đến giờ chỉ mình có cô tình nguyện, người đàn ông này làm tất cả cho cô, đều là suy tính cho thực tế.

“Bề bộn nhiều việc? Vội vàng đi nói chuyện với tên sắc lang kia?”

Mới vừa rồi cô nói vì hiện thực mà suy tính, không nghĩ tới một lời từ chối lại làm cho anh kéo đề tài trở lại mập mờ không rõ.

“Tiên sinh, anh ấy là giáo sư đại học của tôi, không phải là sắc lang.”

“Ha! Thầy giáo động tay động chân với học sinh thật hiếm thấy.”

“Anh ấy không phải là động tay động chân, đó là lễ nghi của người châu Âu...” Dựa vào nguyên tắc tôn sư trọng đạo, cô cũng phải lên tiếng giúp giáo sư của mình.

“Ồ? Nói như vậy cô cho là anh ta ôm eo cô cũng là một hành động lễ phép sao?” Anh đột nhiên nở nụ cười đầy tà khí. “Nếu như vậy, như vậy tôi tất nhiên phải làm một người lễ độ.”

Nói xong, chỉ thấy hân hào phóng đưa tay ôm eo của cô, cũng thuận thế kéo gần khoảng cách của hai người.

“Tổng giám đốc Mặc...” Người này! Cố ý.

“Lúc này, dựa theo lễ phép cô nên gọi tôi là Khiếu Long.” Anh tốt bụng đề nghị.

“Mặc, khiếu, Long!” Cô nhấn mạnh gọi cả họ lẫn tên của, biểu thị sự phản đối của mình.

Tốt lắm, hành động làm cho cô phải suy nghĩ lung tung lại đến.

“Ừ... Có tiến bộ.” Hết lần này tới lần khác anh cười càng tà ác hơn, kéo khoảng cách của hai người lại gần hơn. “Tuy nhiên anh bị vẻ mặt hài hước của Bùi Mã Lâm chọc cười, phát hiện ra chính mình càng thích cảm giác như thế này.”

Anh giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, trêu chọc cô; mà cô, cam tâm tình nguyện mặc anh trêu đùa.

“Tới, gọi thử nghe xem, kỳ thực gọi hai chữ càng thuận miệng hơn chữ.”

“Khiếu Long?”

Nào có thuận miệng hơn đâu, giống nhau thôi mà!

“Chỉ gọi một chữ thử xem, cô sẽ thấy vui vẻ ngoài ý muốn.”

“Khiếu?”

Thật buồn cười!

Bùi Mã Lâm phát hiện mình cười té ở trước ngực anh, hai người giống như hai đứa trẻ con đang chơi đùa, nhìn nhau, cười.

Người đàn ông bị giễu cợt còn quan tâm vỗ vỗ lưng cho cô, sợ cô cười không thở được.

“Lần này êm tai, thử gọi một chữ khác xem.” Anh giống như đạo diễn tiếp tục hướng dẫn.

“Long!”

“Ừ... Cảm giác thật không tệ, cứ quyết định như vậy đi, sau này cô cứ gọi tôi như vậy.” Mặc Khiếu Long một tay ôm eo của cô, một tay điểm một cái lên chóp mũi của cô, đưa ra quyết định.

“Anh... Đừng làm rộn!”

Mãi một lúc lâu, cuối cùng cũng phát hiện ý đồ của anh, mặt của Bùi Mã Lâm đỏ lên, giùng giàng muốn rời đi tư thế mập mờ, đáng tiếc là không thể thoát khỏi vòng tay của anh.

“Tiểu Lâm, chúng ta nên đi.”

Đột nhiên, có một giọng nói như quả bom nổ tung giữa hai người.

Khuôn mặt đen thui của Ngô Tử Kinh xuất hiện ở bên cạnh hai người.

“Ồ! Tốt.” Lúc này, Bùi Mã Lâm dùng lực mạnh hơn để tránh thoát, vẻ mặt có chút lúng túng.

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc Mặc, chúng tôi đi trước.”

Nhìn sắc mặt của Ngô Tử Kinh, cô biết từ nay về sau cuộc sống của cô sẽ trở nên phức tạp hơn.

Hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi hai người đàn ông này.

“Chờ một chút! Lâm Lâm.” Mặc Khiếu Long buông bàn tay ở trên eo của cô ra, đổi thành cầm tay của cô, còn cố tình gọi bằng cái nickname buồn nôn do anh tự nghĩ ra.

“Nhớ buổi tối thứ sáu cùng đi ăn cơm đấy! Bây giờ, anh sẽ đi đón em.”

“...” Anh rốt cuộc đang làm cái gì!

Bùi Mã Lâm nhận không được nhìn trộm Ngô Tử Kinh một cái, phát hiện khuôn mặt của người phía sau đã đen đến mức không thể đen được nữa.

“Xin lỗi không tiếp được, tổng giám đốc Ngô.”

Càng làm cho cô kinh ngạc chính là, không đợi cô trả lời, Mặc Khiếu Long đã kiêu ngạo nói lời tạm biệt với Ngô Tử Kinh, sau đó thì rời đi.

Bùi Mã Lâm thật sự bị anh làm cho dở khóc dở cười.

Anh sẽ đến đón cô? !

Ông trời ơi! Cô đã đồng ý sao?

“Tiểu Lâm, em hãy nói cho anh biết, rốt cuộc Mặc Khiếu Long anh ta muốn làm gì?”

Ngô Tử Kinh tức giận!

Mặc Khiếu Long vừa đi, anh lập tức phát tiết tức giận.

Cái tên Mặc Khiếu Long đó, rõ ràng là anh ta đang khiêu khích anh, rõ ràng là anh ta muốn hoành đao đoạt ái (*)!

(*) Hoành đao đoạt ái: là một thành ngữ của trung quốc, có thể hiểu là hai người đang yêu nhau và một bên thứ ba chen vào. (giống câu đập chấu cướp hoa ý)

“Em không biết.” Bùi Mã Lâm lắc đầu một cái, thành thực đáp.

Cô thật không biết, từ đầu đến cuối anh cũng không nói rõ, chỉ toàn chơi mấy trò chơi mập mờ không rõ.

“Tại sao em lại không biết! Anh ta đang theo đuổi em!” Chuyện rõ ràng như vậy mà cô còn nói là không biết.

Càng làm cho Ngô Tử Kinh tức giận hơn là, mới vừa rồi hai người bọn họ còn liếc mắt đưa tình trước mặt của anh.

“Không có, anh ấy không có theo đuổi em.” Bùi Mã Lâm phản bác, bây giờ không muốn bình luận hành động của người đàn ông kia, bởi vì ngay cả chính cô cũng không thể nào hiểu được ý đồ của anh là gì.

“Vậy tại sao em lại đồng ý đi ăn cơm cùng với anh ta?”

Nhìn bạn gái bị một người đàn ông khác ôm vào trong ngực, tâm tình của anh đã rất xấu rồi, vậy mà người đàn ông đó còn mời bạn gái đi ăn cơm trước mặt anh nữa chứ.

Thật là quá đáng!

“Em không có!” Bùi Mã Lâm chợt cảm thấy mình thật đau đầu, cô thật sự sẽ bị hai người đàn ông này hành hạ đến chết mất.

“Mới vừa rồi anh ta rõ ràng có nói thứ sáu này sẽ đón em đi ăn cơm.”

“Anh Tử Kinh, em không muốn nói chuyện này.” Cuối cùng cô cũng cúi mặt xuống.

Cô không thích người khác dùng giọng điệu như đang tra khảo phạm nhân này nói chuyện với cô.

“Tiểu Lâm, anh ta đã có bạn gái.” Có thể phát hiện vẻ mặt của bạn gái có chút không vui, Ngô Tử Kinh nhẹ giọng xuống nói ra muộn phiền trong lòng.

Bùi Mã Lâm xoa xoa mi tâm, thật hi vọng có thể không cần nói đến đề tài này nữa.” Em biết, anh Tử Kinh, anh ấy thật sự chưa nói muốn đuổi theo em, chẳng qua là bắt tay theo lễ phép, mời ăn cơm, anh đừng nghĩ nhiều quá.”

“Không phải là anh nghi ngờ, mà là hành động gần đây của Mặc Khiếu Long ngay cả người ngu ngốc cũng nhận thấy anh ta mơ ước về đẹp của em”

“Nếu nói về sắc đẹp, luật sư Tạ mới thực sự đẹp.” Cảm giác mình ngay cả người ngu ngốc cũng không bằng Bùi Mã Lâm tức giận nói.

Những tại sao người đàn ông bề ngoài mạnh mẽ này lại cho rằng còn quan trọng hơn việc cưới vợ?

“Tạ Linh Ngạn là đẹp, nhưng quan trọng là Mặc Khiếu Long không biết cảm thấy đủ.” Ngô Tử Kinh không biết mình nói nhầm, tiếp tục mắng lên.”Tiểu Lâm, em không cần thiết sảm một bước vào vũng nước đục của người ta, em biết anh thích em mà.”

Bùi Mã Lâm kiên nhẫn gật đầu một cái.”Anh Tử Kinh, em biết tâm lòng của anh, chẳng qua là, anh cũng vẫn biết em chỉ coi anh giống như anh trai của em mà thôi...”

Ngô Tử Kinh đi ra đi vào nhà của cô hơn mười năm, đột nhiên năm ngoái lại nói muốn theo đuổi cô, bỗng nhiên biến hóa, thành thật mà nói, cô không có cách nào thích ứng được.

“Anh nói rồi anh sẽ chờ em thay đổi.” Ngô Tử Kinh kiên định nói.

Không sai, trước kia anh vẫn không có phát hiện viên ngọc sáng ở bên cạnh này, không nghĩ tới năm đó cô gái nhỏ nhắn gầy gò, sau khi đi du học trở về lại trở nên đẹp hơn rất nhiều, lại còn trở thành nhà thiết kế nổi tiếng, bất luận phương diện nào cũng phù hợp với điều kiện làm vợ của của anh, vậy nên anh sẽ không buông tay.

“Cảm ơn anh, anh Tử Kinh, nhưng có một số việc...” Bùi Mã Lâm dừng lại một chút, cười khổ nói: “Cho dù là lúc hỏi cũng không thay đổi được gì.”

Ngô Tử Kinh kiên trì làm cho cô cảm động, nhưng thứ gọi là “Tình cảm” này, không một ai có thể nắm bắt được, cũng không thể nào biết được nó đến lúc nào, giống như cảm giác của cô với Mặc Khiếu Long, cô không ngờ nó lại đến, đến một cách đột nhiên như vậy, trực tiếp như vậy...

“Tiểu Lâm...”

Lời nói đầy hàm ý của cô làm cho anh giật mình.

Lần đầu tiên cẩn thận hồi tưởng lại cách hai người ở chung với nhau suốt một năm nay.

Chẳng lẽ nói... Cô lạnh nhạt không phải là vì cô căng thẳng, mà thật sự không có một chút cảm giác gì với anh?

Nhìn về mặt của cô lúc ở bên cạnh Mặc Khiếu Long vừa rồi, đó là nụ cười ngượng ngùng mà khi ở cạnh anh, anh chưa bao giờ được nhìn thấy.

Bùi Mã Lâm nhìn Ngô Tử Kinh đang im lặng không nói, hi vọng anh có thể hiểu được.

Cô đã nói rất rõ ràng rồi.

Đối với anh, tình cảm của cô là vĩnh viễn thay đổi không được.

Aiz ~ tại sao thể giới tình cảm của cô lại đột nhiên càng trở nên phức tạp hơn như vậy...

“Ha Ha... Quả nhiên là còn con trai của Mặc Đông Tiến ông, lợi hại, lợi hại!”

Cao ốc Ngự Lũ, buổi sáng trong văn phòng của Tổng giám đốc đã có một người đàn ông trung niên ngồi ở đó, ngay cả đi làm sớm như Mặc Khiếu Long cũng tự than thở không bằng.

“Ba?”

Anh lợi hại cái gì?

Để xuống cặp tài liệu, Mặc Khiếu Long nghi ngờ nhìn cha của mình.

“Cha nghe nói con đang theo đuổi Bùi Mã Lâm! Quả nhiên là kẻ sách tốt.” Mặc Đông Tiến chời đưa đồ kẹp giấy trên bàn của con trai, rất hưởng thụ chấn động do mình tạo ra.

Mặc Khiếu Long nhăn chặt hai đầu lông mày như ông già. Anh đang theo đuổi Bùi Mã Lâm? Không nghĩ tới tin tức truyền đi nhanh như vậy, tuy mới gặp cô có mấy lần, tin tức đã truyền đến tai cha của anh.

“Cha đã xem qua hình của cô gái kia, có chút gầy, tuy nhiên cũng được tính là xinh đẹp.” Dường như cha rất hài lòng với con dâu tương lai của mình.

Mặc Khiếu Long thả cặp tài liệu xuống ghế salon, người cũng ngồi xuống, lẳng lặng chờ nghe chân chính dụng ý của cha.

Mặc Đông Tiến hí mắt quan sát vẻ mặt của con trai, lộ ra một nụ cười như hồ ly.”Tuy nhiên buông tha cho Linh Ngạn cũng có chút đáng tiếc, tuy nhiên, lấy tình thế bây giờ xem ra, dường như theo đuổi Bùi Mã Lâm là lựa chọn tốt hơn, chỉ cần cưới cô ta vào cửa, sẽ không có người tranh giành độc quyền nano với con nữa.”

Ông đã nghe qua danh tiếng của cô gái kia, nghe nói là nhà thiết kế nổi tiếng ngay cả hoàng thất Anh quốc cũng yêu thích.

“Cha, người nghĩ đi đâu thế!” Lông mày chim ưng của Mặc Khiếu Long nhíu lại, không thích cách nói như kiểu con buôn của cha.

Anh đang theo đuổi cô sao?

Anh chỉ là không ưa nhìn dáng vẻ giống như người đẹp băng giá của cô, cho nên mới chạy đến tham gia buổi tiệc bán hàng từ thiện của cô.

Chẳng qua là không muốn đi ăn cơm một mình, cho nên mới kéo cô đi ăn cùng.

Còn có, bởi vì cảm giác ở cùng với cô không làm cho anh cảm thấy chán ghét, cho nên mới phải...

Theo đuổi cô?

Đúng không...

Nhưng tuyệt đối không giống cha nói có “Mục đích” như vậy, thuần túy là bởi cô là người con gái đầu tiên làm cho anh cảm thấy muốn thân thiết suốt những năm gần đây.

“Ý nghĩ của cha có cái gì không đúng? Con chưa từng nghe qua câu không làm việc gian không phải là thương nhân, bình bát yếm trà à!” Mặc Đông Tiến nói thẳng:

“Quan hệ thông gia trên lợi ích vốn chính là dừng tất làm cho doanh nghiệp phát triển nhanh nhất, hôm nay mặc kệ con cưới Linh Ngạn hay là Bùi tiểu thư kia, chỉ cần có lợi ích cho công ty, cha cũng sẽ không phản đối.”

Nghe cha nhắc mạnh một lần nữa giọng điệu, chỉ thiếu chút nữa là làm cho anh té xỉu.”Ba, con không có đang theo đuổi Bùi Mã Lâm, đi ăn cơm cùng với cô ấy chỉ đơn giản là vì công việc thôi.”

Xem ra, trước mắt phải làm nhạt mối quan hệ là cách duy nhất anh có thể làm cho hai người tiếp tục sống sót.

“Công sự?” Ông gật đầu một cái, nở nụ cười giống như tô vẽ tán đồng.”Các con cần đương nhiên là công việc, chỉ cần Ngự Lũ có thể cưới được nhân

hiệu thiết kế thời trang nổi tiếng Mã Lâm, là có thể phát triển được sang thị trường EU.”

“Ba!” Anh sắp điên rồi.”Con không muốn tiếp tục bàn bạc về vấn đề này nữa, người đến chỗ con hôm nay không phải chỉ để nói về chuyện của Bùi Mã Lâm với con thôi đấy chứ?” Nếu như anh không muốn bị làm phiền đến chết, tốt nhất phải đổi chủ đề khác nhanh chóng.

Thật tốt, chủ tịch Mặc thật sự không phải đặc biệt tìm đến anh để nói chuyện quan hệ thông gia.

“Không sai, chuyện của Bùi Mã Lâm là cha thuận tiện hỏi hỏi thôi, hôm nay cha tới là muốn con đi tìm đứa em gái không hiểu chuyện của con mang về nhà cho cha.”

“Cha gọi điện thoại nói mẹ muốn nó trở về không phải là được rồi sao.” Mặc Khiếu Long thở dài, cũng biết cha mà đến cửa tìm là chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt mà.

Chuyện gì chỉ cần liên lụy đến Mặc Linh Lung, sẽ làm cho mình anh phải điên đầu.

Mặc Đông Tiến đột nhiên lấy tay vỗ thật mạnh lên bàn.”Mẹ con là không yên tâm vì nó! Chứ không mẹ con làm sao có thể cùng nó rời nhà trốn đi.”

Vừa nhắc tới con nhóc chết tiệt kia, ông liền nổi trận lôi đình, trên đời này làm gì có chuyện con gái mang theo mẹ rời nhà trốn đi chứ.

Sao? Hai mẹ con cùng rời nhà trốn đi, hại ông buổi tối mỗi ngày đều phải “một mình trông phòng”, chỉ có thể nhìn tài xế đi theo, cùng quản gia.

“Cha yên tâm, chỉ cần Linh Lung không có tiền, không thể tiếp tục sống được, thì nó sẽ mang theo mẹ ngoan ngoãn về nhà thôi.”

Anh bắt đầu dĩ khuyên, không nghĩ tới lại chọc giận lão nhân gia,

“Nói gì vậy! Cái gì gọi là sinh sống không nổi? Con gái của Mặc Đông Tiến ông làm sao có thể luân lạc tới mức không thể sinh sống được chứ!”

“Ba...” Kia muốn anh phải nói thế nào? Lại bắt nó trở về nhà, chỉ sợ nó sinh sống không nổi.

“Không nói thì thôi, vừa nghĩ tới con nhóc kia đi mở một cái công ty vệ sinh giúp người ta đi quét dọn nhà vệ sinh, cha liền muốn đốt nhà.”

Con gái của Mặc Đông Tiến ông lại phải đi quét nhà vệ sinh giúp người khác, cái này nếu như truyền ra ngoài thì mặt mũi của ông phải để đi chỗ nào chứ? Ngay cả một đứa con gái cũng không nuôi nổi, cười chết người!

“Ba, người để cho tiểu Lung sống dựa vào chính sức lực của mình một lần đi như vậy cũng không có gì là không tốt cả.”

“Con đang nói cái gì vậy! Con gái của cha không cần phải kiếm tiền dựa vào sức lực, nó chỉ cần kiếm một người chồng tốt làm một thiếu phụ nhân là được.” Là thiên kim tiểu thư của một doanh nghiệp làm sao có thể đi làm mấy công việc tổn sức như vậy chứ!

“Ba, Linh Lung cũng là bởi vì ý nghĩ này của người mới có thể rời nhà bỏ đi đấy, thời đại này làm gì còn mấy tư tưởng cũ kỹ như vậy nữa.”

Tất cả mọi người cho là nhà bọn họ trọng nam khinh nữ, kỳ thực, có trời mới biết, lão ba cưng chiều mẹ với con nhóc tiểu Lung kia đến tận trời, ngay cả một hạt gạo rơi xuống đất cũng không nỡ để cho hai người nhặt.

Giống như lời nói trước kia của Linh Lung, đơn giản giống như cho hai người bọn họ thành một người tàn phế để nuôi trong nhà.

Lão nhân gia tức giận.”Cái gì là tư tưởng cũ kỹ! Mặc Khiếu Long con nghe rõ ràng cho cha, sau này vợ của con cũng không được phép xuất hiện trước công chúng, chỉ cần một lòng ở nhà làm thiếu phụ nhân giúp chồng dạy con là được, con hãy nói ý nghĩ của cha với con nhóc nhà họ Bùi kia, nếu như nó không muốn, hai đứa tốt nhất nên chia tay đi thì hơn.” Chủ tịch Mặc bày ra uy nghiêm của một ông chủ lớn hạ lệnh.

“Ba!” Mặc Khiếu Long thật sự cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

Mới vừa rồi anh đã nói anh sẽ không quan hệ thông gia vì địa vị, cơ nghiệp của người ta đâu?!

Mặc Đông Tiến phát tay một cái tự tiện đưa ra kết luận.”Tốt lắm, trước ngày thứ bảy con phải mang bằng được mẹ của con với em gái con về nhà, nếu không làm được, con cũng đừng về nhà ăn cơm nữa.”

“Con sẽ cố gắng hết sức.” Phận làm con trai ngoài đồng ý ra còn có thể làm gì nữa.

Dù sao, anh cũng không ở nơi đấy, nếu không phải có mẹ ở nhà, nếu không phải có đồ ăn ngon, anh cũng không thường xuyên về nhà như vậy.

Ngược lại... Trong đầu của anh đột nhiên lại lóe ra khuôn mặt lạnh lùng làm cho người ta nhớ mãi không quên kia.

Thứ sáu quá lâu, tối nay, anh phải tìm cô mời cô đi ăn cơm!

Tút...!

“Thật xin lỗi, Tổng giám đốc, tổ trưởng của Vương của bộ thiết kế đưa đến váy vóc để phát triển ra quốc tế.”

Mới đưa đi Mặc Đông Tiến, điện thoại trên bàn làm việc của Mặc Khiếu Long vang lên, lập tức truyền đến giọng nói của thư ký.

“Cho cô ấy đi vào.” Mặc Khiếu Long ngồi trở lại ghế ngồi của chính mình, cười khò lắc đầu, bị lão ba đến phá rối, làm cho anh ngay cả công việc quan trọng cũng quên.

Vương Tiểu Tương ôm từng cuộn vải vóc, vừa vào cửa liền bày tất cả trước mặt tổng giám đốc.

“Tổng Giám Đốc, đây là loại vải dùng cho Mùa xuân sang năm, cùng với sản phẩm cuối năm dùng để mang đi tham gia triển lãm, xin ngài xem qua.”

Ở trong mắt nhân viên, Mặc Khiếu Long là một ông chủ chăm chỉ, đối với tất cả sản phẩm của công ty đều phải yêu cầu muốn nghiêm khắc nắm giữ mọi tình hình. Mỗi thứ hai hàng tuần, là anh theo dõi tiến độ công tác.

Nhận lấy vải thiết kế, Mặc Khiếu Long lập tức tiến vào trạng thái làm việc, một bên nhìn hàng mẫu, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

“Ừ... Không tệ.”

Nhờ Bùi Mã Lâm định kỳ cung cấp thông tin phân tích, bọn họ mỗi quý cũng có thể chuẩn xác nắm giữ được tình hình phổ biến.

Lấy được khen ngợi của ông chủ, Vương Tiểu Tương càng cố gắng báo cáo công tác hơn.

“Tổng Giám Đốc, năm nay ở Đài Loan cử hành triển lãm vải vóc quốc tế, chúng ta phụ trách hai mảng Fashion và thanh tú, bộ phận kinh doanh đề nghị chúng ta nên tìm tiểu thư Bùi Mã Lâm để hợp tác, có thể nâng cao danh tiếng của Ngự Lũ trên thị trường quốc tế.”

“Ồ?” Nghe được cấp dưới đột nhiên nói ra cái tên cùng trong đầu anh không mưu mà hợp, khóe miệng Mặc Khiếu Long không tự chủ được mà nhếch lên. “Đây là một đề nghị rất tốt, vậy cứ thực hiện theo đề nghị của bộ phận kinh doanh: Mặt khác, tất cả bộ phận trong công ty đều phải hết sức phối hợp, cần phải thiết kế ra một bản vẽ hoàn mỹ nhất.”

Rất hiếm khi thấy được ông chủ hài lòng lộ ra nụ cười đẹp trai như vậy, Vương Tiểu Tương ngơ ngẩn. Làm việc ở Ngự Lũ hai năm, đầu là lần đầu tiên cô nhìn thấy ông chủ cười.

“Cô cảm thấy có cái gì không ổn sao?” Mặc Khiếu Long nhíu nhíu mày, nhìn cô gái trước mặt đột nhiên há mồm ngẩn người.

“Không có, không có gì không ổn ạ.” Vương Tiểu Tương vội vàng thu hồi nước miếng, nói tiếp. “Nhưng là, chúng ta lo lắng lấy danh tiếng hiện tại của Bùi tiểu thư giá cả sẽ rất cao, thậm chí sẽ không đồng ý hợp tác.”

“Không thể nào, cô ấy sẽ đáp ứng.” Mặc Khiếu Long cực kỳ chắc chắn nói. “Còn về giá cả... tùy cô ấy đưa ra mức giá.”

Nói giỡn, trải qua mấy lần thân mật “Tiếp xúc” này, giao tình giữa hai người bọn họ đã rất sâu, thứ sau này bọn họ còn hẹn nhau cùng đi ăn cơm đâu?!

Dĩ nhiên, với lại có ân tình của hai năm trước, anh có lòng tin, cô chắc chắn sẽ đồng ý.

“Vâng, Tổng Giám Đốc.” Vương Tiểu Tương hiển nhiên cũng bị giọng điệu chắc chắn của anh thuyết phục, lòng tin mười phần.

Chỉ cần nhà thiết kế thời trang xuất sắc nhất châu Á hợp tác với Ngự Lũ, triển lãm vải năm nay, Ngự Lũ chắc chắn sẽ đứng đầu không ai địch lại.

Nhìn cấp dưới rời đi lòng tràn đầy vui sướng, nụ cười nơi khóe miệng Mặc Khiếu Long không tự chủ lớn hơn.

Không nghĩ tới, hai năm trước chỉ vô tình cho cô vải vóc, lại mang đến lợi ích thật lớn cho việc phát triển sự nghiệp của anh.

Thật ứng nghiệm với cách nói của một quảng cáo trên ti vi trên: “Thế sự khó đoán trước, hãy quan hệ tốt với mọi người một chút.”

“Cái gì?”

Mặc Khiếu Long ngẩng đầu lên từ màn hình máy tính, không dám tin vào những gì tai mình nghe được.

Hắn ước hẹn điện thoại cũng còn không có đánh liệt! Đã vậy còn quá mau liền đá tẩm sắt...

“Người nói nữ nhân kia nói chúng ta vải vóc không đủ mùa xuân?” Hơn nữa còn là không nhỏ tẩm sắt.

“Vâng, Bùi tiểu thư muốn tôi nói lời xin lỗi với ngài, triển lãm quốc tế thiết kế xuân hạ sang năm cũng sẽ không sử dụng vải vóc của Ngự Lũ.”

Vừa về tới văn phòng đã bị gọi đến làm cho Vương Tiểu Tương run sợ.

Có lúc, hiệu suất quá tốt cũng không phải là chuyện tốt, nhìn xem, sắc mặt bây giờ của ông chủ, thực sự dọa chết người.

“Shit!” Mặc Khiếu Long thô lỗ mắng một tiếng.

Cái trò quái quỷ gì đây!

Mấy ngày nay quan hệ thân thiết của bọn họ, trong giới thương nghiệp còn truyền ra rất nhiều tin đồn, bọn họ đang yêu nhau, cô cũng không phủ nhận, ngay cả ba của anh cũng biết quan hệ giữa anh và cô, hiện tại...

Không nghĩ tới cô cũng không nề mặt của anh một chút nào!

Vương Tiểu Tương không dám thở mạnh, vẻ mặt bây giờ của Tổng giám đốc giống như chỉ cần gây ra một tiếng vang cũng có thể giết người.

“Cô ấy nhìn hết tất cả các loại vải sao?”

Chắc chắn là do cô không nhìn thấy hết tất cả các loại vải nên mới từ chối.

Anh nhớ bên trong đó có mấy loại hoa văn trên vải là do cô thiết kế lúc trước gửi qua email cho anh, thiết kế của cô tại sao cô có thể không thích được chứ?!

“Bùi... Bùi tiểu thư nói bên kia cái gì cũng có, tất cả đều nhìn rồi.”

“Cô có biết bên trong tất cả đều có đề nghị cải cách họa tiết của cô hay không?”

“Biết, cô còn nói chúng ta in rất tốt.” Vương Tiểu Tương run rẩy đáp, đầu lưỡi cũng mau bị hàm răng cắn được.

“Đồ vô dụng! Nếu in rất tốt, tại sao cô ấy không muốn dùng?”

Đây là lý do thoái thác kiểu gì vậy? !

“Tổng giám đốc...” Bây giờ Vương Tiểu Tương mới cảm thấy hối hận tại sao vừa rồi mình lại không gọi giám đốc bộ phận tiêu thụ đi vào cùng cơ chứ, nếu không bây giờ cô cũng không phải run sợ đứng ở chỗ này.

Mặc Khiếu Long nâng cao mi mắt nhìn chằm chằm vào cô.

“Ừ... Tổng giám đốc... Còn có một chuyện khác nữa.”

“Nói mau!” Có cái gì mà cứ ấp a ấp úng, anh cũng không tin còn có chuyện làm cho anh cảm thấy hồngбет hơn so với chuyện đá phải tấm sắt này chứ.

“Chúng tôi... Chúng tôi nghe... Nghe nói, công ty thời trang Milan của Italy tính toán mời Mã Lâm tiểu thư làm cố vấn thiết kế cho bọn họ, đây là lần đầu tiên bọn họ cam kết người cố vấn không phải là người Italy...”

“Cái gì? !” Mặc Khiếu Long bật dậy từ trên ghế.

Người con gái đáng chết! Dám chạy đến công ty đối thủ của anh.

“Hơn nữa trong triển lãm vải năm nay, Bùi tiểu thư giống như đã quyết định cùng bên với bọn họ.” E sợ cho ông chủ nóng tính còn chưa cháy đủ, Vương Tiểu Tương lại bổ sung một câu.

“...” Rất tốt! Lửa giận của anh đã lên đến đỉnh điểm

Thế nên người con gái kia không nói với anh! Chuyện quan trọng này mà cô không nói cho anh biết!

Khó trách ngày đó ở trên hội trường cô mới nói là không muốn bình luận, thì ra người ta là ông chủ của cô.

“Tốt lắm, tôi biết rồi, chuyện này tôi sẽ xử lý.”

Trăm năm khó gặp nụ cười đẹp trai vào lúc này hoàn toàn bị che dấu bởi khí lạnh ngàn năm, Mặc Khiếu Long cho cấp dưới ra ngoài, lâm vào suy tư.

Anh thực sự cần phải xử lý thật tốt.

Bởi vì anh tuyệt đối không cho phép chuyện bội tín, vong ân phụ nghĩa xảy ra ở trên người của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 6

Editor: --Tứ Minh--

Bùi Mã Lâm có chút ngoài ý muốn khi nghe được tiếng nói truyền đến từ điện thoại di động.

Cô cũng không có cho anh số điện thoại di động của cô mà!

“Tôi có chuyện muốn nói với cô, hiện tại cô có rảnh không?” Giọng nói lạnh lùng không có một chút tình cảm được truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.

Bùi Mã Lâm nhú nhú mày, trái tim vốn dĩ bởi vì nhận được điện thoại của anh mà vui mừng, cũng bởi vì giọng nói lạnh như băng của anh mà tan rã.

“Hiện tại tôi đang thảo luận một số chuyện với khách hàng.” Anh bị làm sao vậy? Cách nói kiểu này thật sự rất khác với cách nói chuyện vui đùa âm ỉ ở hội trường ba ngày trước.

“Tôi cho cô mười phút! Tôi chờ cô ở quán cafe ở lầu một của nhà hàng Quân Duyệt đối diện với công ty của cô.” Vẫn là giọng điệu lạnh như băng ấy, ngoài ra còn nói thêm mệnh lệnh.

“Mười phút đồng hồ quá ngắn.” Cô lại nhú chặt đầu lông mày lần nữa.

Anh nói chuyện lúc nào cũng không lễ phép như vậy sao? Không quan tâm đến có làm ảnh hưởng đến công tác của người khác hay không..

“Vậy hiện tại tôi lập tức đi lên lầu tìm cô.” Mệnh lệnh không có hiệu quả, thì dùng đến uy hiếp.

“Tổng giám đốc Mặc, anh có chuyện gì gấp lắm sao?” Lo ngại khách hàng còn ở bên cạnh, cô không thể không nín nhịn chịu đựng.

“Gọi tôi là Long! Không cho phép lại tiếp tục gọi tôi là tổng giám đốc Mặc. Mười phút, chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

“Này?”

Cúp máy?!

Anh vậy mà không có lễ phép cúp điện thoại của cô!

Gọi anh ta là Long? !

Bùi Mã Lâm thực sự nhìn không được cười khở, ở thời gian này mà anh còn nhớ kỹ chuyện ngày hôm đó hai người đùa giỡn với nhau.

Bị anh quấy rối một lúc như vậy, Bùi Mã Lâm phát hiện cô đã không còn tâm tình tiếp tục bàn bạc công việc nữa.

“Chương tiên sinh, thật xin lỗi, những việc chi tiết tiếp theo xin mời ngài nói chuyện với trợ lý của tôi, tôi có việc gấp cần phải đi xử lý trước.”

Vội vàng nói với khách hàng một câu như vậy, cầm lấy ví da, lần đầu tiên trong đời cô vì một người đàn ông mà bỏ qua công việc.

“Nhà thiết kế của công ty tôi nói cô từ chối dùng vải vóc của Ngự Lũ.” Vừa nhìn thấy cô, Mặc Khiếu Long trực tiếp mở miệng chất vấn.

Bùi Mã Lâm nhăn mày một cái, vừa nghe được một câu hỏi tội quá mức vô lý này, cô đã có chút hối hận tại sao phải bỏ lại khách hàng mà đến nơi này.

“Vải vóc của Ngự Lũ mùa này, không phù hợp với thiết kế của tôi, tôi không có cách nào sử dụng.” Cũng may, tính cách vốn hiền lành của cô cũng không làm cho cô nổi giận ngay tại chỗ.

“Tại sao lại như vậy? Tôi là tham khảo ý kiến của cô để chế tạo vải vóc!” Dù thế nào cô chắc chắn cũng sẽ không nói là mình dự đoán sai chứ!

Bùi Mã Lâm cười nhẹ, giống như đang dạy dỗ trẻ con mà giải thích: “Mặc tiên sinh, xu thế thịnh hành là một chuyện, thiết kế lại là một chuyện hoàn toàn khác, tôi dự đoán phổ biến cũng không có nghĩa là đó cũng là chủ đề mà tôi muốn thiết kế.”

“Vậy cô có thể đổi chủ đề mà, đổi nó thành xu thế thịnh hành!”

Một đề nghị cực kỳ hợp lý không phải sao? Phụ nữ mua quần áo không phải là mua nhưng bộ quần áo đang thịnh hành à.

“Tiên sinh...” Bùi Mã Lâm nhìn không được thở dài.

Người đàn ông này có chút phiền phức!

“Tôi sẽ không thay đổi chủ đề.” Cô thừa dùng giọng nói hòa ái để biểu thị lập trường của chính mình. “Tất cả đều đã được quyết định, không có khả năng nói đổi là đổi được.”

“A! Tốt, không thay đổi chủ đề, vậy theo như chủ đề của cô thì phù hợp với vải vóc của công ty nào hơn?” Anh đương nhiên nghe ra được cô đang biểu thị công khai, tâm trạng càng tồi tệ hơn. diendanlequydon.com

“Thời trang Milan của Italy.”

Mặc Khiếu Long nặng nề hít một hơi sâu. “Quả nhiên là bọn họ, nghe nói cô còn dự định đồng ý thư mời làm cố vấn thiết kế của bọn họ.”

“Tôi còn đang suy nghĩ.”

Trên thương trường quả nhiên không có bí mật nào có thể giấu được, hợp đồng hợp tác này hai ngày trước anh trai mới nhận được, không nghĩ tới anh đã biết rồi.

“Cô biết Milan là công ty cạnh tranh với Ngự Lũ sao?”

“Nghe nói qua.” Cái này có liên quan gì đến cô đâu?

“Tôi sản xuất vài vóc theo đề nghị của cô, cô lại không đồng ý, đây không phải là muốn tuyên bố chối bỏ công trạng của công ty tôi sao?” Tại sao cô lại có thể bán đứng anh!

Nghe ra được sự chỉ trích trong lời nói của anh, Bùi Mã Lâm cực kỳ không đồng ý. “Tôi đã xem qua vài vóc của Ngự Lũ, rất có tính thị trường, tuyệt đối sẽ không vì tôi không dùng mà treo đầu.” Tại sao anh lại có thể nói cô giống như đang nói người xấu vậy chứ?

Mặc Khiếu Long đương nhiên biết vài vóc của mình không tệ, không có khả năng bị treo, tuy nhiên chỉ là không có cách nào chấp nhận được người phụ nữ của mình gia nhập vào công ty đối địch của mình.

“Lâm Lâm, theo quan hệ hiện tại của chúng ta, em không nên làm như thế.” Vẫn tiếp tục giọng nói chỉ trích như cũ.

“Không nên làm như thế nào?”

Quan hệ của chúng ta?

Là quan hệ như thế nào?

“Triển lãm vài vóc quốc tế là trường hợp tốt nhất để Ngự Lũ thể hiện ra năng lực của mình, em không đồng ý giúp anh, ngược lại đi giúp thời trang Milan, điều này làm cho anh cảm thất rất mất mặt, em biết không?”

Sau buổi bán hàng từ thiện, giới thương nghiệp ai cũng đều biết quan hệ của hai người bọn họ rất tốt, mà hiện nay, “bạn tốt” của anh lại chạy đến công ty của đối thủ, đây không phải rõ ràng là đánh vào mặt anh một cái bạt tai thật mạnh à.

Bùi Mã Lâm không dám tin nhìn người đàn ông đang không ngừng chỉ trích mình trước mặt.

Cô làm cho anh mất mặt sao?

Cô đâu có!

“Anh muốn em lập tức từ chối lời mời của Milan, đến Ngự Lũ làm cố vấn thiết kế, tiền cổ vấn bao nhiêu tùy em ra giá.”

Không có phát hiện cô gái đã có chút tức giận, người đàn ông vẫn tiếp tục lấy thân phận “bạn trai” ra lệnh cho cô!

“Xin hỏi tổng giám đốc Mặc, anh dựa vào cái gì mà “đề nghị” tôi làm như vậy?” Bùi Mã Lâm bất đắc dĩ cười khổ.

Thật sự là hết cách với anh! Yêu cầu vô lý như thế vậy mà anh cũng có thể nói ra được.

“Anh là bạn trai của em, thế nên em phải đứng cùng một trận tuyến với anh.”

“Anh là bạn trai của tôi?!” Bùi Mã Lâm ngạc nhiên nhìn anh, trong lòng chấn động.

Chuyện này xảy ra lúc nào, tại sao cô lại không biết một chút nào hết vậy?

“Tổng giám đốc Mặc ——” cô nên cùng anh nói chuyện cho rõ ràng một chút.

“Gọi anh là Long.” Anh bá đạo chỉnh sửa.

“Long...” Cô bất đắc dĩ cười một tiếng, không muốn cùng anh tranh luận. “Thứ nhất, tôi không biết anh trở thành bạn trai của tôi từ khi nào; thứ hai, cho dù anh cho tôi là bạn gái của anh, thì anh cũng không thể liều lĩnh chạy đến chất vấn tôi như vậy.”

Cô sắp bị thái độ mập mờ không rõ của anh làm cho phát điên rồi!

Còn có, dục vọng chiếm hữu rất mãnh liệt của anh nữa!

Muốn cô chỉ có thể làm cố vấn cho công ty của anh? Cái này thật không có đạo lý...

Nghe được lời nói nghiêm khắc chỉ trích khác xa với tính cách dịu dàng trước kia, Mặc Khiếu Long hơi sững sờ. Cô gái này cũng có lúc tức giận mất người sao?!

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô nổi giận, mà đáng về tức giận của cô...—— Oa! Thật là đẹp! (Nguyệt: anh ấy cường bị ngược à? *shock*)

“Em tức giận à?” Bỗng nhiên Mặc Khiếu Long nhìn chăm chú vào cô giống như đang nhìn thấy một động vật thú vị.

Nhận ra được anh thay đổi, Bùi Mã Lâm cũng phát hiện vừa rồi mình phản ứng hình như hơi quá mức, áy náy cười một tiếng.

“Thật xin lỗi, hình như tôi quá kích động, chỉ là tôi không quen bị người khác chỉ vào mũi mà mắng thôi.”

Cô luôn luôn không dễ dàng nổi giận, người đàn ông này làm cho cô phải phá lệ nhiều lần.

“Vừa rồi em thật sự tức giận?” Anh xích khoảng cách lại gần hơn hỏi lại lần nữa.

“...”

Cô gái không trả lời, cho là cô ngầm thừa nhận.

Mặc Khiếu Long lộ ra nụ cười rực rỡ khó thấy. “Anh chưa nói qua anh muốn theo đuổi em sao?”

Bùi Mã Lâm lắc đầu, không biết anh đây là đang chơi trò gì.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy nghi hoặc của cô, Mặc Khiếu Long đột nhiên cầm chặt lấy tay của cô, mặt mũi tràn đầy vẻ xin lỗi nói: “Này... Thật xin lỗi, tất cả đều là do anh sai, Bùi Mã Lâm tiểu thư, xin hỏi có phải em đồng ý chấp nhận anh làm bạn trai của em đúng không?”

Anh đương nhiên biết mình chưa từng nói qua, tuy nhiên, có rất nhiều chuyện nhìn qua là biết, nhưng chưa chắc cần phải nói rõ ràng, anh vẫn cho là chính mình biểu hiện ra rất rõ ràng.

“Anh đang tập kịch nói sao?” Nhẹ nhàng tránh thoát hai tay, Bùi Mã Lâm lúng túng nhìn chung quanh một chút.

“Tiểu thư, anh là nghiêm túc.” Mặc Khiếu Long cau mày một cái, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Thật xin lỗi.” Vẻ mặt nghiêm túc của anh làm cho cô cảm thấy áy náy, vội vàng nói xin lỗi.

Mặc Khiếu Long trừng mắt liếc cô một chút, nói tiếp: “Mặt khác, anh muốn làm rõ ràng anh đến đây cũng không phải là để mắng em, chỉ là nghe được tin em từ chối đề án hợp tác của Ngự Lũ nên có chút rung động thôi.”

Anh ngừng lại một chút, đột nhiên đưa tay bao trùm lên mu bàn tay của cô. “Anh vốn cho rằng em sẽ đứng trên cùng một trận tuyến với anh, dù sao, chúng ta cũng là bạn bè trai gái, có đúng không?”

“Cái này. . .”

Một mối quan hệ phải làm cho người ta rung động nha.

“Tốt, vậy bây giờ em đã biết tấm lòng của anh rồi chứ?” Anh thở phào nhẹ nhõm lại nở cười. “Đừng nóng giận! Đi! Chúng ta đi xem phim, coi như anh bồi tội với em cũng như là lần đầu tiên hẹn hò.”

“Hiện tại á?” Bùi Mã Lâm kinh ngạc nhìn người đàn ông kéo cô đứng dậy.

“Đương nhiên là hiện tại.” Anh đã móc ra bóp da chuẩn bị trả tiền.

“Nhưng là, em còn có việc phải làm...”

(Nguyệt: Hai anh chị đã xác định mối quan hệ nên từ nay mình sẽ đổi xưng hô thành anh – em nhé)

Anh cười một cái. “Anh cũng vậy! Nhưng chúng ta cũng có thể đến rạp chiếu phim bàn công việc.” (nguyệt: đến rạp chiếu phim bàn công việc Ý nghĩ này của anh từ đâu mà có vậy? *shock*)

“Trong rạp chiếu phim làm sao có thể bàn công việc được nha...”

Người đàn ông đã nhan chân đi trước, căn bản nghe không được cô đang nói thảm gì ở trong miệng.

Thở dài, Bùi Mã Lâm quyết định từ bỏ ý định dây dưa, cười bước đi theo anh.

Là ai nói Mặc Khiếu Long là người có tính tình quái gở? Cô lại thấy anh giống như một đứa trẻ hiếu động hơn!

Mà cô... Lại rất thích nữa chứ.

Chạng vạng tối, xung quanh rạp chiếu phim, đám đông càng ngày càng tăng lên nhiều, học sinh, cùng với đám đông đi ra khỏi rạp khi bộ phim kết thúc, khu thương nghiệp trang phục thời thượng lớn nhất Đài Bắc khai trương.

“Xem được không?”

Buổi chiều tan ca đám đông cũng không nhiều lắm, nhưng anh vẫn nắm chặt tay cô chưa bao giờ buông.

“Cũng được.” Bùi Mã Lâm trả lời, tâm trạng vẫn còn sốc vì chuyện xảy ra trước khi vào xem phim.

Anh tự cho mình là bạn trai của!

Ý là, anh đang theo đuổi cô, anh thích cô?

Đối với đáp án giống như cho có của cô, hiển nhiên là Mặc Khiếu Long cực kỳ không hài lòng. “Chỉ là cũng được thôi sao? Anh thấy người phụ nữ nào cũng thích mấy loại phim tình cảm ấm áp như thế này.”

Đây nhưng là anh đặc biệt chọn vì cô đấy.

“Em không nói là không có thích mà! Em cực kỳ thích xem mấy bộ phim văn nghệ điện ảnh.” Phát hiện phản ứng của mình thật quá bình thản cô gái vội vàng lên tiếng giải thích.

Cô chỉ là không khóc đến nỗi nước mắt nước mũi tèm lem như nữ sinh ngồi ở bên cạnh thôi, cũng không có nghĩa là cô không thích.

Dáng vẻ vội vàng vàng giải thích của cô làm cho anh bất cười. “Đã có người nào từng nói em là một người tốt quá mức chưa?”

“Không có.” Bùi Mã Lâm chém đinh chặt sắt đáp. Cô là người tốt, nhưng không quá mức.

“Anh lại cảm thấy em tốt bụng quá mức, người ta muốn em làm cái gì là em làm cái đó, không muốn em làm, em cũng liều mình đi làm.”

“Đó là bởi vì anh từng có ân với em, em mới có thể làm như vậy.” Cô quen biết anh chỉ là trong suốt hai năm qua cô một mực cung cấp thông tin về xu hướng thịnh hành mà thôi.

“Thật sao? Nói như vậy, em là người có ơn tất sẽ trả nha...” Anh vốn muốn dùng đề tài này để tiếp tục ôn chuyện, nhưng bởi vì phát hiện một bóng người ở nơi xa mà gián đoạn. “Kỳ quái! Tại sao cô ấy lại ở đây vào thời gian này?”

Bùi Mã Lâm hiếu kỳ nhìn theo anh mắt của anh, chỉ nhìn thấy phía trước có mấy người trẻ tuổi đang chơi đùa.

“Người quen của anh à?”

Mặc Khiếu Long không có trả lời, nắm tay của cô nhanh chân đi về phía đám người trẻ tuổi ở phía trước.

Ba người trẻ tuổi đang đứng bên cạnh cây cột bị anh đột ngột xuất hiện làm cho giật mình, tuy nhiên, để cho bọn họ ngoài ý muốn nhất chắc là Bùi Mã Lâm đang bị Mặc Khiếu Long lôi kéo.

Bùi Mã Lâm phát hiện, mấy người trẻ tuổi kia chỉ kính sợ nhìn về phía Mặc Khiếu Long một chút, hơn ba vòng mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào người cô giống như đang nhìn người ngoài hành tinh.

“Em đi đến bên kia chờ anh.” Cô không quen trở thành tiêu điểm bị mọi người nhìn, quyết định rời đi trước.

Mặc Khiếu Long cũng không có khăng khăng giữ lấy, trực tiếp buông tay cô ra, ngay cả giới thiệu cũng không cần.

Trước khi đi, cô nghe thấy được một cô gái ở bên trong sợ hãi kêu lên. “Anh trai, anh có bạn gái mới? Thật xinh đẹp nhưng chị Linh Ngan thì sao?”

Là em gái của anh à?

Bạn gái mới? Thì ra bạn trai “mới” của cô còn có cả một người bạn gái cũ nữa.

Chị Linh Ngan? Chính là cô luật sư đi cùng với anh tối hôm bữa tiệc quyền góp đó sao?

Bùi Mã Lâm không có tiếp tục nghe, chậm rãi đi về phía quầy bán nước ở bên cạnh, trong đầu không ngừng hiện ra nhiều vấn đề.

Anh trai nói luật sư Tạ là một trong những ứng cử viên cho chức con dâu do chính bác Mặc tuyển chọn: Hôm nay, anh lại đến nói với cô, cô là bạn gái của anh...

Từ lúc nào cô lại trở thành người thích chia rẽ tình cảm của người khác vậy!

Giải quyết xong một đám chuyện gây phiền phức, Mặc Khiếu Long đi đến quầy bán cà phê ở chính giữa tìm người bạn gái đang ngồi ngẩn người.

“Đang suy nghĩ cái gì vậy?” Anh kéo cô từ trên ghế đứng lên, dường như không có ý định ngồi xuống uống cà phê với cô.

Không sai, sau khi gặp được Mặc Linh Lung chuyên gia gây phiền phức này, nơi này cũng không phải là nơi nên ở lại lâu.

“Đang nghĩ bạn gái của anh.” Nhìn lấy bàn tay nhỏ bị nắm ngón tay của anh nắm chặt, Bùi Mã Lâm cười đến quý dị.

Không biết anh sẽ giải thích như thế nào khi bị em gái của mình “vạch trần”.

“Sao lại nghĩ chính em?” Không biết là đang giả ngu vẫn là thật sự không hiểu rõ, anh nhú nhú mày hỏi lại.

“A?” Bùi Mã Lâm nghe không hiểu.

“Anh nói em chính là bạn gái của anh! Tại sao phải nghĩ đến chính mình?” Sờ sờ cái mũi nhỏ có chút hồng hồng của cô, trong giọng nói của anh có mang theo chút trách cứ.

Động tác thân mật, làm cho cô ngại ngùng cười một tiếng, trong lòng có chút rung động.

Thì ra, đây chính là cái cảm giác được gọi là bị điện giật! Trái tim của cô, đập thật nhanh, thật sốt sắng.

“Thế luật sư Tạ Linh Ngạn thì sao?” Cô cố ý cúi đầu xuống trốn tránh động tác trêu chọc của anh, hờ hững mở miệng hỏi.

Mặc Khiếu Long nhẹ nhàng cười một tiếng, lấy tay nhẹ nhàng nâng hàm dưới của cô lên, để cho đôi mắt của cô nhìn thẳng với đôi mắt của anh. “Em đang ghen à?”

Bùi Mã Lâm nhướn mày, nhăn nhó cái mũi. “Thật xin lỗi, em vẫn không hiểu rõ chính mình đang đóng vai kiểu người gì, không biết phải ghen cái gì.”

Trong vòng một ngày đột nhiên trở thành bạn gái của người ta, sau đó lại bị coi là bên thứ ba, thân phận chuyển đổi kiểu này làm cho cô có chút không hiểu được, tại sao lại phải ăn dấm?

“Cách nói chuyện của em rõ ràng là đang ghen.” Mặc Khiếu Long vươn tay kéo cô gái đang oán giận lại gần về phía mình, cười ra lệnh nói. “Nói em thích anh đi!”

“Anh đang làm cái gì vậy?”

Mặc Khiếu Long đột nhiên gần sát lại làm cho cô khẽ run lên, sau đó lại nghe được mệnh lệnh, càng là cho cô nhú diendanlequydon.com chặt mày, nhìn chăm chăm vào anh giống như đang nhìn kẻ điên. Lên con à!

“Mau nói nhanh, em thích anh!” Anh chơi xấu càng ôm cô chặt vào trong lòng hơn, chờ đợi cô trả lời.

Bùi Mã Lâm giãy dụa lúng túng nhìn chung quanh một chút, cô không quá thói quen ôm ấp trước công chúng như thế này.

Chỉ là cô có giãy dụa cũng tốn công vô ích, Mặc Khiếu Long khẽ vung tay một cái, ngay lập tức lại ôm cô trở lại trong ngực.

“Hello! Anh vẫn chờ.”

Tên thô phi này...

Bùi Mã Lâm nhin cười, quật cường nín chặt bờ môi.

Cô im lặng không nói một lời nào!

“Lâm Lâm, nói em thích anh đi...” Anh cố ý dí sát miệng vào bên tai của cô thổi khí khẽ gọi.

“Anh thực sự rất đáng ghét...” Cảm giác nhột nhột, ngứa ngứa làm cho cô cười né tránh, từ đầu đến cuối cũng không trực tiếp trả lời câu nói của anh.

Mặc Khiếu Long không để cho cô tránh né, dễ dàng lại ôm cô trở lại.

Hai người lớn giống như đứa trẻ con, cố chấp đứng ở bên cạnh quán cà phê nhìn nhau đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Anh trai “

Mặc Khiếu Long cùng Bùi Mã Lâm đơn giản chỉ là đùa giỡn nhìn nhau, độ sức với nhau xem ai có thể chịu được được lâu hơn, không nghĩ tới, lại dẫn đến người thứ ba đứng xem.

Một giọng nói đột nhiên vang lên, làm cho hai người giật mình.

Thật là lãng mạn nha! Ánh mắt của Mặc Linh Lung gian xảo, cười mờ ám nhìn xem hai người đang liếc mắt đưa tình, ánh mắt kia, hớn hở giống như nhìn đến máy tiền ở ven đường.

Oa! Thật sự là kiếm lời rồi! Phát hiện được chuyện tình yêu của anh trai.

Khi nhìn thấy rõ người đến, sắc mặt của Mặc Khiếu Long lập tức chùng xuống.

“Em lại muốn làm cái gì hả?” Không phải anh đã đưa tiền cho bọn họ đi xem phim rồi sao?

Cô gái từ khi sinh ra đã lấy việc tra tấn anh trai làm vui, cười nhếch miệng. “Không, bọn em không có muốn làm gì...” Một đôi tay xua xua như trống bỏi. “Chúng em chỉ là đi ngang qua... Chỉ là đi ngang qua.”

Cách nói của cô, lập tức dẫn đến một đám người đứng ở bên cạnh nói hùa theo. “Đúng, thật sự chỉ là đi ngang qua. diendanlequydon.com Anh họ, thật xin lỗi, bọn em muốn đi đến sảnh A xem phim, cho nên đi ngang qua nơi này...” Người con trai đứng xem chỉ chỉ về phía trước, liên tục gật đầu nói xin lỗi.

“Xin hai người cứ tiếp tục, xin mời tiếp tục, chúng em không quấy rầy.”

Nói, cười, một đám chuyên gây cười xen ngang cứ giải tán ngay lập tức như vậy.

Bọn họ căn bản là cố ý!

Mặc Khiếu Long vừa bức mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn mấy người đã chạy xa mắt.

Đường đi vào phòng chiếu phim có bao nhiêu đường, đâu nhất thiết phải đi bằng con đường có anh cùng Bùi Mã Lâm đang đứng đầu cơ chứ, một lý do thật tốt để đến quấy nhiễu.

Bọn nhóc ranh con này...

Lần này thì tốt rồi, ngày mai, anh dám chắc ngày mai cả nhà ai cũng biết anh dẫn theo bạn gái đi đến rạp chiếu phim xem phim.

“Người nhà của anh?” Bùi Mã Lâm nhìn theo mấy người trẻ tuổi vừa chạy còn vừa quay đầu nhìn lại, lộ ra ánh mắt hậm hộc. Nghĩ cô không có cách nào có thể vui chơi hoạt bát như vậy.

“Ừm... Một đám nhóc tính nghịch.”

“Bọn họ rất hoạt bát, cũng cực kỳ đáng yêu nữa.”

“Chớ bị bề ngoài của bọn họ lừa gạt, nhất là con nhóc mặc quần áo màu đỏ kia.” Cô gái mặc quần áo màu đỏ mà anh nói cũng chính là Mặc Linh Lung.

“Em lại cảm thấy cô ấy rất tốt, rất xinh đẹp lại còn sáng sủa nữa.” Cô thật sự rất hy vọng cũng có một đứa em gái, có thể cùng tâm sự với cô.

“Hừ! Không có đoan trang như một cô gái nên có, xinh đẹp, sáng sủa thì có gì tốt... Được rồi, không để ý đến bọn họ nữa, yêu cầu vừa rồi của anh, em vẫn chưa trả lời anh.” Lời nói xoay chuyển, anh quay trở lại chủ đề vừa rồi.

Bùi Mã Lâm bị anh chọc cho lại cười rộ lên. “Không có ai sẽ bá đạo yêu cầu một cô gái nói những lời này cả.” (Nguyệt: ai nói không có chứ, có nhân chứng sống hần hoi nhé)

“Những yêu cầu như thế này mà được coi là bá đạo sao?” Người đàn ông lộ ra vẻ mặt không hiểu. “Được thôi! Để thể hiện anh không phải là người đàn ông bá đạo, vậy để anh nói trước, anh thích em, anh thích Bùi Mã Lâm!” Anh đột nhiên lớn tiếng nói. (Nguyệt: cái này không gọi là bá đạo, mà được gọi là mặt dày)

“Này! Nhỏ giọng một chút!” Cô giật mình, vội vàng nhắc tay che lại cái miệng đang nói kia.

Ba!

Rất tốt, bàn tay nhỏ tinh tế của cô, vừa vận đưa vào miệng sói, ngang nhiên bị anh hôn trộm một cái.

“Anh...” Bùi Mã Lâm vội vàng thu tay lại, khuôn mặt đỏ bừng, nhìn chằm chằm anh giống như đang trách cứ một đứa trẻ không nghe lời.

Người đàn ông nghiêm túc này tại sao lại có những lúc trẻ con như vậy chứ!

“Này!” Anh thúc dục.

Người đàn ông ăn vụng thành công, lộ ra vẻ mặt chờ mong.

“Em... Em...” Cô biết người ta đường đường là tổng giám đốc của một công ty lớn đều cúi đầu tỏ tình, cô cũng nên bày tỏ một chút, nhưng là...

Còn Tạ Linh Ngạn thì sao?

Cô không có cách nào xem nhẹ lời nhắc nhở của anh trai và Từ Kinh được.

Nhìn Bùi Mã Lâm vẫn luôn chần chờ, làm cho người đàn ông vốn đang tự tin, vẻ mặt dần dần trầm xuống.

“Chẳng lẽ em lại muốn anh hôn em rồi em mới nguyện ý nói——” (Nguyệt: vô sỉ, mặt dày y chang cái người nào đó)

“Đừng...”

Nhìn anh cố ý lộ ra vẻ mặt tà ác, bị dọa đến cô tranh thủ thời gian vội đầu vào trong ngực của anh trốn tránh.

Mặc Khiếu Long thỏa mãn ôm chặt cô, khoe miệng mới lộ ra nụ cười. “Đây là biểu thị em cũng thích anh đúng không?”

Người đẹp chủ động ôm ấp yêu thương, chắc hẳn là đáp lại đúng không!

Người trước ngực không có phản ứng, chỉ là, hai tay chậm rãi vòng qua phần eo của anh, nhẹ nhàng ôm lấy.

Cô thích anh.

Từ hai năm trước đã thích rồi.

Trường nữ sinh cấp 3 không có một người nam sinh nào, Đại Học lại là nơi toàn có các cô gái châu Âu tóc vàng mắt xanh, đáng người xinh đẹp.

Qua, chưa từng có ai chú ý tới cô gái Phương Đông là cô cả; càng không có một người đàn ông nào sẽ chú ý tới cô gái dùng kính mắt che đi hơn phân nửa khuôn mặt như cô.

Cô gái có khuôn mặt, và cách ăn mặc lôi thôi.

Nhưng ở hội trường của hội chợ triển lãm Frankfurt, anh lại chú ý đến sự tồn tại của cô dưới vẻ bề ngoài nhếch nhác.

Nghe cô nói chuyện, cùng bàn bạc ý tưởng với cô, cuối cùng còn là nơi cung cấp vài vóc trợ giúp cho cô.

Cô phải cảm ơn anh, càng làm cho cô mê muội, tâm trạng như thế này kéo dài suốt hai năm qua chưa bao giờ gián đoạn.

Chỉ là, với cá tính luôn luôn tự ti của cô làm cho cô lựa chọn ẩn thân ở phía sau email.

Mà bây giờ, một đồng nghi hoặc chưa được tìm hiểu, làm cho cô không thể nói lên lời.

Cô muốn nói lại thôi, đôi mắt lại mang chút ai oán, để cho Mặc Khiếu Long có chút đau lòng. “Không sao, anh sẽ không bắt buộc diendanlequydon.com em, chỉ cần em không từ chối anh, anh muốn em làm bạn gái của anh là quyết định của anh, anh chắc chắn sẽ không thay đổi ý định.”

Mặc dù, anh chưa bao giờ nhượng bộ với bất kỳ cô gái nào như thế này cả.

Tuy nhiên ——

Cô không phải là bất kỳ cô gái nào.

“Cám ơn anh.” Nhìn người đàn ông quan tâm mình, đôi mắt của Bùi Mã Lâm có chút hồng hồng.

Không ngờ rằng người luôn luôn cao cao tự đại như Mặc tổng, tình yêu dành cho cô lại tôn trọng như vậy.

“Đưa ngốc, làm sao lại khóc!”

Anh cầm lấy khăn tay, giúp cô lau đi vệt nước mắt ở khóe mắt.

“Cám ơn anh... Nhưng là, còn có một việc, em muốn xin anh cũng hãy tôn trọng em...” Bùi Mã Lâm lau lau nước mắt, nước mũi, quyết định một hơi nói ra hết tất cả mọi chuyện.

“Chuyện gì?” Chuyện gì cũng không quan trọng, nhìn đáng vẻ hai mắt của cô đầy nước mắt đỏ hồng của cô, đã làm cho anh hoàn toàn đắm chìm.

“Ừm... Em sẽ không bởi vì anh thích em mà sẽ thay đổi chủ đề thiết kế theo mùa, cũng sẽ không dùng vài vóc của Ngự Lũ.” Những chuyện như thế này cô phải nói cho rõ ràng trước.

Mặc Khiếu Long nghe đến mấy câu này đầu tiên là sửng sốt, lập tức, mở miệng cười to.

“Anh thật sự rất thích em, Bùi Mã Lâm...” Anh căn bản không nghĩ đến yêu cầu đứng đắn của cô lại là cái này.

Cô bé này, rất có ý tứ!

Không có chút nào báo trước, anh cúi đầu xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, rất nhẹ, cực kỳ ôn nhu, rất lịch sự, cũng rất ngắn, khoe miệng hiện đầy nụ cười.

Chắc cả thế giới này cũng không tìm được một cô gái nào thành thật giống như cô như vậy .

Tuy nhiên, cô không có chính miệng nói ra cô thích anh; nhưng là, anh tin chắc là, cô ấy thích anh.

Cô gái phát hiện mình lại bị đánh lén lần nữa, ngo ngắc đưa ngón trỏ ra xoa xoa nhẹ bờ môi, sững sờ nhìn người đàn ông mặt mày hớn hở.

Kì lạ, lần này cô nói thẳng là không giúp anh, vì sao anh lại còn vui mừng như vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7

Editor: --Tứ Minh--

Đây chính là yêu đương.

Mặc dù, chỉ có một bên công khai thừa nhận, nhưng chỉ cần bên người bị theo đuổi chưa từ chối thì cảm giác yêu đương vẫn mê người lại ngọt ngào.

Bùi Mã Lâm phát giác chính mình thế nhưng lại mất hồn mất vía cả ngày, một mực suy nghĩ có nên chủ động đáp trả lại tình yêu của anh hay không?

Nhất là, suốt hơn một tuần lễ để nay, anh theo đuổi cô càng ngày càng công khai.

Tặng hoa, đưa vải, tặng quà, công khai đến mức cả công ty đều biết tổng giám đốc Mặc đang theo đuổi giám đốc nhà mình. Đường như anh rất nghiêm túc...

Nhưng là... Cô có nên hỏi rõ mối quan hệ giữa anh và Tạ Linh Ngạn hay không?

“Lão bản, Ngự Lũ lại đưa tới một nhóm vải mẫu kiểu mới, có cần mang vào không?” Cửa phòng làm việc của cô đột nhiên bị mở ra, một đầu tóc xù kẹp đầy kẹp tóc hình con bướm thò vào đầu vào dò xét hỏi, đây là trợ ý của cô – Lý Tiểu Mễ.

Bùi Mã Lâm mỉm cười, cô đã quá quen thuộc với cách xưng hô kỳ quái và cách tạo hình kỳ quái của người trẻ tuổi này rồi. “Không cần, tạm thời em vẫn để ở phòng thiết kế đi!”

“Vậy còn cái này thì sao?” Tiểu Mễ nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, từ phía sau lấy ra một đóa hoa hồng được làm bằng thủy tinh.

Không cần phải hỏi nhiều. Bùi Mã Lâm đương nhiên biết đóa hoa này được lấy đến từ nơi nào .”Cầm lại đây đi.”

Cô trợ lý nhỏ nghe lời cầm hoa hồng đi đến bên cạnh cái bàn của cô, đặt xuống ngồi xuống.”Lão bản, tôi thấy cái người tổng giám đốc Mặc kia rất yêu ngài, cũng cực kỳ lãng mạn, mỗi lần tặng hoa hồng cũng không giống nhau.”

Lần trước gửi đến là một đôi hoa tai kim cương hình hoa hồng, lần trước nữa là một hộp âm nhạc hình hoa hồng, dù sao mỗi lần gửi đều có liên quan đến hoa hồng!

Mặc Khiếu Long biết lãng mạn?

Bùi Mã Lâm không có trả lời, chỉ là yên lặng lắc đầu.

Sau ngày đi xem phim đó xong, bọn họ hẹn hò cũng chỉ có điện thoại nói chuyện phiếm, cùng với đưa đến một đồng vải mẫu cũng với mấy vật trang sức hình hoa hồng quý muốn chết kia.

Nói thực ra, thật sự cô không nhìn ra anh lãng mạn chỗ nào cả.

“Lão bản, ngài nhìn xem, hôm nay là hoa hồng được làm bằng thủy tinh nhé!” Cố gắng thu hút sự chú ý của lão bản, cô gái nhỏ cầm hoa hồng đưa qua đưa lại trước mặt của Bùi Mã Lâm.

“Tại sao cô biết đó được làm từ thủy tinh?” Bùi Mã Lâm tức giận nói, đưa tay cầm lấy lễ vật thuộc về mình.”Theo như tôi thấy thì nó rõ ràng là được làm từ pha lê.”

Nhìn! Lại là một cái quý cực kỳ lãng mạn!

Lý Tiểu Mễ nghe vậy mở lớn mắt to không dám tin nhìn về phía cô.”Hoa được làm bằng pha lê? Lão bản, ngài đừng đùa tôi nữa có được hay không? Chỉ ít hoa hồng này còn có ký hiệu một con thiên nga, bên trên hoa có khắc một đồng chữ tiếng anh, ngài cho rằng tôi là người không biết nhìn hàng như vậy sao?”

“Được rồi, cô rất biết nhìn hàng..”

Bùi Mã Lâm cất lễ vật vào trong ngăn kéo, cô không muốn vì một đóa hoa hồng mà phải nghe một bài dài giới thiệu về chuyện xưa của mấy nhãn hiệu nổi tiếng.

Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên ——

“Alo? Văn phòng Mã Lâm xin nghe.” Lý Tiểu Mễ nhanh tay hơn cô một bước cầm điện thoại lên nói.

“Tiểu Lâm, anh là Mặc Khiếu Long.” Người đầu dây bên kia nói ra tên tuổi của mình.

“Tổng giám đốc Mặc...” Nghe được ba từ “Mặc Khiếu Long”, Lý Tiểu Mễ khoa trương nhảy từ trên bàn xuống.”Xin ngài chờ một chút , xin chờ một chút, lão bản, ngài có điện thoại của người yêu này.”

Chỉ thấy cô giống như đang trao giải cầm điện thoại dâng lên cho Bùi Mã Lâm, ánh mắt sáng rực lên.

Ông trời ơi! Thật kích thích, cô thế nhưng lại trực tiếp nhận điện thoại của người đang theo đuổi lão bản của mình.

Bùi Mã Lâm dùng ánh mắt trách cứ cô ăn nói linh tinh.

Cái gì mà điện thoại của người yêu! Còn hô to gọi nhỏ với điện thoại, như thế này cô làm sao mà dám nghe điện thoại nữa chứ?

“Alo... Tôi là Bùi Mã Lâm” Cuối cùng là cô vẫn nhận.

“Thích hoa hồng ngày hôm nay không?”

Còn may, dường như anh không nghe thấy mấy lời nói điên cuồng của con nhóc Tiểu Mễ kia.

“Ừm...” Cô cúi đầu xuống mỉm cười, đến ngay cả chính cô cũng cảm thấy mình cười có chút ngốc.

Thật là lạ! Vì sao từ sau khi anh nói là anh thích cô, mỗi lần vừa nghe được giọng nói của anh cô lại cười ngây ngô như vậy nhỉ?

“Đó là anh mời công ty đặc biệt chế tạo trước, ở bên trên có chữ viết tắt tên tiếng anh của em.”

“Cám ơn anh.” Cô chợt dạ nói tiếng cám ơn.

Bị Lý Tiểu Mễ quấy phá, cô vốn không có cơ hội quan sát hoa hồng thật kỹ, lại càng không cần phải nói đến việc nhận ra chi tiết nho nhỏ này.

Nhìn không được, cô ngẩng đầu tròn mắt liếc nhìn tên quý nhỏ này một chút.

Lại phát hiện không biết từ lúc nào, tên quý nhỏ này đã dí sát lỗ tai vào bên cạnh điện thoại để nghe lén.

Cô mau đi ra ngoài làm việc nhanh! Bùi Mã Lâm dùng khẩu hình miệng nói ra mệnh lệnh này.

Cô gái kia thế nhưng lại giả vờ làm đáng vẻ như nhìn không hiểu!

“Nghĩ anh không?” Hết lần này tới lần khác Microphone lúc này lại truyền tới một câu hỏi cực kỳ buồn nôn.

Bùi Mã Lâm biết mặt mình rất đỏ.

Hiển nhiên cô gái Lý Tiểu Mễ kia cũng nghe được, nhếch miệng cười đến tận mang tai, làm một cái mặt quỷ với cô đối.

“Lâm Lâm!” Cảm giác được cô không quan tâm, người đàn ông khề gọi qua Microphone .

“Ừm...” Cô vội vàng lên tiếng trả lời.

“Anh nói anh nhớ em.”

“A...”

Đáp án quá mức bình thản lại làm cho Mặc Khiếu Long có chút tức giận.”Em không thể biểu hiện được thân thiết hơn một chút sao?”

“Em...” Cô bị mắng cực kỳ oan uổng, có người ngoài đứng ở một bên nghe lén hai người nói chuyện, làm sao cô có thể nói chuyện thân thiện được .

“Xin anh chờ một chút... Xin chờ một chút...”

Không còn cách nào khác, cô tranh thủ thời gian lấy tay của mình che Microphone lại, nhìn sang phía Lý Tiểu Mễ nghiêm nghị nói: “Tiểu Mễ! Cô đi ra ngoài làm việc đi!”

“Lão bản!” Lý Tiểu Mễ bị đáng vẻ nghiêm nghị của cô dọa cho hoảng sợ nháy nháy mắt một cái.”Nhưng là, em còn có việc muốn báo cáo!”

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy lão bản xinh đẹp tức giận.

Tuy nhiên, cô không sợ, tin tức bất quái mới là quan trọng nhất! Toàn bộ nhân viên nữ trong công ty đều đang chờ đợi lấy được tin tức bất quái từ phía cô.

Bùi Mã Lâm dùng ánh mắt lại ra hiệu cô một lần nữa, con quỷ nhỏ kia vẫn chưa từ bỏ ý định đứng im ở đấy.

Chết tiệt! Chỉ trách bình thường mình quá cưng chiều bọn họ mà!

Mặc dù che Microphone lại nhưng ít nhiều gì Mặc Khiếu Long vẫn nghe được cuộc trò chuyện của hai người bọn họ.”Cô gái vừa rồi nghe điện thoại vẫn còn ở bên cạnh em à?”

“Ừm” Cô ưỡn oai trả lời.

“Em đưa điện thoại cho cô ấy đi.” Tổng giám đốc Mặc đột nhiên đưa ra yêu cầu.

“Làm cái gì vậy?”

“Em cứ làm theo lời của anh nói là được.”

“Được rồi!”

Bùi Mã Lâm theo lời cầm điện thoại đưa cho Lý Tiểu Mễ.”Mặc tổng muốn nói chuyện với cô này.”

Lý Tiểu Mễ bị chiếc điện thoại đột nhiên đưa qua làm cho giật mình.”Vì sao vậy?”

“Nhanh nhận đi! Anh ấy muốn nói chuyện với cô.” BùiMã Lâm cười cười nhìn đáng vẻ xem điện thoại làm mãnh thú độc xà của cô, bắt đầu cảm thấy thú vị.

Lòng hiếu kỳ làm cho cô gái nhỏ chậm rãi vươn tay nhận lấy điện thoại. “Alo...”

Mới đưa đến bên tai, giọng nói của Mặc Khiếu Long lập tức được truyền đến từ đầu bên kia. “Nếu như cô có thể rời khỏi văn phòng của nhà thiết kế Bùi trong vòng ba mươi giây, tôi sẽ cho cô một vé máy bay vừa đi vừa về đến Tokyo.”

“Thật sự?” Tròng mắt của Lý Tiểu Mễ đột nhiên mở thật lớn.”Được! Tôi sẽ lập tức rời đi!”

Chỉ thấy gián điệp Tiểu Mễ vốn còn muốn mặt dày mày dạn ở lại nghe trộm tiếp, lập tức nhét điện thoại lại vào tay của Bùi Mã Lâm, nhanh chóng xông ra ngoài cửa giống như tia chớp.

“Này! Vừa rồi anh nói cái gì với cô ấy vậy?” Bùi Mã Lâm nhận điện thoại ngạc nhiên hỏi.

“Cô ấy đi rồi?”

“Ừm... Chạy ra ngoài giống như kiêu đi chạy nạn ấy.”

“Rất tốt.” Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại cười khê.”Tôi nay gặp mặt đi!”

Cô bé kia đi như thế nào không quan trọng, quan trọng là, anh muốn nghe giọng nói của cô, muốn nhìn cô.

Buổi tối cuối tuần, là khoảng thời gian dành riêng để đi hẹn hò với người yêu, không cho phép bị phá hỏng, anh đã không được gặp cô cả một tuần rồi.

“Tốt!” Bùi Mã Lâm hơi hơi đỏ mặt nhẹ nhàng gật đầu, dường như anh đang đứng ở trước mặt cô vậy.”Đi nơi nào?”

“Anh sẽ đến đón em”

“Không cần đâu, chúng ta hẹn địa điểm đi.” Cô đã chịu đủ những ánh mắt thăm dò của mấy cô gái nhỏ đang động lòng xuân trong công ty rồi.

“Em không thích công khai quan hệ của hai chúng ta?” Phản ứng của cô làm anh phải suy nghĩ lung tung.

“Không phải... Là mấy tên quỷ nhỏ trong công ty đó quá phiền phức, em không muốn chuyện riêng của chính mình trở thành đề tài cho người ta nói chuyện phiếm”

“Ha ha ha... Anh lại cảm thấy chơi như vậy rất vui mà.” Yêu thích một người vốn là nên lớn mật nói ra.

“Thì ra anh đưa mấy lễ vật kia là cô ý muốn nhìn em trở thành trò cười cho người ta!” Cô gắt giọng.

“Không, là anh muốn công bố cho toàn thế giới biết, anh đang theo đuổi em”

“Anh...” Cô muốn mở miệng mắng anh, nhưng lại có một luồng vui sướng ngọt ngào xông lên đầu.

Công bố cho toàn thế giới anh anh theo đuổi cô?

Nói như vậy, anh đã chia tay với Tạ Linh Ngan?

“Được rồi! Không trêu chọc em nữa, anh nhờ em là hộ một bộ trang phục, đã làm xong chưa?”

“Làm xong rồi, chờ một chút em sẽ mang đi đưa cho cô ấy.”

“Như vậy thì tốt! Vậy ngày mai chúng ta gặp nhau tại công ty của Tiểu Lung.”

“Được.”

“Anh nhớ em, Lâm Lâm” Anh lại lặp lại một lần nữa.

“Ừm” Cô vẫn trả lời như cũ, trong lòng lại mỉm cười, miệng lại không thể nói ra được những lời nhiệt tình.

Bởi vì tính cho đến cho hiện tại, cô vẫn chưa thể tin, điều kiện cực tốt như Mặc Khiếu Long vậy mà lại theo đuổi cô.

“Bùi tiểu thư!”

Cầm theo túi sách, Bùi Mã Lâm vừa mới đi ra khỏi cửa công ty, đã phát hiện có người đang gọi cô.

“Luật sư Tạ!” Bùi Mã Lâm kinh ngạc nhìn Tạ Linh Ngan đang chắn ở trước mặt của cô, tuyệt đối không nghĩ đến lại có thể gặp cô ở chỗ này.

“Cô muốn đi ra ngoài à?”

“Ừm... Tôi đi đưa quần áo cho khách hàng.”

“Mấy chuyện như vậy cũng phải để cô tự mình đi làm sao? Cô là nhà thiết kế nổi tiếng cả thế giới đều biết? Còn vừa làm nhân viên đưa hàng nữa sao?”

“Đây là bộ trang phục của một người bạn rất quen, tôi thuận tiện đi thăm cô ấy một chút.” Bùi Mã Lâm nhàn nhạt nói, cũng không cho rằng đây là chuyện cỡ nào không được. “Xin hỏi cô đến nơi này là...” Tầng lầu này là phòng làm việc của thời trang Mã Lâm, chẳng lẽ trong công ty của cô có người quen của cô ấy?

“Tôi đến đây là tìm cô.”

“Tìm tôi?” Bùi Mã Lâm kinh ngạc lộ rõ không chút nào che giấu. “Xin hỏi cô có chuyện gì chỉ giáo sao?”

“Nghe nói Mặc Khiếu Long tặng cho cô một đôi khuyên tai kim cương và một hôm âm nhạc bằng sứ?” Tạ Linh Ngan cũng không nhiều lời, vừa mở miệng cũng là sắc bén vào thẳng vấn đề.

Bùi Mã Lâm nhú nhú mày, không có đáp lại, im lặng chờ đợi câu tiếp theo của cô.

“Không cần kinh ngạc, đây là chủ tịch Mặc nói cho tôi biết, bởi vì anh ấy không hy vọng sau khi tôi biết lại hiểu lầm điều gì, cho nên đã nói trước với tôi.”

Bùi Mã Lâm im lặng nhìn về phía cô. Vì vậy? Mục đích của cô là gì?

“Tôi biết gần đây dường như Mặc Khiếu Long tiến hành theo đuổi cô, hai người còn đi xem phim điện ảnh.” Tạ Linh Ngan cười cười nói.

Có trời mới biết! Lúc cô mới nghe được tin tức này từ người bạn, cô đã tức giận đến mức chỉ thiếu chút nữa là phun máu.

Không ai hiểu được, cô kết giao với Mặc Khiếu Long hơn hai năm qua, anh hẹn cũng không thêm hẹn cô đi xem phim qua dù chỉ là nửa bộ; không nghĩ tới mới quen biết người phụ nữ này mới có một, hai tháng, hai người đã cùng nhau đi xem phim.

“...” Bùi Mã Lâm vẫn không nói một câu mà chỉ im lặng nhìn cô như cũ, trong lòng ít nhiều cũng hiểu một ít.

Xem ra, Mặc Khiếu Long căn bản còn không có chia tay với cô ta!

“Thực tế, đơn thuần mời nhau ăn một bữa cơm, cùng nhau đi xem phim điện ảnh, cũng không nói lên được điều gì, đúng không?” Tạ Linh Ngạn hào phóng nói. (Nguyệt: Gớm, ghen tỵ với người ta thì nói thẳng đi cho rồi, còn bày đặt ra vẻ nữa chứ, xì, tôi khinh *khinh bỉ nhìn Tạ Linh Ngạn*)

Lần này Bùi Mã Lâm gật gù đầu, đồng ý với cách nói của cô.

Tạ Linh Ngạn cười một cái, nói tiếp đoạn tiếp theo. “Trừ phi, cả hai bên còn có ý định cùng tiến thêm một bước nữa, như vậy ý nghĩa lại hoàn toàn khác.” Cô ngừng một chút, yên lặng nhìn phản ứng của Bùi Mã Lâm.

Như mong muốn của cô, khuôn mặt vốn luôn bình tĩnh kia xuất hiện một chút dao động.

Tạ Linh Ngạn gật gù đầu, nói tiếp: “Tôi không biết mục đích của cô là gì, có thể là muốn yêu thương lâu dài, kết hôn rồi sinh con; ngay cả mục đích của bác Mặc và Khiếu Long cũng không giống nhau, bọn họ hi vọng mượn chuyện Khiếu Long cùng đi người có dính liú đến nhau thậm chí là đám cưới để mở rộng bản đồ của công ty Ngự Lũ.”

“Đây là do chính cô tự nghĩ lung tung đúng không!” Bây giờ là thời đại nào rồi, làm sao còn có thể có chuyện tính toán hai bên cùng có lợi buồn cười như thế này cơ chứ?

“Tôi cũng thực sự hy vọng là chính mình suy nghĩ lung tung, nhưng là...” Tạ Linh Ngạn cố ý dừng một chút, ra vẻ thần bí.

“Cô nghĩ thử xem, ngoài danh tiếng của thời trang Mã Lâm ra, cô cảm thấy cô có điểm nào ưu tú hơn so với tôi không? Dung mạo? Dáng người? Vẫn là trí tuệ?”

“...” Bùi Mã Lâm bị hỏi khó, quay đầu nhìn xem Tạ Linh Ngạn, cô không thể phản bác được.

Không sai, các phương diện của cô xác thực là đều thua kém Tạ Linh Ngạn một bậc.

“Không có, đúng không?” Về mặt của cô làm cho cô cảm thấy rất hài lòng. “Chỗ duy nhất cô có thể hơn tôi cũng chỉ có danh tiếng, vậy cô nghĩ xem, vì sao Khiếu Long lại thích cô chứ?” (Nguyệt: bắt đầu cảm thấy ghét Tạ Linh Ngạn này rồi, lập team anti tẩy chay cô ta mới được. *phẫn nộ*)

“...” Từ trong lời nói của Tạ Linh Ngạn cô đã giải đáp được điều nghi hoặc từ trước đến nay trong lòng cô.

“Bùi tiểu thư, cô là người thông minh, chắc chắn có thể nghĩ ra được nhưng điều bí ẩn ở bên trong này rồi.”

“Cô nói cho rõ ràng đi! Tôi không thông minh, nghĩ không ra được bí ẩn ở bên trong.” Cô chán ghét phảo làm những phỏng đoán không có căn cứ kia.

“Được thôi! Bác Mặc nói với tôi, nếu như Khiếu Long có thể cưới cô, điều này không chỉ làm cho danh tiếng của Ngự Lũ tăng lên ở thị trường thời trang Châu Âu, mà còn có thể không cần lo lắng chuyện cô đi tranh giành độc công nghệ vải nano với Khiếu Long nữa.”

“Tôi đã sớm nói với anh ấy tôi không muốn tranh giành với anh ấy rồi!”

“Nhưng là cô cũng không có viết cam kết từ bỏ cho độc quyền công nghệ nano!” Tạ Linh Ngạn nhắc nhở.

Trái tim của Bùi Mã Lâm tự dưng run rẩy một cái. Bản tính của con người có thật là đen tối như vậy sao? Nếu như anh thật sự muốn viết cam kết, thì chỉ cần nói với cô, cô chắc chắn sẽ viết mà.

“Bùi tiểu thư, nói thực ra tôi cũng không thích ý nghĩ cùng cách làm của bọn họ, nhưng bác Mặc nói với tôi, trừ khi cô từ bỏ không chơi, nếu không, Khiếu Long chắc chắn sẽ không lấy tôi, bởi vì giá trị lợi dụng của tôi không lớn hơn cô.” Tạ Linh Ngạn cười khổ, tiếp tục nói.

“Tôi thừa nhận, hôm nay tôi đến nơi này trong lòng tôi cực kỳ mâu thuẫn, một mặt là không đồng ý với cách lấy tình yêu và hôn nhân làm lợi thế của nhà họ Mặc, một mặt khác tôi lại hi vọng sự nghiệp của Khiếu Long có thể thuận buồm xuôi gió, vì sự nghiệp của anh, tôi nên hi sinh cơ hội để hai chúng tôi yêu nhau, để cho nhãn hiệu thời trang Mã Lâm, trở thành vật sở hữu của Ngự Lũ—— “

“Thật xin lỗi, Luật sư ta, tôi còn có việc nên xin đi trước.” Cô không muốn biết, cũng chẳng muốn nghe thêm nữa.

Để cho nhãn hiệu thời trang Mã Lâm trở thành vật sở hữu của Ngự Lũ?

Tại sao Tạ Linh Ngạn lại có thể nói một cách đương nhiên, hời hợt như thế? Đó là đứa con mà một tay cô chống đỡ cho đến ngày hôm nay mà!

Thì ra, đáp án mà cô mãi không thể nghĩ ra được, thực ra bản chất bên trong lại xấu xa như vậy!

Dựa vào việc tặng quà cùng tặng vài mẫu, mục đích cũng không phải là nịnh nọt cô mà chính là muốn thiết lập tình cảm với cô.

Ông trời ơi! Cô chỉ muốn trải qua một cuộc tình đơn giản mà thôi, chứ đâu có muốn chơi trò chơi đầy tính toán như thế này.

Trái tim của cô, đau quá...

Rất ít khi nhìn thấy một người đi tặng quà mà về mặt lại hốt hoảng như vậy.

Mặc Linh Lung nghi ngờ nhìn cô gái cả người đều toát ra vẻ u buồn, bên trong miệng lại khoa trương kêu to nói về món quà mà cô đưa đến. "Oa! Một bộ quần áo thật xinh đẹp!"

Mặc Linh Lung không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp được người bạn gái mới của anh trai, càng không nghĩ đến anh trai lại thương cô như vậy.

Hai tuần trước cô bị người khác chế giễu là không có quần áo mặc bị anh nghe được, làm sao mà biết được anh lập tức đi mời nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế giúp một bộ quần áo dành riêng cho cô...

"Cô yêu thích là tốt rồi." Trên mặt của Bùi Mã Lâm vẫn treo một nụ cười nhàn nhạt như trước, không có bởi vì cô hứng phấn mà lên xuống.

"Bộ quần áo này còn đẹp hơn gấp mười lần so với những bộ quần áo trước kia em từng mặc! Cảm ơn chị, chị Bùi." Mặc Linh Lung tiếp tục thét chói tai vang lên, có ý định muốn giúp cô gái đầy buồn bực kia vui mừng lên một chút.

Chỉ là ——

"Thực ra, những bộ quần áo trước kia của cô cũng rất xinh đẹp, chỉ là không hợp với tuổi tác của cô thôi, muốn ra về chuyên nghiệp không nhất định phải mặc những bộ quần áo ra dáng người lớn, chỉ cần chọn đúng kiểu dáng, lập tức sẽ làm nổi bật lên dáng vẻ chuyên nghiệp của cô."

Người con gái đầy buồn bực vẫn buồn bực như cũ, chỉ là máy móc đưa ra đề nghị giúp cô.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Mặc Linh Lung thực sự nhìn không được.

"Anh trai của em người đàn ông gia trưởng kia chắc chắn đã làm ra cái chuyện gì cho người ta chán ghét đây mà!"

Bọn họ nhất định là cãi nhau, thế nên cô mới có ánh mắt đầy ưu thương như thế này.

Đột nhiên nghe được tiếng lên án, làm cho Bùi Mã Lâm sững sờ.

"Người đàn ông gia trưởng? Còn tốt á..."

Ngoại trừ mấy ngày trước muốn cô không sử dụng vải vóc Milan mà sử dụng vải của Ngự Lũ ra, tuy có chút hơi gia trưởng một chút, thì tất cả mọi phương diện của anh cũng không đến nỗi vậy, nói thực ra cô cũng chẳng cảm thấy gì.

Dù sao, hơn hai năm trước, anh nguyện ý nghe một con nhóc nói chuyện, hành động này cũng không phải một người đàn ông gia trưởng bình thường nào cũng có thể làm được.

"Còn tốt?" Mặc Linh Lung không dám tin tưởng chính lỗ tai của mình nghe được. "Xong rồi, vậy thì chắc chắn anh ấy còn chưa có nói qua với chị về điều kiện để gả vào gia đình nhà em đúng không? Chỉ cần chị nghe qua điều kiện gả cho Mặc Khiếu Long, chị sẽ không nói còn tốt như vậy."

Gả cho Mặc Khiếu Long còn có điều kiện? Bùi Mã Lâm kinh ngạc mở to hai mắt nhìn cô.

Phản ứng của cô làm cho Mặc Linh Lung cực kỳ hưng phấn, cuối cùng cũng có điều làm cho cô hứng thú rồi.

"Đến đây, chị ngồi xuống chỗ này, em chậm rãi nói cho chị nghe ngòi." Lôi kéo chị dâu tương lai đi về phía ghế sa lon ngồi xuống, cô gái bắt quai ra sức diễn xuất.

"Chị không biết chứ, anh trai em cùng với cha của em rất coi thường phụ nữ, ông ấy cảm thấy phụ nữ chỉ là vật phẩm phải phụ thuộc vào đàn ông, chỉ để nuôi trong nhà... Anh trai em đã nói với chị những chuyện này chưa?"

Bùi Mã Lâm lắc đầu.

"Ha! Em biết ngay mà, cha em nói vợ của anh trai em muốn cưới vào cửa, sau này không thể đi ra ngoài công tác, nếu như vốn có sự nghiệp rồi thì giao cho Ngự Lũ quản lý, em muốn anh trai em chia tay với chị Linh Ngan, đây cũng là một trong những nguyên nhân này, chị Linh Ngan mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể đồng ý ——"

Mặc Linh Lung đột nhiên im miệng, bởi vì cô nhìn thấy khuôn mặt của Bùi Mã Lâm càng trở nên tái nhợt.

"Anh trai em đã chia tay với chị Linh Ngan rồi đúng không?" Mặc Linh Lung trực giác mà hỏi thăm.

Đừng nói với cô là anh trai cô một chân đạp hai thuyền nhé?!

"Thật xin lỗi, chuyện này tôi không biết."

Thì ra, những gì Tạ Linh Ngan nói đều là sự thật.

Nếu đã có sự nghiệp rồi thì giao cho Ngự Lũ quản lý!

Cách nói của Mặc Linh Lung không thể nghi ngờ là chứng thực kế hoạch kết hôn vì lợi ích của hai cha con nhà họ Mặc.

“Tại sao chị lại không biết? Hai người không phải đang hẹn hò yêu đương sao?” Mặc Linh Lung kêu to. Bạn trai có chia tay với bạn gái trước hay không mà cũng không biết, cô còn đi xem phim cùng một chỗ với anh, còn đưa quần áo cho em gái của anh nữa chứ?

“Thật xin lỗi, cô mặc thử quần áo xem có vừa người không, nếu có vấn đề gì thì có thể gọi điện thoại cho trợ lý của tôi, cô ấy sẽ xử lý giúp cô, tôi đi trước.” Cô không muốn nói tiếp chuyện này nữa.

“Chị Bùi, chị cãi nhau với anh trai của em à?”

Được rồi, không đoán nữa! Dứt khoát hỏi trực tiếp là được rồi.

“Không có.” Cô ngay cả cãi nhau cũng không biết làm như thế nào thì làm sao mà có thể cãi nhau với anh chứ.

“Vậy tại sao chị giống như không vui vẻ cho lắm?”

“Tính cách của ta vốn chính là hay buồn bực, không thích nói chuyện, thật xin lỗi, tôi phải đi trước đây.” Cô bé này quá khôn khéo, nói thêm gì đi nữa, cô có thể sẽ không chống đỡ được mà khóc rống nghẹn ngào.

“Chị Bùi, thực sự anh trai của em cũng không tự đại như vậy, mới vừa rồi là em cố ý hại anh ấy, anh ấy rất biết lý lẽ, anh ấy có thể chấp nhận được bất cứ đề nghị gì, chỉ cần chị hãy nói rõ ràng với anh——”

“Tiểu Lung, tôi thật sự phải đi.”

Làm một người em gái tốt, thì phải vì anh trai xây dựng nên một hình tượng thật tốt.

“Chị Bùi!” Mặc Linh Lung vội vã gọi cô lại. “Vậy chị trả lời em thêm một vấn đề này nữa là được, không có liên quan đến chuyện giữa chị và anh trai em...”

Bùi Mã Lâm không thể không dừng bước lại, bởi vì cô nói không phải là chuyện liên quan đến cô với anh trai của cô ấy.

“Ừm... anh trai của chị... anh trai của chị...” Mặc Linh Lung quả nhiên hỏi chuyện của một người, chỉ là cả câu nói ập a ập ứng, muốn nói lại thôi, làm cho người nghe chẳng hiểu làm sao.

“Thôi bỏ đi! Không hỏi, cảm ơn về bộ quần áo của chị.” Mặc Linh Lung cuối cùng cũng vẫn là từ bỏ, không hỏi nữa.

“A... Không cần khách khí.”

Mặc dù cô có chút ngoài ý muốn đối với việc cô tặng bóc anh trai của mình, nhưng người ta không muốn tiếp tục nói, Bùi Mã Lâm cũng sẽ không ép buộc.

Bởi vì, từ trước đến giờ cô không phải là người hiếu kỳ.

Mà trái tim của cô tràn đầy chua xót, cũng làm cho cô không còn tâm tư để chú ý đến chuyện của người nào khác nữa.

Mặc Khiếu Long... Tại sao anh lại có thể đối xử với tôi như vậy chứ!

--- -----Tiểu kịch trường----- -----

Phần 1: Quần chúng nổi loạn.

Nguyệt: Mọi người có thấy nữ phụ Tạ Linh Ngạn rất đáng ghét không?

Quần chúng: *đồng thanh* có

Nguyệt: Mọi người có thấy bố của nam chính đáng ghét không?

Quần chúng: *đồng thanh* có...ó...ó...

Nguyệt: Mọi người có thấy nam chính đáng ghét không?

Quần chúng: *đồng thanh* có...ó...ó...

Nguyệt: Tại sao mọi người lại ghét nam chính? *hét lớn*

Quần chúng: *đồng thanh gào to* Vì điều mặt dày vô sỉ giống một tên nào đó đã nhắc ở chương trước.

Tác giả: *điềm đạm* khụ, có vẻ mọi người ghét nhân vật do tôi viết ra nhỉ?

Quần chúng: đúng

Tác giả: *cười nhẹ* vậy thôi tôi không viết nữa cho mấy người khôì lập team anti.

Nguyệt, quần chúng: oh yeahhh... tác giả không viết truyện nữa, chúng ta nhàn rồi... *tung hoa*

Tác giả: thôi, tôi nghĩ lại rồi, tôi cứ viết tiếp cho mấy người tức chơi vậy...muahaha....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

Editor: --Tứ Minh--

Mặc Khiếu Long cảm giác được Bùi Mã Lâm đang trốn tránh anh.

Bởi vì, người con gái kia lấy những lý do cực kỳ sứt sọ để trốn tránh anh.

Ngày hôm đó hẹn gặp nhau ở cửa công ty của Mặc Linh Lung, cô lại nói là bị đau bụng nên đi trước.

Hôm trước, anh muốn đi thăm cô, cô lại nói phải đi công tác.

Hôm qua, cô đi công tác ở Cao Hùng không có về Đài Bắc, cho nên không thể đi leo núi cùng với anh.

Hôm nay, gọi điện thoại đi động cho cô tất cả mọi cuộc gọi đều do trợ lý của cô nghe máy, bởi vì cô đang bận họp.

“Vi sao em lại trốn tránh anh?” Trời sập tối, anh xông vào văn phòng của cô, trực tiếp hỏi.

“Không có! Chỉ là gần đây có chút bận rộn thôi.”

Nhìn thấy người đàn ông đột nhiên xuất hiện, Bùi Mã Lâm thực sự rất hoảng sợ nhảy dựng lên, không ngờ anh vậy mà lại trực tiếp tìm đến cửa.

“Đúng vậy, mấy ngày gần đây lão bản khá là bận rộn!” Ngay từ khi Mặc Khiếu Long tiến công ty trợ lý Lý Tiểu Mễ đã đi theo sát một bên lên tiếng hỗ trợ trả lời.

Xây ra chuyện rồi! Chắc chắn chuyện tình yêu của hai người nổi sóng.

“Bận đến mức ngay cả điện thoại cũng không có cánh nào nghe được sao?” Mặc Khiếu Long căn bản không nhìn đến sự có mặt của Lý Tiểu Mễ, chỉ tập trung vào trên người con gái đang ngồi sau bàn làm việc.

“Được rồi! Em thừa nhận, là em cố ý không nghe điện thoại của anh.”

“Vi sao?” Mặc Khiếu Long tức giận nhìn cô, không hiểu tại sao người con gái này trở mặt lại nhanh giống như lật sách vậy.

“Em nghĩ... Chúng ta vẫn nên trở lại như trước kia, dùng email để liên lạc là tốt rồi.” Bùi Mã Lâm cố gắng ép buộc chính mình phải tỉnh táo trả lời.

“Em đang nói linh tinh cái gì vậy! Em có thấy đôi tình nhân nào chỉ dùng email là có thể nói chuyện yêu đương sao?”

“Đúng thế! Lão bản, như thế này thì quá kì lạ rồi.” Lý Tiểu Mễ cũng hô theo.

Cuối cùng Mặc Khiếu Long cũng phát hiện ở bên cạnh hai người còn có thêm một người nữa.” Cô là ai? Ở chỗ này làm cái gì? Bây giờ hãy lập tức đi ra ngoài cho tôi!”

“Mặc lão bản, tôi là Lý Tiểu Mễ...” Nhìn thấy soái ca không ai sánh kịp cuối cùng cũng phát hiện ra mình, Lý Tiểu Mễ cười đến sáng lạn.”Lần trước ngài nói đưa cho tôi vé máy bay đi Tokyo, tôi vẫn chưa nhận được...”

Mặc Khiếu Long cau mày trờng mắt liếc cô một chút, tức giận nói: “Ngay bây giờ cô lập tức đi ra ngoài cho tôi, đồng thời đứng canh ngoài cửa, không cho phép tất cả mọi người đi vào, chỉ cần cô làm tốt mọi chuyện, thì sẽ có thêm một vé máy bay vừa đi vừa về sang châu Âu.”

“Thật sao? Tuân mệnh! Mặc lão bản.” Lý Tiểu Mễ vui mừng

Chỉ cần làm hai chuyện đơn giản đã có thể kiếm được hai tấm vé máy bay, Mặc lão bản này thật quá khí phách.

“Tiểu Mễ!” Bùi Mã Lâm tức giận kêu to. Con nhóc này thế nhưng lại vì một tấm vé máy bay mà bị quân địch thu mua!

Thuận lời đuổi hết người không liên quan ra ngoài, Mặc Khiếu Long tức giận chuyển hướng về phía người con gái ngồi sau bàn.

“Được rồi! Đã không còn người khác, hiện tại em có thể nói rõ ràng mấy ngày nay em bị bệnh thần kinh gì vậy!”

Đối mặt với vẻ mặt cực kỳ dọa người của anh, Bùi Mã Lâm có chút run run, tuy nhiên, cái gì cần nói vẫn phải nói. “Em nghĩ em không thích hợp làm bạn gái của anh.”

Cùng với việc chính mình bị tổn thương và trở thành công cụ liên hôn, vậy thì thà giải quyết một cách dứt khoát, chấm dứt đoạn tình cảm này

“Em không thích hợp làm bạn gái của anh? !”

Anh có nghe nghe nhầm hay không?

“Vì sao?” Quen biết hơn một tháng, chẳng lẽ cô phát hiện ra khuyết điểm làm cho hai người bọn họ không thể sống chung một chỗ sao?

“...” Cô trả lời không được. Bởi vì, cô không dám làm rõ ràng mọi chuyện.

“Em không thích khuôn mặt của anh sao?” Cô không nói, vậy thì để anh đến hỏi.

“...” Lắc đầu.

“Anh không đủ thông minh?”

“...” Lại lắc đầu.

“Em chán ghét tính cách của anh?”

“...” Cắn môi lại lắc đầu.

“Em thích người đàn ông khác? !”

Lần này cô lắc đầu càng nhiều hơn.

Nổi giận, Mặc Khiếu Long dí sát khuôn mặt đến trước mặt cô, trừng mắt nhìn cô. “Cái này không phải, cái kia cũng không phải, vậy thì em hãy nói thử xem, vì sao lại không làm bạn gái của anh?”

“Em... anh... đừng tức giận mà!”

Nhìn thấy khuôn mặt thật sự bị chính mình dọa sợ, Mặc Khiếu Long cố gắng kiềm chế cảm xúc, dịu giọng xuống nói. “Thật xin lỗi, không phải anh cố ý muốn làm cho em hoảng sợ, chỉ là anh muốn em cho anh một câu trả lời, tại sao lại không làm bạn gái của anh?”

“Em...” Bùi Mã Lâm phát hiện mình bị hòa tan ở bên trong lời câu khăn đầy dịu dàng này.

Trong lòng bỗng nhiên tràn ra một trận chua xót.

Vì sao? Vì sao anh lại là một người đầy tâm cơ như thế...

“Lâm Lâm, anh đang chờ em giải thích.” Mặc Khiếu Long tiếp tục thúc giục.

“...” Phải nói sao? Cô giấy dựa trong lòng.

Bình tĩnh chia tay là tốt rồi, cần gì phải đi vạch trần vết sẹo của người khác đâu!

Nhìn lấy vẻ mặt buồn rầu nhưng lại không nói một chữ nào của cô gái, anh dứt khoát chính mình bắt đầu tự suy nghĩ những vấn đề có khả năng xảy ra nhất...

Ngày hôm đó lúc nói chuyện điện thoại vẫn còn rất tốt, sau đó cô đi đưa quần áo cho Mặc Linh Lung, cô gọi điện thoại nói với anh là bị đau bụng nên hủy bỏ cuộc hẹn, sau đó thì...

“Nói cho anh biết, có phải con quỷ nhỏ Mặc Linh Lung kia đã nói cái gì với em đúng không?”

Đáng chết! Chỉ biết không thể để cho cô một mình ở cùng một chỗ với con nhóc phiền phức nàu mà, chắc chắn nó đã nói mấy chuyện vớ vẩn làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

“Không có, tiểu Lung không có nói gì với em cả.” Cô vội vàng phủ nhận.

“Mới là lạ! Không nói gì vậy tại sao em lại biến thành cái dạng này, còn muốn chia tay với anh nữa?”

“Cô ấy thật sự không có nói gì, chỉ là, em... em...” Được rồi! Không để ý đến điều gì nữa, cứ hỏi thăm cho rõ ràng đi!

“Em không biết vì sao anh lại thích em.” Bùi Mã Lâm thấp giọng nói.

“Yêu thích một người cần phải có nguyên nhân sao? Thích chính là thích, không vì cái gì cả.” Chỉ vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà trốn tránh anh sao? Cũng quá kéo dài!

Bùi Mã Lâm nhìn anh, rất thương thức anh soái khí, nhưng là ——

“Luật sư Tạ xinh đẹp như vậy, có tài như vậy, vì sao anh không chọn cô ấy mà lại chọn em?”

“Tiểu thư, bên trong đầu của em đang suy nghĩ cái gì thế? Đáp án rất đơn giản, anh thích em, không thích cô ta.” Mặc Khiếu Long buồn cười vò rối tóc mái của cô, phát hiện vấn đề giống như không có nghiêm trọng như anh vốn nghĩ đến.

Đáng tiếc, anh vui mừng quá sớm rồi.

“Nghe nói, người con gái nào trước khi gả cho anh trước đó phải đồng ý mấy điều kiện.” Trong lúc bình tĩnh cười nói chuyện, cô lại ném ra một quả bom mạnh.

Nghe được lời nói từ trong miệng cô nói ra, Mặc Khiếu Long trừng mắt, nghiêm nghị mắng lên. “Mặc Linh Lung chết tiệt! Tại sao nó lại nói những lời này cho em chứ? Toàn nói mấy lời linh ta linh tính? Đi! Anh dẫn em đi tìm nó nói cho rõ ràng.”

Con quỷ nhỏ kia! Anh chắc chắn sẽ vặn gãy cổ nó, mấy lời nói linh tính trên bàn cơm của lão ba mà nó cũng cho là thật.

“Đừng đi tìm cô ấy, không phải cô ấy nói cho em.” Giữ chặt người đàn ông đang tức giận, Bùi Mã Lâm vội vã gọi lại.

“Vậy đó là ai?”

“Không nên hỏi, anh chỉ cần trả lời em, nói đi có phải có phần điều kiện đó hay không?”

“Đúng thế, là có, nhưng đó chỉ là lời nói đùa của cha anh mà thôi.”

“Nhưng anh lại không phản đối?”

“Tại sao anh lại phải phản đối?” Đây chỉ là ý nghĩ, mong muốn của một mình ông ấy, tại sao anh lại phải phản đối chộc cho ông tức giận chứ? Anh mới là người cưới vợ, sau khi cưới anh muốn cùng sống chung với bà xã như thế nào là việc của anh.

“Cho nên, anh kết hôn cũng thật sự là có mục đích?” Mặc Khiếu Long thừa nhận một cách đương nhiên như vậy làm cho lòng cô chua xót.

“Mỗi người kết hôn tất nhiên là đều có mục đích!”

Mục đích chính là lấy người mình thích về nhà! Vấn đề đơn giản như vậy mà cũng phải hỏi?

Câu trả lời của anh làm cho cô hoàn toàn hết hi vọng. “Thật xin lỗi, như vậy thì thật sự em không thể gả cho anh.” Cô không muốn một cuộc tình toàn lợi ích và tính toán.

“Vì sao? Là bởi vì trò đùa của cha anh sao?” Đây là đang làm cái gì?

“Bởi vì mục đích của anh!” Bùi Mã Lâm hiếm khi lớn tiếng nói.

“Mục đích của anh? Lấy người mình thích về nhà, cái mục đích này có gì không đúng sao?”

“Có thật là anh bởi vì thích em nên mới theo đuổi em không?” Về mặt của cô đau xót mà nhìn về phía anh.

“Nếu không phải như vậy thì em cho là vì cái gì? Tiểu thư! Em có thể nói một cách thẳng thắn rõ ràng có được không?”

“Anh theo đuổi em là bởi vì độc quyền công nghệ nano và danh tiếng của Mã Lâm!” Sự thật làm cho trái tim của cô bắt đầu chảy máu.

“Em đang nói cái gì vậy?!” Mặc Khiếu Long không thể tin vào những gì lỗ tai mình nghe được. “Em lại có thể xem anh là một người đàn ông xấu xa như vậy!”

Aiz... Không phải là do cô nghĩ nhiều, mà là bạn gái của anh và em gái của anh nói.

“Bùi Mã Lâm! Em nói rõ ràng cho anh, là ai đã truyền thụ cái loại ý nghĩ này với em, là Mặc Linh Lung sao?” Thật là tức chết anh mà!

“Tiểu Lung chỉ là xác nhận tất cả những gì luật sư Tạ nói cho em là đúng mà thôi.” Bùi Mã Lâm cũng tức giận ngẩng đầu lên. Quyết tâm ngà bài!

Anh tức sắp phát nổ rồi!

Sắp tức học máu!

“Em cảm thấy anh là người bội đờ như vậy, nông cạn như vậy, là người đầy mưu mô như thế sao?”

Bùi Mã Lâm bị cơn giận dỗi núi lấp biển của anh làm cho hoảng sợ lùi lại một bước.

Mặc Khiếu Long tức giận không ngừng áp sát về phía trước. “Mặc Linh Lung là một đứa ngu ngốc, không làm rõ ràng được tình huống; mà Tạ Linh Ngạn kia là đang cố tình phá hư, cô ta hi vọng anh cưới cô ta, cho nên phá hư chuyện tình cảm của chúng ta, mà em sao lại ngu ngốc như vậy, dễ dàng bị lừa gạt như thế!”

“Vậy anh hãy cưới cô ấy đi!” Không sai, là cô ngu ngốc, mới yêu một người đàn ông chỉ kết hôn vì lợi ích.

“Em cho rằng anh muốn cưới ai là do em quyết định hay sao?” Người con gái này, thật là tức chết anh mà!

“Luật sư Tạ rất yêu anh.” Mà lại không quan tâm mục đích của anh.

“Em thì sao? Em có yêu anh không?”

“Em... Em không quen tranh cãi với người khác.” Cô không nên trả lời vấn đề quá mức miễn cảm này.

“Em không quen tranh cãi cùng với người khác cái gì chứ? Ha! Năm đó em vì một tấm vải mà nguyện ý cố gắng hết sức tranh thủ với anh.” Mặc Khiếu Long thở phì phò hô hào. “Em cho anh là đồng nát, sắt vụn à? Không! Phải nói là quà tặng miễn phí chứ! Ngay cả tranh cũng không muốn tranh, trực tiếp đưa anh cho người khác?”

“Em... không phải là em không nguyện ý tranh, mà đơn giản chính là anh không đáng để em phải đi tranh thủ...”

“Ha! Rất tốt, nói trắng ra, em chính là không tin phẩm chất của anh, ở trong lòng của em, anh ngay cả một tấm vải cũng không bằng!”

“Mặc Khiếu Long...” Nhìn anh thật sự rất tức giận.

“Gọi anh là Long!”

“Long...” Anh tức giận làm gì chứ? Cô chỉ muốn bảo vệ mình thôi mà.

“Đừng có gọi anh, em thà tin Tạ Linh Ngạn, tin lời Mặc Linh Lung, vậy em có hỏi qua anh chưa?”

“...” Hiện tại cô đang hỏi anh mà!

“Phải nghi ngờ, phải tức giận, người đó phải là anh này, anh cô gắng bày tỏ tình yêu của mình dành cho em như vậy, nhưng chưa bao giờ em nhiệt tình đáp lại tình yêu của anh cả.” Mặc Khiếu Long nắm chặt tay trút hết cơn giận.

“Chỉ vì hai người không liên quan tùy tiện nói hai câu, em đã tin, vậy tất cả những cố gắng của anh suốt mấy ngày qua đâu rồi? Ngay cả hỏi em cũng không hỏi một câu đã quyết định sự sống chết của anh!”

“Nhưng là...” Anh nói cái gì? Người không liên quan? Hai người kia đều là người thân mật nhất của anh kia mà!

“Nói đi! Em có từng nói rõ ràng em thích anh hay chưa? Em đã hôn anh chưa? Tặng quà cho anh chưa? Anh mỗi ngày đều kí tên tặng quà cho em, dám công khai cho cả thế giới biết Mặc Khiếu Long anh đang theo đuổi em, còn em? Em dám không?”

“Long...” Cô thật sự chưa từng nói qua, nhưng là... Tất cả những thứ này cũng không thể đền bù được những sai lầm trong âm mưu kết hôn vì lợi ích!

Chẳng lẽ anh không biết, một người không lấy tình yêu làm nền móng cho hôn nhân, thì sẽ không dài lâu được.

“Hôn anh, ngay bây giờ!” Trong lúc tức giận người đàn ông đột nhiên ra lệnh.

Bùi Mã Lâm chần chờ không dám động tác, đã bị kéo qua làm cho đầu óc choáng váng.

Cô lùi bước làm cho nam tính lòng tự tôn của anh bị đá kích nghiêm trọng.

“Rất tốt, xem ra em thật sự cho rằng anh là tên lừa gạt tình yêu của người khác. Shit! Tại sao em lại có thể cho anh là tên lừa gạt...”

Vừa nói xong, anh đột nhiên lấy một tay kéo cô vào trong ngực, cúi đầu xuống, điên cuồng, bắt chấp hôn lên môi của cô.

Bùi Mã Lâm kinh hoàng ngay cả phản ứng chạy trốn cũng không kịp, đã bị anh ôm vào trong lòng.

Mặc Khiếu Long giống như đang trừng phạt đầu lưỡi tiến thẳng vào trong miệng cô, dùng sức mút lấy, dường như anh muốn hút khô tất cả tinh lực của cô .

“Hiện tại anh trực tiếp mang em lên giường... cho người thu mua truyền thông tung tin đồn, để em phải chấp nhận gả cho anh...” Thuận theo, miệng của anh chuyển từ hút sang cắn nhẹ, cắn đôi môi của cô, mũi của cô...

“Tại sao em lại có thể hiểu lầm anh... Tại sao có thể...” Anh tiếp tục trừng phạt cô, hôn đến phần nộ, hôn đến bá đạo, càng hôn đến bi thương.

“Long...” Bùi Mã Lâm bị hôn đến bủn rủn chân tay không còn chút sức lực, ngay cả giấy dựa cũng quên, ngồi im trong lồng ngực của anh mặc sức anh trút giận.

Cô cam chịu càng cổ vũ tinh thần cho anh, Mặc Khiếu Long càng làm càng lớn mật gạt áo sơ mi của cô, làm cho đầu hôn trải xuống phía dưới.

Bàn tay không an phận càng thô lỗ đè ép bộ ngực của cô lại gần sát về phía mình, giống như muốn giam giữ cô ở bên trong thân thể của anh.

“Long...” Ngoài rên rĩ ra, cô cũng chỉ có thể bắt lực rên rĩ.

Bùi Mã Lâm chưa từng bị người khác ôm hôn qua, chỉ cảm thấy cả người cô dường như sắp tan ra vậy, anh như từng cơn sóng mãnh liệt liên tiếp hôn cùng vuốt ve, thật sâu mê hoặc cô!

Đột nhiên, Mặc Khiếu Long buông cô ra, động tác to lớn, cũng may là cô vẫn luôn bám vào áo sơ mi của anh, nếu không nhất định sẽ bị ngã sấp xuống.

Anh nhìn đôi môi bị hôn đến sưng đỏ nói ra: “Nghe cho kỹ đây! Đây là lần cuối cùng anh chủ động hôn em, lần tiếp theo, trừ khi em chủ động hôn anh, nếu không —— “

Sau hai chữ “nếu không” cũng không có đoạn tiếp theo, Mặc Khiếu Long tức giận đẩy cô ra, chửi thề một tiếng, phất tay áo quay người bỏ đi .

Động tác rất nhanh chóng, làm cho Bùi Mã Lâm muốn giữ lại cũng không kịp.

Anh thật sự rất tức giận...

“Cha, người không cảm thấy chuyện này người nên đi giải thích rõ ràng giúp con à?”

Hai ngày sống trong khó chịu, Mặc Khiếu Long quyết định đi tìm cha của mình, chấn chỉnh hình tượng của chính mình.

Mặc Đông Tiến nhìn đứa con trai vừa mới xông vào phòng làm việc đứng trước mặt ông khôi bình vẫn tội, vẻ mặt có chút ngoài ý muốn. Không nghĩ tới đứa con trai lúc nào cũng lạnh lùng cũng có lúc sôi trào.

“Quái lạ! Chính con nói chuyện yêu đương làm xảy ra sự cố, tại sao cha phải đi giải thích giúp con chứ?”

Nhìn vẻ mặt của ông lông mày của Mặc Khiếu Long nhíu chặt lại. “Nếu không phải do cha nói những lời vớ vẩn đó với Tiểu Lung, thì làm sao Lâm Lâm lại xem con như mãnh thú, rắn độc chứ?”

“Phi! Cái này sao lại trách cha chứ? Đó là do nhân cách của con không đủ để cho người ta tin tưởng, cô ta mới cho rằng con thực sự là loại người này, có liên quan gì đến chuyện cha nói đâu.”

“Cha!”

Ông còn nói đến chỗ đau của anh. Tại sao Bùi Mã Lâm lại có thể không tin anh!

Mặc Đông Tiến vỗ vỗ bả vai của con trai, nghiêm mặt nói: “Cha sẽ không giúp con, bởi vì đây đúng là ý tưởng của cha. Cha cảm thấy để bà xã của mình ở nhà làm thiếu phụ nhân, là mục tiêu cùng trách nhiệm của người đàn ông nhà họ Mặc.”

“Không sai! Đó là lý tưởng của cha, là mục tiêu của cha.” Mặc Khiếu Long có ý thêm vào chữ “cha“. “Nhưng là, con chắc chắn sẽ không bắt buộc bà xã của mình làm những việc cô ấy không thích.”

Mặc dù... Trong lòng của anh cũng cảm thấy phụ nữ không nên ở bên ngoài vất vả làm việc giống như đàn ông.

“Vậy con hãy đi nói rõ ràng với cô gái ấy đi!”

“Cô ấy căn bản là không thêm hỏi ý nghĩ của con, đã phán định con là loại người như thế này, con phải nói kiểu gì?” Hai người bọn họ đều hên hò với nhau nhiều ngày như vậy, cô còn không hiểu cách làm người của anh nữa sao?

“Ha! Là chính mình kiêu ngạo, không muốn cúi đầu còn đi trách móc người khác không tin mình, đáng đời!” Nghe thấy giọng điệu kiêu ngạo của anh, Mặc Đông Tiến không nhịn được lắc đầu trào phúng.

“Cha!” Mặc Khiếu Long đã phiền rồi, giờ bị giễu cợt còn càng phiền hơn.” Mặc Linh Lung chết tiệt, Tạ Linh Ngạn chết tiệt! Con nhất định phải cho bọn họ biết tay!”

Chỉ thấy người đàn ông đang khốn khổ vì tình giờ nắm tay lên, câu có câu không đánh lên cửa sổ thủy tinh.

Cốc cốc cốc ——

Lúc này thư ký của Mặc Đông Tiến xuất hiện ở cửa ra vào.

“Chủ tịch, có vấn đề.”

Nghe được báo cáo, hai mắt Mặc Đông Tiến sáng lên. “A! Nhanh mời anh ta vào!”

Mặc Khiếu Long đang đứng bên cửa sổ quay đầu lại.” Có vấn đề? Anh ta đến làm gì?”

Mặc Đông Tiến nhìn anh như đang nhìn một đứnà ngọc.” Nếu là có vấn đề, thì tất nhiên là đến chiếu cố cùng hỏi thăm mọi chuyện trong công ty rồi! Đúng rồi, nhân tiện con có muốn mời anh ta tư vấn giúp một chút vấn đề của con không?”

“Không cần! Người nhà họ Bùi đều là một đám ngu ngốc.” Hiện tại điều mà anh không tin tưởng nhất chính là IQ của người nhà họ Bùi.

Bùi Cự Mông không đến nghênh đón anh lại là một câu nói như vậy.

Người nhà họ Bùi đều là ngu ngốc? Vì sao?

“Chủ tịch Mặc, tổng giám đốc Mặc.” Bùi Cự Mông lễ phép chào hỏi, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Mặc Khiếu Long.

Mặc Khiếu Long đáp lại anh là một ánh mắt lạnh lùng đầy khinh thường, nhưng anh vẫn im lặng ngồi xuống một bên, không có ý định rời đi.

Mặc Đông Tiến nhìn con trai của mình, bắt đầu dĩ cười một cái.” Đến đây ngồi xuống đi, Cự Mông, không cần để ý đến nó, người đàn ông đang khốn khổ vì tình đều mất đi IQ ngày thường.”

“A...” Bùi Cự Mông gật gật đầu, có chút đồng tình nhìn Mặc Khiếu Long.

Ánh mắt của anh, làm cho Mặc Khiếu Long kích động trút hết oán giận trong não lên người anh.” Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, Bùi Cự Mông tôi nói cho anh biết, làm phiền anh trở về nói cho em gái của anh biết, Mặc Khiếu Long tôi và Ngự Lũ không cần dựa vào danh tiếng của em ấy để kiếm thật nhiều tiền.”

“Ách?” Bùi Cự Mông khẽ nhủ mày. Đây là đã xảy ra chuyện gì?

“Cô em gái kia của anh thế nhưng lại cảm thấy tôi theo đuổi em ấy vì danh tiếng của Mã Lâm”

“Nói thực ra, tôi cũng cho là như thế.” Bùi Cự Mông thành thật đáp.

“Anh... anh vậy mà lại đi xem thường em gái của anh như vậy? !” Nghe được câu nói của anh, một ngọn lửa bốc lên từ trong lòng Mặc Khiếu Long .

“Tôi không có xem thường Tiểu Lâm, mà là chính anh quá tài giỏi, tài giỏi đến mức không nên coi trọng một con vịt xấu xí như Tiểu Lâm”

“Lâm Lâm có chỗ nào xấu!” Mặc Khiếu Long nhin không được cất cao giọng.” Em ấy hài hước, em ấy có khí chất, quan trọng hơn là em ấy có nội hàm, biết tôn trọng người khác... Anh là anh trai kiểu gì thế? Lại đi nói em gái của mình như vậy!”

“Xem ra, tôi đã biết vì sao anh lại tức giận rồi.” Bùi Cự Mông mỉm cười gật đầu.

Anh ta là thật lòng thích Tiểu Lâm.

“Thực ra anh cũng không thể trách Tiểu Lâm vì có ý nghĩ này, bởi vì từ khi học cấp ba em ấy đã bắt đầu thói quen che giấu đi chính mình, ở châu Âu nơi toàn con gái tóc vàng, mắt xanh, đáng người xinh ssejp, quyền rũ, những cô gái đến từ Phương Đông giống như em ấy thường trở thành đối tượng bị các bạn trai chổ giễu.”

“Hừ! Người đàn ông nông cạn, thiếu hiểu biết!” Mặc Khiếu Long khinh thường hừ lạnh.

Bùi Cự Mông lạnh nhạt cười một tiếng, rất cảm động vì anh tức giận lên tiếng thay em gái của anh.” Tiểu Lâm dường như dành hết thời gian vào việc học, không yêu đương bao giờ —— không, phải nói là, không có người theo đuổi em ấy cả.”

Về mặt của Bùi Cự Mông đột nhiên chuyển thành thận trọng, nhìn anh.” Tiểu Lâm nói, anh là người đàn ông đầu tiên chú ý đến em ấy, trong hội trường hội triển lãm ở Frankfurt.”

“Thế Ngộ Từ Kinh đâu? Không phải anh ta cũng theo đuổi Lâm Lâm à?”

“Từ Kinh bỏ ra tâm tư lên trên người Tiểu Lâm, tuyệt đối nhiều hơn người rất nhiều, tôi cũng cảm thấy nếu như Tiểu Lâm có thể được anh ta chiếu cố sẽ đáng tin hơn so với người khác —— “

Bùi Cự Mông phát hiện mình đang bị người ta trợn mắt nhìn, anh thờ ơ cười một cái, nói tiếp.”Chỉ là, bởi vì Tiểu Lâm quen biết Từ Kinh quá lâu rồi, em ấy vẫn luôn xem anh ta là một người anh trai khác mà thôi, hơn một năm nay Từ Kinh đột nhiên theo đuổi em ấy một cách mãnh liệt, làm cho em ấy cực kỳ không tự nhiên”

Bùi Cự Mông đưa ra kết luận.”Tổng giám đốc Mặc, tôi không có cách nào giúp Tiểu Lâm nói rõ tình cảm của em ấy dành cho anh, nhưng tôi biết, từ hai năm trước anh đã tồn tại trong lòng em ấy rồi, đối với việc anh theo đuổi em ấy, em ấy không chỉ ngoài ý muốn đơn giản như vậy mà còn nơm nớp lo sợ.”

Một lời nói, để cho Mặc Khiếu Long lâm vào trầm tư.

Thì ra em ấy rụt rè cùng thẹn thùng, là do em ấy không tự tin...

Xem ra, anh đã quá nghiêm khắc với em ấy rồi.

“Nhìn đi! Cha đã nói rồi con cần cố vấn Bùi giúp con giải đáp vấn đề? Vậy mà con còn mắng người ta!” Mặc Đông Tiến vỗ vỗ bả vai của con trai đắc ý nói.

Đối với vị cố vấn này, ông càng nhìn càng cảm thấy hài lòng.

“Con không có mắng anh ta, con chỉ mắng tên ngốc không tin tưởng nhân cách của con kia cơ.”

“Xin anh hãy cho em ấy một chút thời gian đi! Nếu như anh thật sự cảm thấy Tiểu Lâm là người đáng để trân trọng.” Làm anh trai cầu xin cho em gái.

“...”

Cho em ấy thêm một chút thời gian? Vậy cần phải chờ bao lâu đây?

Anh chỉ lo lắng bằng cái đầu không có chứa một chút thương thức tình yêu kia của cô, chỉ cho cô một chút xíu thời gian cô sẽ không thể hiểu được tình yêu chân thành của anh.

Lại đến hội chợ triển lãm vải quốc tế mỗi năm một lần.

Trung tâm sân khấu lớn để triển lãm lần này có hai bộ quần áo xuất sắc làm cho người ta chú ý nhiều nhất là—— ---- bộ quần áo thịnh hành trong mùa xuân hè do thời trang Milan của Italy hợp tác với nhà thiết kế thời trang nổi tiếng đến từ Đài Loan thiết kế.

Vải vóc hạng nhất, thiết kế hạng nhất, người mẫu cũng hạng nhất... Đúng như dự đoán của truyền thông quốc tế lúc trước, rất đáng chú ý!

Khả năng thiết kế của Bùi Mã Lâm kết hợp với chất liệu vải Columbus trải qua hàng trăm năm của thời trang Milan, có thể nói là một tổ hợp kinh điển không ai sánh bằng.

Mặc Khiếu Long nhìn đám người đang cảm ơn rồi chậm rãi đi xuống sân khấu ở phía xa, ánh mắt của anh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào một người.

Cô cười đến cực kỳ rục rờ, cực kỳ vui sướng.

Bởi vì, tiếng vỗ tay không ngừng.

“Tổng giám đốc Mặc, anh đến tìm lão bản của tôi sao? Cô ấy ở nơi đó kia!

Đứng ở bên trong khán đài, Lý Tiểu Mễ đang cảm nhận mức độ được hoan nghênh của sản phẩm công ty nhà mình, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy thần tượng của mình, cô lập tức vui mừng chạy đến.

“Tôi chỉ đến nhìn xem sản phẩm xuất sắc.” Mặc Khiếu Long bày ra cách thức của một ông chủ lớn, ánh mắt tùy ý nhìn xung quanh, chỉ là ánh mắt cuối cùng vẫn dừng lại ở phía ngón tay Lý Tiểu Mễ đang chỉ.

“Lão bản nhà tôi rất tuyệt vời, có đúng không?” Nhìn thấy ánh mắt của thần tượng rơi vào người lão bản đang bị chen chúc, Lý Tiểu Mễ đắc ý cười toe toét nói.

“Mặc lão bản, lão bản nhà tôi sắp trở thành nhà cô vấn cao cấp nhất của thời trang Milan đấy! Rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng trên thị trường đều do cô ấy quản lý, cô ấy rất tài giỏi đúng không? Ngài thật sự rất hạnh phúc, có một người bạn gái tài giỏi như thế.”

Mặc Khiếu Long không có trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn người con gái rõ ràng đã nhìn thấy anh nhưng lại vội vã tránh đi.

Đồ hèn nhát!

Nếu không phải do Bùi Cự Mông nói cho cô thêm một chút thời gian, thì ngày hôm qua anh đã muốn bắt cô ấy đến để đánh đòn rồi.

Làm sao lại nghi ngờ tình cảm của anh chứ?

“Mặc tổng, chờ một chút ngài có muốn đi ăn mừng cùng với chúng tôi hay không? Lão bản của tôi nói sẽ dẫn bọn tôi đi ăn cá ngừ.” Lý Tiểu Mễ mời anh.

“Ăn cá ngừ? Lão bản nhà cô không phải là không dám ăn sao?” Đột nhiên nghe được tên của món ăn, làm cho anh sững sờ.

“Tôi không biết! Cô ấy rất thích ăn mà! Mới bắt đầu đến mùa có cá ngừ vây xanh cô ấy đã mời chúng tôi đi ăn nhiều lần rồi.”

“À!” Về mặt vẫn luôn lạnh lùng cứng nhắc của Mặc Khiếu Long, cuối cùng cũng lộ ra một đường cong âm áp. “Cô nói em ấy rất thích ăn cá ngừ?” Điều này thật mới lạ!

“Đừng vậy! Lão bản nhà tôi nói cá ngừ có rất nhiều chất dinh dưỡng, cũng là sản vật nổi tiếng đất tiền của Đài Loan, đã là người Đài Loan thì ai cũng đều thích ăn.”

“Là như vậy...” Ánh mắt của Mặc Khiếu Long tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô gái đang không ngừng liếc trộm anh, khoe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa.

Thì ra lời nói của anh còn có thể dùng để giáo dục nhân viên.

“Mặc lão bản, tôi biết hai người đang cãi nhau, ngài yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ giúp ngài.” Lý Tiểu Mễ thế nhưng lại rất có nghĩa khí hứa hẹn nói.

Mặc Khiếu Long nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy tự tin của cô, nghi ngờ hỏi: “Cô muốn giúp tôi như thế nào?”

“Bây giờ còn chưa nghĩ đến, “ Lý Tiểu Mễ thành thật trả lời. “Tuy nhiên tôi nhất định sẽ nghĩ ra được biện pháp. Thật xin lỗi. Mặc lão bản tôi phải đi rồi, chút nữa anh nhất định phải đến đây. Chúng tôi ở nhà hàng truyền thống Nhật Bản Cúc Hiên.” Lý Tiểu Mễ cực kì thận trọng dặn dò.

Mặc lão bản đối xử với cô không tệ, cô có nghĩa vụ là phải giảng hòa.

Mặc Khiếu Long thực sự đi qua Cúc Hiên.

Tuy nhiên anh cũng không có đi vào phòng khách chỗ Bùi Mã Lâm ăn mừng, mà lựa chọn ngồi xuống quầy sushi ở bên ngoài, một mình ăn cơm.

“Lão bản, một mình Mặc lão ngồi ở bên ngoài ăn cơm kìa! Có cần mời ngài ấy vào cùng ăn chung cho vui không?” Vừa mới đi WC trở về, Lý Tiểu Mễ lập tức báo cáo với lão bản.

Nghe được tên người kia, Bùi Mã Lâm giật mình, theo bản năng nhìn ra bên ngoài tìm kiếm, ngay lập tức lại rút trở lại. “Không cần đâu, có lẽ anh ấy muốn yên tĩnh ăn cơm một mình.”

Thật sự là anh ấy!

Tại sao lại trùng hợp như vậy? Ngày đầu tiên của hội chợ triển lãm, bọn họ đã chạm mặt nhau hai lần.

Lý Tiểu Mễ biết mình đoán đúng, lão bản đang cãi nhau với Mặc lão bản. “Lão bản, ngài ấy là bạn trai của người mà! Tại sao lại có thể để ngài ấy ăn cơm một mình được? Tôi đi qua mời ngài ấy sang đây ăn chung với mọi người.”

“Không cần, Tiểu Mễ.” Bùi Mã Lâm giữ chặt cô. Cô còn chưa chuẩn bị xong, không biết nên phải đối mặt với anh như thế nào.

Lý Tiểu Mễ nháy mắt với mọi người, tìm kiếm sự hỗ trợ từ đồng nghiệp.

Ngay lập tức ——

“Lão bản, chúng ta có giao dịch kinh doanh với công ty Ngự Lũ, hay là nhân cơ hội này chúng ta trao đổi một chút tình cảm.” Đại diện phòng kinh doanh lên tiếng đề nghị.

“Đừng vậy! Nghe nói phúc lợi nhân viên của Ngự Lũ rất tốt, hay là chúng ta đi học hỏi ngài ấy một chút.” Bộ phận nhân sự cũng đến góp một chân.

“Đừng vậy...”

Trong lúc nhất thời, mọi người đều mồm năm miệng mười làm ồn lên, chỉ là, Bùi Mã Lâm dường như không hề bị lay động.

“Lão bản!” Cô em gái tổng đài đột nhiên hô to một tiếng, từ trên ghế đứng lên. “Dù nói thế nào thì chí ít ngài cũng nên để cho chúng tôi chào hỏi lão bản cha tương lai của lão bản chứ, miễn cho có thứ gì tốt đều bị Tiểu Mễ cướp hết.”

“Lão bản cha?” Nhiều người bỗng nhiên nghe không hiểu danh từ mới của cô vừa nói.

“Mạnh Mạnh, thế nào được gọi là lão bản cha?”

“Chính là chồng của lão bản ấy! Vợ của lão bản được gọi là lão bản nương, chồng của lão bản không phải gọi là lão bản cha còn gì?”

“Ừây, thật là lạnh!” Cô gái được gọi là Mạnh Mạnh lập tức nhận được một trận đánh đập từ mọi người. “Khó trách lúc nào cô cũng không chiếm được cái nhìn tốt từ Mặc lão bản.”

Thân vừa là em gái tổng đài vừa là trợ lý hành chính giống nhau, mỗi lần Mặc Khiếu Long tặng quà đến đều bị Lý Tiểu Mễ mang đi, Mạnh Mạnh cảm thấy trình độ thông minh, nhanh nhẹn của mình tuyệt đối không thua kém gì Lý Tiểu Mễ, cô thực sự rất không cam lòng.

“Lão bản, ngài nhất định phải làm cho Mặc lão bản đều biết hết chúng tôi, như thế này mới công bằng.”

“Cũng đúng...”

“Mạnh Mạnh nói rất có lý, chúng ta cũng muốn có vé máy bay...”

Trong lúc nhất thời, trong phòng bao cao cấp món cá ngừ quý giá không còn là nhân vật chính nữa, người đàn ông cô độc ở bên ngoài kia mới là điểm quan trọng.

Bùi Mã Lâm cười khổ mặc kệ bọn họ làm càn, ánh mắt tiếp tục dán chặt vào bóng dáng cô đơn đang dùng com ở bên ngoài, trong đầu bỗng nhiên lại nhớ đến ngày hôm đó anh dắt cô đi ăn cá ngừ, hình ảnh anh tự tay chăm tương giúp cô rồi dứt cho cô ăn...

Chẳng lẽ tất cả những thứ kia đều là giả vờ sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 9

Editor: --Tứ Minh--

“Lão bản, chỉ nhìn thôi cung vô dụng, nhanh đi đi!” Chẳng biết lúc nào, Lý Tiểu Mễ đã đi đến bên người Bùi Mã Lâm.

“Đừng vậy! Lão bản, nhanh đi đi!” Đám con gái cũng cổ động, có người còn vươn tay đẩy nhẹ cô.

“Đừng...”

Các cô gái không để cho cô có một chút thời gian do dự, ngay lúc cô còn chưa kịp phản ứng, cô mới phát hiện mình đã bị đẩy ra bên cạnh quầy sushi.

“...” Mặc Khiếu Long ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện, chưa đầy hai giây, anh lại cúi đầu xuống tiếp tục dùng com.

“Ừm... Tổng giám đốc Mặc...” Miễn cưỡng, Bùi Mã Lâm đành phải mở miệng trước.

Không ngờ, lại nhìn thấy Mặc Khiếu Long không thềm nở mặt, lông mày nhíu chặt như ông già, càng không thềm để ý đến cô.

“Long...” Cô thử gọi lại lần nữa.

“Ừm.” Cuối cùng anh cũng đáp lại.

“Em... Em cùng đồng nghiệp đang ăn com ở bên trong, muốn mời anh vào ăn chung với chúng tôi.”

Mặc kệ tương lại có như thế nào, coi như cũng từng làm bạn bè!

Mặc Khiếu Long để đĩa xuống, ngẩng đầu nhìn cô một chút, giễu cợt nói: “Tốt như vậy sao? Cùng nhau ăn com với các cô, cô không sợ tôi lại có ý đồ gì à, ví dụ như muốn nghe ngóng chủ đề thiết kế trong mùa tiếp theo, hoặc là thỏa thuận giữa cô và Milan.”

“Anh... Sao anh biết?” Cô tròn to mắt hỏi. Những thứ này cô thật sự chưa hề nói mà!

“Bùi Mã Lâm!” Tức chết anh! Phản ứng đó của cô nghĩa là gì?

“Nói nhỏ thôi, “Bùi Mã Lâm bị anh gào thét làm cho giật mình.” Tất cả mọi người đang nhìn chúng ta.”

“Anh thực sự bị em làm cho tức chết...” Mặc Khiếu Long cầm lấy ly rượu uống một hơi hết sạch.

Lúc này mà cô còn có tâm trạng đi quan tâm xem có người nào đang nhìn mình, anh phải ‘dạy bảo’ người con gái này như thế nào đây?

Bùi Mã Lâm cũng không biết nên làm thế nào cho phải, về mặt của anh làm cho cô nhớ lại ngày hôm đó cô bị anh điên cuồng trừng phạt...

Bất giác, cô đưa tay lên bảo vệ bờ môi của mình.

Ngày đó bị anh đụng chạm, dường như vẫn còn giữ lại trên môi...

Mặc Khiếu Long trừng mắt nhìn cô, nhìn thấy cánh tay của cô, sắc mặt càng khó coi hơn.

“Em che miệng làm cái gì? Sợ anh lại hôn em nữa sao?”

“Mặc Khiếu Long...” Cô thấp giọng khiển trách.

Nói lớn tiếng như vậy làm gì chứ? Đầu bếp đứng sau quầy sushi đều đang cười trộm kia kìa.

Mặc Khiếu Long không để ý đến cô, ăn Sashimi của chính mình.

Bùi Mã Lâm xấu hổ đứng ở một bên. Xem ra anh vẫn còn tức giận cô, vậy cô nên quay trở lại phòng khách chứ?

“A Khiếu Long, tại sao anh lại ở chỗ này?”

Ngay lúc cô vừa quay người, thì một giọng nói rất khoa trương đột nhiên vang lên ở bên cạnh hai người.

Tạ Linh Ngạn mặc một bộ quần áo già dặn của một luật sư giàu kinh nghiệm đi đến bên người Mặc Khiếu Long, lộ ra vẻ mặt cực kì ngạc nhiên.

“Nhà thiết kế Bùi.” Cùng một thời gian, cô cũng lễ phép lên tiếng chào hỏi Bùi Mã Lâm.

Chỉ là, không đợi Bùi Mã Lâm có một chút phản ứng nào, Tạ Linh Ngạn đã đặt mông ngồi xuống cái ghế bên cạnh Mặc Khiếu Long, tiếp tục nói: “Không phải chúng ta hẹn bác Mặc buổi tối mới đến đây ăn cá ngừ sao? Làm sao giữa trưa anh đã chạy đến đây rồi?”

“Tôi muốn ăn hai lần không được à?” Mặc Khiếu Long tức giận đáp.

“Được... Tất nhiên là có thể.” Tạ Linh Ngạn có chút không vui khi bị mắng. “Nếu mà biết trước anh muốn đi đến đây, vậy thì để anh chọn món ăn trước là được, em cũng không cần phải mất công đi một chuyến nữa.”

“Cha tôi thích đồ ăn cô chọn.”

“Nói cũng phải...” Tạ Linh Ngạn cười đắc ý, đột nhiên phát hiện vẫn còn một người đang đứng ở bên cạnh nhìn. “Thật xin lỗi, nhà thiết kế Bùi, đây là chỗ của cô à?” Cô cố ý chỉ chỉ chiếc ghế mình đang ngồi.

Cuối cùng cũng có người phát hiện sự tồn tại của cô, Bùi Mã Lâm thở phào. “Không, không phải, tôi cùng đồng nghiệp đang ăn cơm ở bên trong, chỉ là đi ra chào hỏi thôi.”

Nghe được cuộc trò chuyện thân mật của hai người kia, trái tim của cô càng đau hơn, sắp đứng không vững được nữa.

“Thật xin lỗi, tôi đi trước.” Cảm ơn Tạ Linh Ngạn đã làm cho cô có lý do để rời đi.

“Tôi cũng ăn no rồi.” Bùi Mã Lâm vừa đi, Mặc Khiếu Long cũng nặng nề mà để đĩa xuống, cùng rời đi.

“Khiếu Long!” Tạ Linh Ngạn sợ hãi kêu.

Biểu hiện như vậy đã rất rõ ràng rồi! Người ta đi anh cũng đi.

Mặc Khiếu Long không quan tâm có hiểu rõ hay không, anh chỉ biết bữa trưa của anh đã bị hai người phụ nữ ngu ngốc phá hủy.

“Đầu bếp, phiền ông làm cho vì tiêu thư này một phần cá ngừ.” Anh ném hai tờ tiền giấy lên quầy sushi, xem như làm xong việc một quý ông nên làm.

Trước khi đi, anh còn quay đầu lại nhìn về phía phòng bao bên cạnh. Quả nhiên, nhìn thấy một đôi mắt đang nhìn trộm mọi hành vi của anh đúng như dự đoán.

Bùi Mã Lâm đón nhận ánh mắt của anh, thấy bị phát hiện đang rình coi anh, vội vàng cúi đầu xuống, giả vờ như đang ăn cơm.

Mặc Khiếu Long không biết làm gì ngoài cười lạnh, quay người đi ra nhà ăn.

Ông trời ơi! Anh thật sự hết cách với người con gái ngu ngốc này rồi!

Rõ ràng quan tâm anh, thế mà còn cố tỏ ra khí phách của anh hùng tự chặt tay. (em nó chỗ này không hiểu lắm, xin đừng ném đá)

Ngu ngốc!

Nhìn bóng lưng rời đi ấy, hai người con gái trong nhà ăn hoàn toàn không cảm thấy ngon miệng.

Bùi Mã Lâm bên này chắc chắn xác định được một chuyện —— anh, còn đang tức giận!

Thời tiết rất nóng, mới tháng năm, đã nóng đến mức làm cho mọi người thấp thỏm không yên.

Cãi nhau với Mặc Khiếu Long đã gần được một tháng, Bùi Mã Lâm phát hiện suy nghĩ của mình mỗi ngày đều bị người đàn ông kia chiếm lấy.

Một tháng qua, anh cũng không lại đến tìm cô, dường như anh thực sự có ý định kết thúc một đoạn tình bỗng nhiên này sinh như thế này.

Cũng không lại gửi vài đến công ty nữa, có lẽ là không muốn bị gán ghép tội danh nào lên người mình nữa.

Có vài lần cô kích động muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng, lại yếu đuối, nhu nhược bỏ điện thoại xuống.

Ở hội trường ngày hôm đó, cô biết anh vẫn luôn nhìn theo từng cử chỉ, hành động của cô; cuối cùng cô cũng biết tại sao anh lại đến nhà hàng kia ăn cơm một cách trùng hợp như vậy —— bởi vì Lý Tiểu Mễ mặt báo.

Dựa theo cách nói của Lý Tiểu Mễ, anh đặc biệt đến là để nhìn cô.

Đặc biệt đến nhìn cô?

Mỗi lần nghĩ đến câu nói này của Tiểu Mễ, trái tim của cô lại co thắt đau đớn thêm một lần.

Đù loại dấu hiệu đều thể hiện, anh đối với cô... Thật sự rất tốt, thật sự không giống với loại đàn ông không từ thủ đoạn để đạt được mục đích kia.

Chẳng lẽ cô thật sự hiểu lầm anh sao?

Ngày đó lúc bị cô ‘nhìn thấu quỷ kế’, anh nói đó là lần cuối cùng anh chủ động hôn cô, nếu như cô muốn níu kéo trái tim của anh lại, chỉ có thể dựa vào sự chủ động của cô...

Aiz... Làm sao cô dám chủ động đi hôn một người đàn ông chứ!

Nhìn đáng vẻ anh nói chuyện với Tạ Linh Ngan, thân mật giống như người trong nhà, cuối cùng anh và cô ấy có phải là người yêu hay không?

Chán ghét! Vì sao tình yêu lại đáng ghét như thế?

“Em cảm thấy chị nên đi tìm anh trai em nói chuyện một chút đi.” Có người giống như nghe hiểu sóng não của cô, đưa ra đề nghị giúp cô.

“A ——” Bùi Mã Lâm bị giật mình, từ trong mơ mộng quay trở lại hiện thực. “Tiểu lung, là em à!”

Mặc Linh Lung đang từ từ bước về phía con đường thành công trong sự nghiệp may mắn, ngày ba lần năm lượt chạy đến công ty của Bùi Mã Lâm để khai thác cơ hội buôn bán, thời gian cô ấy ở văn phòng của cô gần như sắp trở thành một trợ lý khác của cô.

“Em nói, chị đừng có lại tra tấn tinh thần mình nữa, đi nói chuyện rõ ràng với anh trai em đi!” Mặc Linh Lung đi đến trước bàn làm việc của cô ngồi xuống.

Trải qua mấy ngày nay, nhìn thấy người đẹp khí chất bị tình yêu tra tấn đến mức ngày càng gầy gò, thật sự làm cho người khác đau lòng. Cô có trách nhiệm đến cứu vãn lại tình cảnh rối loạn do cô tạo thành trước đó.

“Chúng có chuyện gì đáng để nói đâu...”

“Có, rất nhiều! Em cảm thấy chị đã hiểu lầm anh trai em rồi. Chị Bùi, điều kiện kết hôn mà em nói lúc trước chỉ là ý tưởng điên rồ của baba em nói thôi, còn anh trai em chưa từng đề cập qua bao giờ.” Mặc Linh Lung ngừng lại một chút, nhìn phản ứng của cô một chút.

Bùi Mã Lâm nghe đến cực kì chuyên chú, tròn tròn mắt.

Phản ứng này làm cho cô càng nói hăng say hơn. “Chị có biết tại sao ngày hôm đó em cùng chị họ lại cố ý quay trở lại để trêu đùa hai người không?”

Bùi Mã Lâm lắc đầu.

“Đó là bởi vì bọn em quá kinh ngạc, bọn em chưa từng thấy anh trai dắt tay một cô gái ở trước công chúng như thế! Còn có, anh trai cũng sẽ không mua quà tặng cho con gái, hàng năm đến ngày sinh nhật của mẹ em đều thấy anh ấy đưa tiền mặt, nhưng Tiểu Mễ lại nói anh ấy vì chị mà chọn sáu, bảy loại hoa hồng khác nhau để làm quà tặng.”

Thật sự là khó tin! Không nghĩ tới anh trai của cô thế nhưng lại là người yêu biết lắng mạn như vậy.

“Nhưng là, anh ấy và luật sư Tạ...” Bùi Mã Lâm chần chờ nói.

“Em có nghe qua cha em muốn anh ấy cưới luật sư Tạ, nhưng chưa từng nghe anh ấy tự nói ra bao giờ! Em cũng chưa từng thấy anh ấy đối xử với chị Linh Ngạn giống như đối xử với chị như thế.”

“Luật sư Tạ nói đó là bởi vì chị có giá trị trong kinh doanh.”

“Em cảm thấy anh trai em khinh thường làm mấy chuyện này, chị nên hỏi rõ ràng trước mặt của anh ấy.” Không biết là tại sao, cô bỗng nhiên lại chán ghét Tạ Linh Ngạn như vậy.

“Nhờ may... Nhờ may...” Bùi Mã Lâm có chút chần chờ, cô sợ nghe được câu trả lời đáng sợ, đây cũng là nguyên nhân cô lúc nào cũng từ chối đi hỏi cho rõ ràng.

Mặc Linh Lung thở dài, giúp cô tháo gỡ khúc mắc.”Chị Bùi, em không có cách nào khẳng định được điều gì với chị, tuy nhiên em cho là anh trai của em tuyệt đối không phải là loại đàn ông hám danh lợi kia, nếu như anh ấy thật sự là loại người tiểu nhân bỉ ổi kia, thì đã sớm lừa gạt từ lâu rồi, cũng sẽ không hèn dỗi chiến tranh lạnh, anh ấy cũng sẽ không vất óc suy nghĩ cách để lấy lòng chị, tìm một đồng lý do để phản bác, mà trước hết lừa gạt chị đến tay rồi lại nói.”

“Chị cũng từng nghĩ như vậy...” Mặc Linh Lung nói trùng ý nghĩ của cô suốt những ngày qua.

“Cho nên! Chị không nên nghe lời nói từ một phía mà đã kết luận anh ấy là người như thế nào, bị Tạ Linh Ngạn hù dọa một chút đã hoảng sợ chạy mất, không chỉ rất không công bằng với anh trai em, mà chị cũng sẽ bị cho rằng là một người ngu ngốc.”

“Tiểu Lung...” Bùi Mã Lâm đã chẳng khóc nhìn qua Mặc Linh Lung. Cô bị anh mắng là tên ngốc rất nhiều lần rồi.

“Tốt lắm, đừng khóc nữa, đi tìm anh ấy nói chuyện đi!”

“Chị sợ anh ấy sẽ không để ý đến chị...”

“Tin tưởng em, anh ấy chắc chắn rất quan tâm đến chị.”

“Làm sao em biết?”

“Anh trai chị nói.”

“Anh trai chị? Tại sao anh trai chị lại không nói với chị, mà lại đi nói với em?” Cô biết anh trai cô vì công việc nên có quan hệ rất thân thiết với Mặc Linh Lung, nhưng không nghĩ tới bọn họ nói chuyện sâu đến như thế .

“Được rồi, những thứ này không phải điều quan trọng. Đi! Em dẫn chị đi đến nhà anh trai em tìm anh ấy.” Mặc Linh Lung từ trên ghế đứng lên, lôi kéo tay Bùi Mã Lâm đi ra ngoài.

“Không muốn...” Mạo muội qua nhà anh.

“Không sao, em có chìa khóa nhà anh ấy, chị đến nhà anh ấy cùng anh ấy nói rõ ràng mọi chuyện.”

“Tiểu Lung...” Cái này. . . Làm như thế cũng quá kì quái đi!

“Này! Cuối cùng là chị có thích anh trai của em không thế?”

“Chị... thích.” Ở trước mặt người luôn thẳng thắn như Mặc Linh Lung, cô không có cách nào giấu diếm.

“Thích thì cũng đừng lè mà lè mè, nói chuyện yêu đương thì phải dứt khoát một chút, trực tiếp hỏi rõ ràng, quan trọng nhất là, không nên câu kính.”

“Cái này. . .” Nghe Mặc Linh Lung đưa ra ý kiến, Bùi Mã Lâm đột nhiên cảm thấy đây là một đạo lý rất đúng, hít thở sâu, kiên định nói: “Tốt lắm! Chúng ta đi.”

Tạ Linh Ngạn rất ít khi chủ động trêu chọc đàn ông như thế này, bởi vì luôn luôn đều là đàn ông chủ động lấy lòng cô.

Duy chỉ có đối với Mặc Khiếu Long, cô đối xử không giống với.

“Em biết anh đang giận em, nhưng là, em chỉ nói một mặt xấu nhất cho cô gái kia nghe, chúng ta đều là người lớn, em nghĩ anh cũng không hy vọng hôn nhân trong tương lai lại đi xuống ở bóng mờ này!”

“Cô nói cho em ấy nghe chỉ là mộng tưởng của riêng cha tôi mà thôi, không liên quan gì đến tôi cả.”

“Em làm sao mà biết? Em cho là anh cũng nghĩ như thế.” Tạ Linh Ngạn hô to oan uổng.”Khiếu Long, cô gái giống như Bùi Mã Lâm có gì tốt chứ? Bình

bình đạm đạm giống chén nước sôi để nguội, căn bản không có cách nào mang lại thú vui cuộc sống cho anh.”

Mặc Khiếu Long lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn cô một chút. Chuyện này không liên quan gì đến cô!

“Khiếu Long, anh cần là em, em có thể giúp cho sự nghiệp của anh tăng lên, em không để ý đến việc sáp nhập sở luật sư vào Ngự Lũ, điều quan trọng nhất là, em yêu anh.” Tạ Linh Ngạn không sợ hãi chút nào tiếp tục tỏ tình, cũng lớn mật đi đến gần bàn công tác của anh, cởi cúc áo sơ mi, dựa sát vào lồng ngực của anh.

Nhìn thấy bộ ngực sữa và cơ thể hơi lộ ra, cảm nhận được phản ứng đang chậm chậm chạy xuống bộ phận nhạy cảm ở bụng dưới, Mặc Khiếu Long chỉ lộ ra ánh mắt rét lạnh trừng mắt nhìn cô. Cô thật sự rất đáng thương..

“Khiếu Long..” Tạ Linh Ngạn bị ánh mắt kia làm cho giật mình, bỗng nhiên có một cảm giác cực kỳ xấu hổ truyền đến.

Chậm rãi cài lại cúc áo sơ mi, cô khỏ sở nhìn anh.

“Khiếu Long, ôm em một cái, cảm nhận nhiệt độ của em.”

Mặc Khiếu Long cảm giác được những giọt nước mắt ẩm áp xuyên thấu qua áo sơ mi, tiếp xúc đến da thịt.

“Linh Ngạn...” Mặc Khiếu Long cuối cùng cũng bị một lòng cuồng dại của cô làm cho cảm động, thờ dài.”Linh Ngạn, thật sự cảm ơn vì tất cả, nhưng là, anh không có cách nào ôm một người phụ nữ mà anh không yêu.”

“Em chỉ muốn một cái ôm an ủi thôi.”

“Thật xin lỗi, cho dù có ôm em, nhưng trong đầu anh chỉ có hình bóng của người con gái khác, điều này chẳng có ý nghĩa gì cả!”

“Em... Em biết...” Tạ Linh Ngạn chậm rãi ngã đầu vào trước ngực của Mặc Khiếu Long, hít lấy một hơi cuối cùng trên người anh.

Cảm giác đau đớn khi thất tình, cuối cùng hôm nay cô đã thật sự thấu hiểu.

Ầm!

Một tiếng mở cửa rất lớn vang lên.

“Anh trai!”

Ngay sau đó là một tiếng kêu to đầy vui mừng, sau khi một cô gái kéo lấy một cô gái khác xông tới.

Đột nhiên, toàn bộ thế giới đều lặng im!

Mặc Linh Lung hận chết chính mình tại sao lại muốn nhanh chóng gặp anh trai trước kéo Bùi Mã Lâm đến công ty tìm anh trai, ban đêm đến nhà tìm anh ấy cho anh ấy một kinh hỉ không phải sao?

Lần này thì tốt rồi! Giờ “kinh hỉ” đổi lại thành hai người bọn họ, hình ảnh trước mắt này giờ để cho cô làm người hòa giải cũng khó khăn.

“Ha ha ha... Thật là trùng hợp, tất cả mọi người đều ở đây à.”

Trên mặt Mặc Linh Lung che đầy vạch đen, đành phải làm thành hề hóa giải tình cảnh này.

“Thật xin lỗi, mời cô rời khỏi người bạn trai tôi!”

Mặc Linh Lung không nghĩ tới hình ảnh mà chính mình lo lắng cũng chưa từng xuất hiện.

Bùi Mã Lâm không chỉ có không bởi vì động tác thân mật kia mà chạy mất dép, ngược lại còn đi về phía sau bàn làm việc, ra lệnh cho Tạ Linh Ngạn đang làm động tác ái muội.

Tạ Linh Ngạn kinh hãi thở gấp nói.

Ba người đồng thời bị lời nói của Bùi Mã Lâm làm giật mình.

“Tôi nói, Mặc Khiếu Long là bạn trai của tôi, xin cô đừng đến làm phiền anh ấy nữa.” Bùi Mã Lâm lấy dũng khí nói lại một lần nữa cho Tạ Linh Ngạn nghe.

Cô nguyên ý đánh cược một lần.

“Ồ? Có phải cô uống nhầm thuốc à, chính mình tự phong mình làm bạn gái của người khác?” Tạ Linh Ngạn cố ý dựa sát vào người Mặc Khiếu Long, phát hiện anh cũng không có đẩy mình ra — dường như là bị dọa cho ngốc.

Người đàn ông này... Được rồi, coi như là quà tặng trước khi chia tay của cô đi! Giúp anh một tay.

“Tôi không có uống nhầm thuốc, tôi, tôi... Tôi thích Mặc Khiếu Long, mời cô rời đi anh ấy.” Bùi Mã Lâm dừng cảm nói lại một lần.

Anh nói muốn níu kéo lại anh, chỉ có thể dựa vào sự chủ động của chính cô.

Hiện tại tất cả mọi người đều ở đây, có thể nói chuyện cho rõ ràng đi.

“Cô thích anh ấy, vậy anh ấy thích cô sao? Anh ấy có nói qua cô là bạn gái của anh ấy sao? Thật là buồn cười!” Nhìn Mặc Khiếu Long vẫn ngồi một bên cố gắng nín thở nhìn cười thành tiếng, Tạ Linh Ngạn càng nói càng khó nghe.

Về mặt của anh, đã nói rõ tất cả, anh thật sự rất vui khi nghe được lời nói của Bùi Mã Lâm, mà cho đến bây giờ anh vẫn chưa từng nhìn cô.

Một bên, Bùi Mã Lâm úy khuất nhìn người đàn ông vẫn tiếp tục giữ im lặng, dừng khi của cô dần dần bị dao động.

Vì sao anh lại không nói giúp cô?

“Anh... Lúc trước anh ấy có nói qua, nhưng là tôi không tin anh ấy... Thật xin lỗi, tôi nói xong rồi, tạm biệt!”

Thật khó chịu... Khi nhìn thấy người đàn ông mình yêu ôm một người con gái khác.

“Anh trai!” Mặc Linh Lung quát to một tiếng. Tại sao cô lại có thể có một người anh trai ngu ngốc như vậy chứ? !

Mặc Khiếu Long đáng chết thế nhưng lại dám nhìn hai người con gái chiến tranh giống như đang xem tivi như thế!

Bùi Mã Lâm lắc đầu cười khổ đối với Mặc Linh Lung, quay người muốn rời khỏi.

Thích thì thích, không thích cũng không cần, làm rõ ràng ọi chuyện, đây chính là mục đích cô đến nơi này, hiện tại không phải kết quả đã rất rõ ràng rồi không phải sao?

“Chờ một chút!” Ngay lúc cô thực sự đi ra cửa, người đàn ông cuối cùng cũng lên tiếng.

Bùi Mã Lâm cố ngăn lại giọt nước mắt quay đầu lại, nhìn người đàn ông vừa gọi cô.

“Em thật sự đã nói xong rồi sao? Vì sao em không hỏi rõ ràng quan hệ của hai bọn anh là gì?” Mặc Khiếu Long kéo người ngoài cuộc là Tạ Linh Ngạn từ trên người anh ra, hỏi.

“Em...” Có có tư cách gì để hỏi chứ? Ngay cả thừa nhận thân phận bạn gái của cô anh cũng không nguyện ý.

“Không phải em đến hỏi anh có thích em hay không sao? Hỏi đi! Lấy ra dũng khí cùng quyết đoán của em năm đó khi tranh thủ vài ấy, hỏi đi!” Ánh mắt của Mặc Khiếu Long khóa chặt trên người cô, chậm rãi đi về phía cô. “Chỉ cần em hỏi, anh chắc chắn sẽ cho em một đáp án rõ ràng, tất cả mọi người ở đây, để cho mọi người cũng nhau nghe cho rõ.”

“Hỏi mau đi! Chị Bùi.” Mặc Linh Lung cũng ở một bên cổ động.

Trong lúc lơ đãng, Bùi Mã Lâm nhìn thấy Tạ Linh Ngạn lên rút lau nước mắt, đáp án đã quá rõ ràng rồi, Mặc Khiếu Long từ chối cô ấy.

Nhờ may, khi Mặc Khiếu Long công khai đáp án làm cho Tạ Linh Ngạn chịu nhục, như vậy thân là người phụ nữ mạnh mẽ như cô làm sao mà chịu nổi?

“Em không hỏi.” Bùi Mã lâm bỗng nhiên kiên định lắc đầu. “Em nghĩ kỹ rồi, mặc kệ đáp án là cái gì cũng sẽ làm tổn thương một trong hai người con gái, em không hỏi.”

“A?” Anh em nhà họ Mặc đều bị quyết định của cô làm cho tròn mắt.

“Vậy thì để tôi đến nói đi!” Tạ Linh Ngạn lên tiếng thay Mặc Khiếu Long.

Một câu nói đầy của Bùi Mã Lâm, để cho cô nhận thua, cô biết cô ấy nhìn thấy cô rơi nước mắt.

“Chào cô, tôi là Tạ Linh Ngạn, là luật sư của Ngự Lũ, chỉ đơn giản là một nhà cố vấn pháp luật, từ đầu đến cuối không có danh phận gì liên quan đến anh ấy. Nhà thiết kế Bùi, tổng giám đốc Mặc thực sự rất yêu cô, tôi chúc phúc cho hai người.” Tạ Linh Ngạn giơ tay lên, chân thành nắm tay cô gái ngốc nghếch này! Đơn thuần, thiện lương đến mức làm cho người khác phải động lòng, nhờ may cô dùng khổ nhục kế, tùy tiện rơi vài giọt nước mắt, như vậy chẳng phải cô bị lừa rồi sao?

Được rồi, phản ứng của Mặc Khiếu Long đã làm cho cô hết hy vọng, anh vốn không quan tâm đến cô công khai làm tổn thương trái tim của cô.

Người đàn ông như thế này... Cô cũng không cần đến.

“Cám ơn em, Linh Ngạn.”

Đây là lần đầu tiên Mặc Khiếu Long chủ động cầm chặt tay của cô, đối với việc cô hiểu biết tình cảnh gập đầu khẳng định.”Anh thực sự rất cảm ơn tình cảm em nỗ lực dành cho anh, nhưng đáng tiếc là tình cảm của anh đã sớm dành hết cho em ấy, Bùi Mã Lâm.”

“Khiếu Long...” Tạ Linh Ngạn gần như tan nát cõi lòng kêu.

Hơn hai năm qua, đây là lần đầu tiên anh ôn nhu, dịu dàng nhìn cô như thế này, nhưng cũng lạnh lùng, tàn nhẫn chặt đứt một chút mơ mộng còn sót lại của cô.

“Chị Linh Ngạn, em cùng chị đi uống cà phê có được không?” Mặc Linh Lung đứng ở một bên cũng rất cảm động, cảm thấy chính mình cũng không còn chán ghét cô nữa.

“Cảm ơn em...” Tạ Linh Ngạn cầm lấy áo khoác và túi sách tay ở trên ghế salon, ngẩng đầu lên lặng lẽ rời đi, Mặc Linh Lung theo sát phía sau làm một động tác thẳng lợi đối với Bùi Mã Lâm, cũng đi ra ngoài.

Lập tức, mọi người đều đi hết, toàn bộ văn phòng chìm vào yên tĩnh cùng hòa bình.

“Cô gái ngu ngốc, anh không nghĩ đến em sẽ trở nên dũng cảm như vậy đâu.” Mặc Khiếu Long đi về phía cô, vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt một mảnh thâm tình.

“Em cũng không biết nữa.” Bùi Mã Lâm đỏ mặt thành thật nói ra. Hôm nay, cô mới biết được tình yêu làm cho một người trở nên dũng cảm.

“Vừa rồi, em nói em thích anh?” Anh thân thiết tựa vào người cô vui sướng hỏi.

Đây là lần đầu tiên cô công khai thừa nhận tình cảm của cô dành cho anh.

“Ừm... Anh nghe được.” Chán ghét! Anh cười thật sự tà ác.

“Không nghĩ ngờ động cơ anh theo đuổi em nữa à?” Nhìn cô xấu hổ thật đáng yêu. Mặc Khiếu Long cười liếc nhìn cô.

“Cuộc sống dù sao cũng phải mạo hiểm không phải sao?” Bùi Mã Lâm xinh xắn cười nói.

“Nghe cho kỹ đây!” Anh thu hồi vẻ mặt cười đùa, nghiêm túc nói: “Ngự Lũ không cần đến sự giúp đỡ từ danh tiếng của em, tương lại anh cũng sẽ không can thiệp vào công tác của em, em phải tin tưởng anh.”

“Em biết.” Cô cũng thận trọng trả lời.

Cô thận trọng làm cho anh hài lòng, cái tay ôm cô cũng bắt đầu không an phận.

“Thật vui mừng khi em đã khôi phục lại sự thông minh trước kia, biết không? Muốn theo đuổi em cần phải có sức khỏe thật tốt, sức chịu đựng cùng kiên định cũng phải cao, nếu không, chỉ có thể bị thương nặng, còn có thể bị nội thương.” Hai tay của anh vòng ôm lấy em của cô cưng chiều, hơi hơi oán giận.

“Có ý tứ gì?” Bùi Mã Lâm nhú nhú mày.

“Không phải tất cả người đàn ông nào cũng có thể phong độ như anh, quen biết nhau gần hai tháng, ngay cả ba tác cũng không đụng đến.”

“Anh thật sắc...” Anh mập mờ ám chỉ, làm cho cô nghĩ đến kích tình trong văn phòng của cô ngày hôm đó, lập tức khuôn mặt của cô đỏ ửng lên đến mức không thể đỡ hơn được nữa.

“Anh không có sắc một chút nào. Đúng, thật kỳ quái, anh nhớ là anh chưa từng cầu hôn em bao giờ, vậy tại sao em vẫn luôn tính toán chi li sau này kết hôn phải làm như thế nào là sao?”

“Mặc Khiếu Long!” Anh cũng dám giễu cợt cô! Bùi Mã Lâm giả vờ tức giận đẩy anh đang ôm ấp ra.

“Em lại gọi sai rồi, Lâm Lâm...”

“Em không có hứng thú làm cho chính mình phải buồn nôn, em đi đây.” Lần này, cô sẽ không dễ dàng buông tha anh như vậy đâu nhé!

“Đừng đi!” Mặc Khiếu Long vội vàng kéo Bùi Mã Lâm lại, trực tiếp kéo vào trong ngực.”Em có biết anh chờ đợi giờ phút này bao lâu rồi không?”

“Em làm sao mà biết...” Thực ra, cô cũng có cảm giác chờ đợi thật lâu.

“Em còn thiếu nợ anh một lần chủ động hôn.”

“Em để cho anh hôn em là được.” Mặt của cô sắp bốc cháy rồi.

“Không được, em phải thể hiện ra thành ý của mình chứ.”

“Ừm... Được rồi! Anh nhắm mắt lại trước đi.”

“Được...”

Mặc Khiếu Long chờ đợi thật lâu, không cảm thấy được một chút nhiệt độ nào trên môi, anh mở to mắt, nghi ngờ nhìn cô.

“Em không biết cách hôn!” Bùi Mã Lâm áp ứng thành thật nói.

“Ông trời ơi!” Anh giật mình khinh thường nhìn. “Được rồi, lần này anh dạy dỗ em thật tốt trước.”

“Cám ơn anh...” Bùi Mã Lâm nhắm mắt lại, lòng tràn đầy vui vẻ tự động đưa lên môi thơm, mặc cho bờ môi của anh nhẹ nhàng bao trùm.

Mặc Khiếu Long căn bản không có phát giác, lần này vẫn là anh chủ động.

Bầu trời đêm cuối mùa xuân, ánh sao lốm đốm đầy trời.

Trong hoa viên của biệt thự nhà họ Mặc, vừa mới hoàn thành nghi thức của một buổi lễ kết hôn thật hoành tráng, linh đình.

“Vì sao tôi lại phải nhất định đến tham gia buổi hôn lễ này chứ?”

“Bởi vì chú rê là khách hàng lớn nhất của cậu.”

Nhìn cặp vợ chồng mới cưới tay trong tay rời khỏi hội trường đi hưởng tuần trăng mật, trước đài phun nước hai người đàn ông bắt đầu cuộc trò chuyện kiểu này.

“Anh ta cũng là tình địch của tôi.” Ngô Từ Kinh uống cạn ly rượu vang đỏ trong tay, hô lên không công bằng.

“Tổng giám đốc Ngô, tôi khuyên anh nên suy nghĩ cho việc kinh doanh trong tương lai, hiện tại tốt nhất không nên dùng từ này để nói người ta nữa.”

“Tôi không cam lòng mà!”

“Có gì mà không cam lòng chứ? Người Tiểu Lâm thích chính là anh ta, cậu chưa từng nghe qua câu tình yêu có thể chiến thắng hết cả sao? Tiểu Lâm không yêu cậu, mọi thứ không còn gì để bàn nữa.”

“Ồ...” Một câu nói đập tan Ngô Từ Kinh, tuy nhiên đến bây giờ, anh vẫn không hiểu rõ tại sao Tiểu Lâm lại không yêu anh.

“Bùi Cự Mông.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau thì bị một cô gái tóc ngắn làm gián đoạn.

“Có chuyện gì?” Bùi Cự Mông xoay người ra về lạnh lùng đáp.

“Tôi muốn kết hôn.” Mặc Linh Lung mở miệng trực tiếp nói ra một câu như vậy.

Bùi Cự Mông cười nhẹ, vẻ mặt bình tĩnh đáp: “Thật xin lỗi, Mặc tiểu thư, chúng ta ước định là đợi đến khi em mở được 200 nhà đại lý, cửa hàng thì sẽ kết hôn, hiện tại mới chỉ có 5 cửa hàng, không được.”

“Bùi Cự Mông!” Tức chết cô! “Tại sao anh lại có thể làm tổn hại lòng tự trọng của một cô gái như thế này chứ?!”

“Thật xin lỗi, tôi đói bụng. Từ Kinh, chúng ta đi ăn một chút gì đi.” Người đàn ông kiêu ngạo cũng không thèm để ý đến cô đang gào thét, lôi kéo Ngô Từ Kinh đang trợn mắt há mồm rời đi.

“Bùi Cự Mông!” Mặc Linh Lung bị bỏ rơi đứng nguyên tại chỗ tức giận giậm chân.

Quá đáng, thật sự quá đáng!

Hãy nhìn cho thật tốt, cô nhất định sẽ bắt anh ngoan ngoan đến nhà cầu hôn cô ——

Phải quý xuống cầu xin cô gả cho anh!

Trên máy bay đi đến Na Uy.

Một đôi vợ chồng mới cưới, từ khi đăng ký đến giờ, hai tay vẫn luôn nắm chặt lấy nhau, thỉnh thoảng ân ái quay sang nhìn nhau.

“Anh có một món quà muốn tặng cho em” Dừng qua điểm tâm, Mặc Khiếu Long hôn lên bàn tay nhỏ bé của vợ mới cưới, nói.

“Anh đã đưa cho em rất nhiều thứ rồi.” Bùi Mã Lâm ngọt ngào cười nói.

“Cái này không giống với, em mở ra nhìn xem đi.”

“Thứ gì mà bí mật như vậy...” Bùi Mã Lâm không thể tin được vào những gì do chính mắt mình nhìn. “Đây là giấy tờ sang tên của Ngự Lũ! Anh thật sự muốn tặng Ngự Lũ cho em? Đây là công ty do một tay anh chèo chống, gây dựng nên!”

“Em còn quan trọng hơn nó rất nhiều.”

“Cái này. . . Ha ha ha...” Bùi Mã Lâm đột nhiên mở miệng cười to.

“Em làm sao thế? Có chuyện gì mà cười to như vậy?”

“Đây là món quà mà em tặng cho anh, anh mở ra nhìn thử xem” Cô lấy một phong thư nhỏ từ trong bóp da ra.

“Trời ạ! Chẳng lẽ em...”

Mặc Khiếu Long bật cười mở ra phong thư, bên trong quả nhiên đúng như anh dự đoán, là giấy tờ quyền sở hữu của công ty thiết kế Mã Lâm, phía trên người phụ trách đã đổi thành ba chữ Mặc Khiếu Long.

“Em!”

“Dù sao anh đều đưa nhân viên của em đến Hawaii hết rồi, nhân viên đều bị anh thu mua, xem ra sau này có lẽ bọn họ sẽ chỉ nghe lời anh nói thôi, công ty dứt khoát để cho anh quản lý là được rồi!”

“Ha ha ha... Có lẽ chúng ta nên dứt khoát bỏ chạy một hồi, ném công ty cho cha cùng tiểu Lung quản lý, trừng phạt bọn họ một chút, ai bảo bọn họ làm cho chúng ta phải chịu nhiều đau khổ như vậy.”

“Nghe có vẻ như đây là một đề nghị không tồi.” Bùi Mã Lâm gật đầu cười.

Làm cả buổi, cuối cùng cô mới phát hiện ra cha chồng mình căn bản chính là một lão ngoan đồng, rõ ràng rất thương yêu con cái, lại thích đưa ra một số đề nghị mang tích chất phá hư làm cho người ta người ngã ngựa đổ.

Tiểu Lung càng thâm hại hơn, nghe nói cha chồng còn quyết định lấy thân phận của một người cha làm chủ, gả em ấy cho một người xa lạ.

“Anh yêu em, Mặc phu nhân.” Không để ý tới bốn phía còn có thật nhiều người đang nhìn, chú rể bắt đầu nhiệt tình hôn lấy cô dâu.

“Cám ơn anh đã yêu, Mặc tiên sinh.” Đáp lại nụ hôn của ông xã, Bùi Mã Lâm quyết định dùng tấm thảm che hai người lại, ngón tay nhỏ to gan đặt lên trên bộ phận nhạy cảm của anh.

Âm chỉ cùng cổ vũ, ả ý thật rõ ràng.

Dưới tấm thảm, Mặc Khiếu Long cười nhìn bà xã đột nhiên trở nên mở ra, phát hiện dục vọng của mình đã hùng hực vuron lên, anh không quan tâm hiện tại có phải đang ở trên máy bay hay không, cả người giống như một con sói hung ác lao vào...

“Cô gái xấu xa này! Xem anh trừng trị em như thế nào...”

Ở bên trong khoang hạng nhất đã bị tắt đèn, hai vợ chồng bây giờ mới bắt đầu một cuộc hành trình đầy cuồng nhiệt của bọn họ.

---- Hoàn ----

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Vô Pháp Vô Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.